

Giới thiệu Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, cổ đại...

Hải Đường - một cô gái từ thế kỉ 21, nhân duyên đen đủi, vô tình xuyên không tới một đất nước xa xôi kì lạ - Ngũ Thiên quốc. Ở Ngũ Thiên quốc, những vị hoàng tử tranh giành ngôi hoàng đế trong khi Nguyên Ân đã là người kế nhiệm, đứng đầu Ngũ Thiên Quốc. Cô được cả hai người đó là Vương gia Từ Khuyết và hoàng đế Nguyên Ân đem lòng yêu. Từ đây, những âm mưu, tâm kế, hoan lạc trong chốn hoàng cung khiến Hải Đường từ một thiếu nữ ngây thơ chuyển đi gây chuyện, tính cách bướng bỉnh trở thành một nữ nhân sắc sảo và toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

"Ào"

Bất trời trời đổ cơn mưa lớn xối xả!

"Thật là... đang đi mà trời đổ mưa vậy trời..."

Hải Đường nhăn nhó tức tốc chạy thật nhanh để tìm chỗ trú mưa, may sao có cửa hàng tiện lợi ở đó nên cô ghé vào tạm thời.

"Ồi cái bụng của mình, thôi thì đã vào đây rồi thì kiếm gì ăn cũng được, sẵn mưa về nhà vài thứ luôn!"

Hải Đường đưa tay xoa bụng đang kêu réo của mình đi lòng vòng kiếm gì đó để ăn. Cô hào hứng bốc nào là sữa hộp, mấy gói mì rồi rong biển cho vào trong giỏ, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười thật tươi tỏa nắng.

"Suýt quên, lấy thêm bánh gạo cay nữa, xúc xích..."

Sau một loay hoay hốt đầy giỏ toàn đồ ăn vặt, Hải Đường đem tới tính tiền rồi bỏ vào trong cái balo to rộng vác đi.

"Ui trời mưa to thế này, chắc không tạnh nổi quá... kiểu này sao về nhà đây trời..." Hải Đường đứng than vãn, nhìn ngoài đường hàng triệu hạt mưa rơi không ngừng nghỉ.

Bất chợt có một nam thanh niên đội mũ lưỡi trai cụp xuống đưa cái ô vào trong tay Hải Đường, làm cô ngạc nhiên tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh mà thốt lên: "Ồi mẹ ơi, chẳng phải là Kỳ Phong, người thừa kế tập đoàn tập đoàn thương mại Luxury sao?"

"Cầm lấy đi, không cần trả lại!" Kỳ Phong đáp với vẻ mặt lạnh lùng rồi nhanh chóng chạy đi dưới trời mưa.

"Này, Kỳ Phong... như thế sao được... này..." Hải Đường vội bụng ô chạy đuổi theo.

Đúng lúc đó, Kỳ Phong đi qua đường nhưng vì cơn mưa nặng hạt nên không để ý gì chiếc xe ô tô đang lao tới.

"Coi chừng, Kỳ Phong!"

Hải Đường hét toáng lên, Kỳ Phong quay người lại nhìn khi nghe thấy cô gọi tên mình nhưng không nhìn chiếc xe ô tô đang phóng kia. Hải Đường vớt cái ô đi mà chạy xông ra đẩy mạnh anh phía trước.

"Rầm"

Tại triều đại Ngũ Thiên quốc.

"Bộp"

"Ồi mẹ ơi!"

Hải Đường la lớn lên khi ngã bịch xuống làm vỡ cả mái ngói, bao nhiêu ngói vụn vỡ khắp sàn. Nàng nhắm nghiền mắt lại chợt choàng bừng tỉnh, đánh mắt nhìn xung quanh, lấy tay sờ người mình nhưng hình như sờ phải vật gì đó mềm mềm.

Hải Đường ngơ ngác nói: "Sao ta không thấy đầu chỗ nào vậy nhỉ? Rõ ràng bị xe tông cơ mà sao giờ lạnh lặn như thế này?.. Cơ mà còn sống là may rồi..."

"Người đang đè lên người ta đấy. Còn không mau tránh ra!"

Một giọng nói vang lên đầy uy lực khiến Hải Đường giật mình đứng phắt dậy, đôi đồng tử giãn rộng hết cỡ, sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh.

Hải Đường nhìn lại mình, trên người mặc bộ y phục dài màu đỏ có họa tiết hoa mẫu đơn, nàng lùi húi chạy loạn quanh cái phòng này. Vớ lấy cái gương soi, đầu tóc thì bó lên đeo trang sức rườm rà, môi đánh đỏ đậm.

"Bộ dạng của mình sao quái lạ thế này? Mặc đồ gì y trang cosplay tạo hình cổ trang vậy trời?... Chắc nằm mơ thôi!" Hải Đường nói giọng đều đều, cảm thấy mơ mơ hồ hồ mộng lung như một trò đùa, khẽ đưa tay véo má một cái: "Á, đau quá mẹ ơi! Sao tôi thui vậy phải tìm công tắc điện thôi, chắc mấy người trong bệnh viện giờ trò với mình rồi!"

Thế là Hải Đường cứ loay hoay tìm thật kĩ mà vẫn không thấy, tay thì kéo lấy cái tà váy dài phủ cả chân khiến nàng di chuyển một cách lộn tuộm. Và hành động của nàng khiến người nam nhân đứng kia như ngờ ra vậy, chàng đi tới kéo phắt Hải Đường lại lớn giọng:

"Người đang làm gì vậy hả? Sao dám xông vào cung cấm của ta?"

"Ồ... Ờ mà sao mặc đồ gì màu trắng mỏng manh vậy trời? Tóc thì dài cột như nữ vậy? Anh Kỳ Phong cũng ở chung phòng bệnh với em sao?"

Hải Đường nhú mày hỏi với vẻ thắc mắc, ánh mắt nhìn thân hình của nam nhân trước mặt từ trên xuống dưới một cách khó hiểu.

"Người đâu!"

"Vâng, bệ hạ!" Một nam nhân khác bước vào khi nghe hoàng thượng gọi, ngài là Lâm Hắc Sát – tướng quân đi theo bảo vệ hoàng thượng.

"Bệ hạ?... Cái tên cầm kiếm mặc đồ cổ trang này có vấn đề gì không vậy? Thế kỉ 21 rồi chứ có phải thời xa xưa đâu mà bệ hạ... mặc cười ghê đó..."

Hải Đường vừa nói vừa cười một ngây ngô không biết gì vậy.

Nguyên Ân – tên của hoàng thượng, ngài gần giọng nói trong giận dữ: "Mau lôi nàng ta ra ngoài cho ta... phạt quỳ ở trước quảng trường, không được cho uống nước biết chưa. Đêm hôm khuya khoắc dám phá vỡ giấc ngủ của ta..."

Hắc Sát tuân lệnh đi lại lôi Hải Đường đi ra ngoài nhưng nàng cố nín lại vì chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, nàng đẩy Hắc Sát ra chạy tới chỗ Nguyên Ân lớn giọng đáp:

"Này này... Rốt cuộc có chuyện xảy ra, các người nói gì vậy chứ? Bệ hạ là sao... anh Kỳ Phong anh có nhớ em, người anh đưa cho cái ô đấy?... Chắc lúc đấy anh mạnh quá nên bị đập đầu xuống đường giờ bị lú lẫn rồi phải không?"

"Mau lôi đi đi!... Tại sao ta lại bị ép lấy trứng một nữ nhân như vậy chứ? Hết chuyện để làm sao lại leo lên mái ngói làm gì không biết? Con gái thừa tướng khuê cát thực nữ là như vậy sao?"

Nguyên Ân than vãn, nhìn những mảnh vụn vỡ của ngói rồi ngược lên nhìn lỗ thủng của cái mái xuyên bầu trời đầy sao. Tay khẽ sờ lấy phía sau cột sống đau ê ẩm của mình.

...

"Oh my God, gì vậy trời?"

Hải Đường như há hốc mồm nhìn quang cảnh nơi đây đưa tay dụi mắt mình vì không tin đây là sự thật, khi cái kinh thành cổ kính này bỗng dưng về đêm không khác gì trên phim truyền hình cổ trang hay chiếu, thật chẳng biết nàng đang đến vùng thâm sơn cùng cốc nào nữa.

Chứng kiến tất cả các cảnh này, Hải Đường không thể đưa tay dụi mắt thêm lần nữa. Chuyện này là sao? Rốt cuộc nàng có còn ở hiện đại nữa không vậy?

"Tiểu thư quỳ ở đây đi! Là phận nữ nhi mà lại leo trèo tới chỗ bệ hạ như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của người với thừa tướng đấy!"

Hắc Sát lên tiếng nói giọng đều đều.

"Cái gì mà thừa tướng? Mà đây là đâu vậy? Có gần trung tâm thương mại mua sắm hay gần thành phố LA không?" Hải Đường rụt rè hỏi.

Hắc Sát bắt lực nhú mày, ngài ngẫm nghĩ một lúc mà không sao hiểu được ý nàng nói. Ngài hơi bất ngờ khi thấy tính cách cũng như hành xử của nữ nhi thừa tướng có chút không được bình thường.

"Đây là Ngũ Thiên quốc." Hắc Sát đáp nhanh.

"Ngũ Thiên Quốc?"

Hải Đường thốt lên, chạy tới trời đầu vào bức tường thành. Cảm giác đau là thật!

"Bây giờ tiểu thư chịu phạt đi, nếu để ta thấy người đứng đây là coi chừng ta đấy!" Dứt lời Hắc Sát nhanh chóng rời khỏi đây.

"Giờ vậy trời? hu hu... Khi không lại xuyên không tới cái nơi quái quỷ này chứ?"

Giờ thì Hải Đường phải chấp nhận sự thật rằng trên thế giới vẫn còn nhiều chuyện xảy ra không tưởng và việc nàng xuyên không về cổ đại là một ví dụ điển hình.

"Đang xông ra làm nữ hùng cứu nam nhân, tự nhiên bị xe tông bổ nhào xuống cung cấm của hoàng thượng ở Ngũ Thiên quốc cách đây hàng trăm năm. Chuyện này mà kể ra không khéo mình không bị tổng vô bệnh viện tâm thần mới lạ... Trời ơi, cái quái quỷ gì đang xảy ra vậy chứ?"

Hải Đường than vãn, ngồi xuống chồm hóm ôm chân khóc òa lên như một đứa trẻ bị lạc đường vậy.

...

Sáng, mặt trời bắt đầu mọc lên với những tia nắng đầu tiên, Hai Đường chợt bừng tỉnh. Nàng đứng dậy vuốt tay vươn người hít lấy một hơi thật sâu, nàng khẽ nhíu mày: "Ồi cái lưng, đau quá đi mất... Ồi mờ mắt ra vẫn là cái cảnh này... trên người vẫn là bộ trang phục này..."

Nàng đã mong sao đây chỉ một cơn ác mộng khi mở mắt ra vẫn là một thành hiện đại và cơn ác mộng này như chưa từng tồn tại. Nhưng không, vẫn như thế, mọi thứ vẫn hiển nhiên tồn tại như một giấc mộng hoang đường.

"Đói bụng quá đi, kiếm gì ăn rồi tính..."

Hải Đường ôm bụng lần mò đường đi, nàng giờ đây trở thành một kẻ mù đường vì nó quá rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Ước gì có cái Iphone ở đây trời, dò google map chứ kiểu này như đứa lạc mẹ vậy!" Hải Đường than thở, mày neo chẳng biết mình đang đi chôn nào trong cái cung rộng lớn này.

"Oh, mùi gì thơm thế nhỉ... Hình như phía trước là cái gian bếp của thời vua chúa thì phải!"

Hải Đường đánh mắt nhìn tứ phía đợi cho những cung nữ thái giám kia đi ra ngoài hết, nàng lên vào trong nhanh như tia chớp, mắt tròn tròn ngạc nhiên nhìn cái bàn bày đồ ăn trên bàn sáng mắt, nước bọt trực trào.

"Trời ơi thịt gà, bánh bao này..."

Nàng quơ tay bốc lấy cái bánh bao to cho vào mồm ăn ngấu nghiến, tiện tay xé luôn cái đùi gà ăn một cách ngon lành như chưa bao giờ được ăn vậy. nàng vừa cười vừa ăn: "Ngon quá đi, phải lót cho đầy cái dạ dày rồi tính tiếp!"

Hải Đường cứ thế chém sạch những đĩa đồ ăn trên bàn không chừa sót một cái nào, phải công nhận một điều nàng ăn khỏe thật. Sau khi ăn xong no căng bụng, nàng đưa tay vỗ lấy bụng mình chứa đầy đồ ăn, nàng đi lòng vòng tìm nước uống.

"Trời ơi cái gì đây, không lẽ mình phải uống nước trong cái lu này sao trời... Thôi thì uống đại cho rồi..."

Thế là Hải Đường cầm lấy cái gáo múc nước lấy nước ỉa uống ừng ực, chẳng giữ hình tượng của một nữ nhi thực nữ mỹ miều gì cả.

"Giờ đây? Đồ ăn mà các người nói chuẩn bị cho Hoàng thượng đâu? Sao chỉ toàn thấy đóng xương với những cái bánh như bị chuột gặm vậy?"

"Phụt"

Hải Đường gạt mình phun hết nước trong miệng ra khi nghe tiếng quát tháo của một vị công công, bên cạnh còn có một số thái giám và cung nữ nữa.

"Thật sự chúng con không biết ạ? Chúng con nhớ đã chuẩn bị hết rồi nhưng lúc quay lại thì nó như vậy đấy ạ thưa Bát công công." Một tên thái giám lên tiếng đáp.

Bát công công phẫn nộ gằn giọng nói: "Kẻ nào dám ăn trước hoàng đế bệ hạ vậy hả? Khi ẹ hạ còn chưa đặt đĩa? Kẻ nào...?"

"Kẻ này... Là tôi..."

Hải Đường quay người đi ra khi nghe giọng nạt nộ của vị công công này khiến ai nấy đều bất ngờ trở mắt nhìn nàng, nàng chỉ gượng cười cho qua chuyện, miệng thì thầm: “Lần này mày chết chắc rồi Hải Đường ơi...”

“Là Hải Đường tiểu thư, con gái của thừa tướng đây mà. Không lẽ tiểu thư là người ăn hết đồ ăn này sao?”

Bát công công ngạc nhiên lên tiếng, tròn mắt nhìn trừng vào Hải Đường.

Nàng đưa tay gãi đầu cười “hi...hi...” như một con ốc vạy, nhanh chóng chần chỉnh lại ra dáng một tiểu thư đoan trang thùy mị đáp: “Chỉ là tôi đói quá nên kiếm gì đó ăn thôi, thấy đồ ăn trên bàn ngon quá kiểm chế không nổi nên tôi lỡ ăn hết mất rồi...”

“Trời ơi, tiểu thư có biết đồ ăn này là chuẩn bị cho hoàng thượng không hả? Sáng nay mà không có gì ăn chắc hoàng thượng cạo đầu tên này ra mất... Tiểu thư sắp trở thành Hoàng quý phi sao lại chẳng ý tứ gì cả...”

Bát công công trách móc, mặt mày nhăn nhó như con khi vạy, ánh mắt nhìn Hải Đường đầy sự bức tức những chẳng biết làm gì. Nàng cũng không tránh khỏi những ánh mắt của cung nữ và thái giám đang đứng nhìn nàng với vẻ kì lạ kia.

“Tên hoàng thượng kia có gì đâu mà sợ, chỉ là đồ ăn thôi mà...” Hải Đường nghĩ thầm một lúc, khẽ thờ phất một cái cung mặt lên đầy khí phách cất giọng nói:

“Các anh chị ở đây khỏi phải lo, nếu sợ tên kia à không hoàng thượng trị tội thì khỏi lo... Tôi ăn được thì nấu được, miễn sao có đồ ăn điểm tâm đem lên cho hần là được chứ gì...”

“Tiểu thư sẽ nấu sao?” Bát công công ngạc nhiên nhìn Hải Đường hỏi khi nghe nàng nói đầy hùng hồn như vậy.

“Không tin sao?... Được thôi, tôi sẽ trở tài nữ công gia chánh cho mọi người xem nhé...OK.”

Mọi người ngơ ngác nhú mắt nhìn Hải Đường không hiểu nàng đang làm chi kì lạ gì nữa, khi ngón cái ngón trỏ vòng lại thành hình tròn giờ thẳng ba ngón còn lại. Nàng bấu môi xua tay, chỉ thấy mấp cười khi nhìn thái độ ngơ ra của họ, cũng phải nàng là người hiện đại sử dụng ngôn ngữ hình thể cùng với mấy lời nói hiện đại kiểu nước ngoài họ hiểu mới lạ.

Nàng xua tay tiếp lời: “Làm phiền mọi người chuẩn bị nguyên liệu cho tôi nhé.”

Thế là mọi người đều cùng nhau chuẩn bị nguyên liệu theo yêu cầu của nàng, nàng xăng tay áo dài ngoằng này lên cho gọn bắt tay vào nấu ăn, đây đích thực là sở trường của nàng mà.

“Ước gì ở đây có cái máy đánh trứng, lò vi sóng nhỉ? Làm cái này chẳng biết khi nào xong nữa...” Nàng lèm bèm trong miệng, tay thì cứ kéo cái váy dài lê phè dưới chân khiến nàng di chuyển một cách bất tiện.

Bát công công thì chỉ biết đứng nhìn nàng làm với vẻ kì lạ, chưa bao giờ lại thấy một tiểu thư quyền quý như nàng lại nhúng tay xuống bếp nấu ăn đấy, toàn có kẻ hầu người hạ thôi. Công công thầm nói: “Nghĩ cũng lạ, lúc trước tiểu thư Hải Đường này nghe nói rất ngang tàng và ngông cuồng, còn lắm thủ đoạn sao giờ hiền vậy? Còn nói mấy câu khó hiểu nữa?”

Một lúc sau

“Xong rồi!” Hải Đường thốt lên, miệng nở một nụ cười thật tươi với vẻ đắc ý nhìn những món ăn do chính tay nàng nấu sau một hồi loay hoay, nét mặt nàng nhem nhuốc nhợt nhạt nhưng nàng không màng tới.

Bát công công với mọi người đều há hốc mồm nhìn những món ăn trong rất lạ lẫm như chưa từng thấy qua.

“Mọi người có thể đem lên cho hoàng thượng ăn được rồi đó!” Hải Đường lên tiếng.

Bát công công nhìn những món ăn đang bốc khói nghi ngút này thắc mắc nhìn nàng hỏi: “Đây là những món gì vậy tiểu thư?”

“À... à... Suýt quên không nói cho anh biết, à không Bát công công...hihi... thứ lỗi thứ lỗi...” Hải Đường nói cười tủm tỉm, tay chỉ vào từng món tiếp lời: “Đây là Tokboki!”

“Tok... bok... kì là gì món gì vậy? Tiểu thư tôi chẳng hiểu gì cả?” Bát công công nhíu mày khó hiểu.

“À... quên, là bánh gạo cay đó mà... còn đây là cơm chiên cuộn trứng, bánh mìn thầu... À còn nữa, đây là nước bí đao rất tốt cho sức khỏe đấy... Được rồi mau đem lên đi... Có gì ta sẽ chịu trách nhiệm cho...”

Hải Đường nói giọng đều đều, nàng cảm thấy phục mình khi làm được ra những món ăn như thế này đấy, phải rất mất công mới có thể nấu được vì nguyên liệu ở đây không sẵn có nên nàng tự động biến hóa đủ kiểu.

Cuối cùng mọi người cũng bung đồ ăn do chính Hải Đường nấu mang lên cho hoàng thượng để dùng bữa, trong lòng Bát công công cứ thấp thỏm lo âu vì không biết những món đó do cô tiểu thư nấu ra sao, mùi vị như thế nào, lỡ như Người ăn không được không khéo cho một trận lôi đình thì chết cả lũ hết.

Trong khi ở bếp, cung nữ thái giám đều ăn những món do nàng nấu rất ngon lành, ai cũng tóm tắt khen ngon khiến nàng vô cùng vui sướng.

“Mọi người cứ ăn đi, có gì hôm khác ta nấu cho mọi người ăn nha... hihi...”

“Vâng, bọn nô tài không dám đâu ạ. Được ăn như thế này quá sướng cho chúng nô tài rồi ạ, công nhận tiểu thư nấu ăn ngon lắm! Có gì tiểu thư chỉ dạy bí quyết cho chúng nô tài mở rộng tầm mắt ạ...”

Mọi người đều đồng thanh vui vẻ đáp.

“Mọi người làm tôi như muốn nổ lỗ mũi ghê đó!” Hải Đường đáp, miệng cười tủm tỉm.

“Tiểu thư... thì ra người ở đây, làm tiểu nữ đi tìm muốn ngu người luôn đấy... tiểu thư khiến nô tì lo chết được đi mà...”

Hải Đường như đứng ngơ ra khi bỗng dung cô gái này xuất hiện nhìn nàng nói một tràng không ngắt nghỉ gì, nét mặt vừa lo vừa bức. Nàng ngu ngơ lấp bắp hỏi:

“Cô là ai vậy? Cô biết tôi sao?”

Câu nói này của Hải Đường khiến cô gái này như đứng hình khi nghe nàng hỏi vậy, cảm thấy hoang mang khi mới đêm qua không gặp mà nàng lại thay đổi như vậy. Cô gái vội lên tiếng:

“Tiểu thư hỏi gì lạ vậy? Tiểu nữ là Ngọc Thổ, nô tì của tiểu thư đây. Tiểu thư giống như mới ở trên trời rơi xuống vậy.”

“Ừ thì ta từ trên trời rơi xuống mà, nên mới thành ra như vậy đấy! Mà cô là Ngọc Thổ, nô tì của ta sao?”

Hải Đường đáp với giọng thờ ơ ngây vô cùng vô tư hồn nhiên như không biết gì vậy khiến Ngọc Thổ trở mắt nhìn nàng, mọi người đều ngừng ăn quay ra đón những ánh mắt khó hiểu dành cho nàng.

Ngọc Thổ vội đưa tay chạm lấy trán của Hải Đường với ánh mắt lo lắng đáp: “Người có bị đập đầu ở đâu không vậy? Sao đến tiểu nữ không nhận ra chứ?... tiểu nữ phải đưa người đi gặp thừa tướng thôi...”

Nói rồi, Ngọc Thổ nắm lấy tay Hải Đường kéo phắt đi khi nàng chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra nhưng nàng cũng kịp vẫy tay chào tạm biệt mọi người: “Bye, có gì ta sẽ tới chơi với mọi người nhé!”

Tại cung cấm.

Nguyên Ân ngồi nhìn chăm chăm những món ăn trên bàn được bày ra với vẻ kì lạ lần đầu tiên nhìn thấy, vẻ mặt chàng không lạnh tanh không một cảm xúc gì, cảm đôi đũa trên bàn khuâng không biết có nên gắp hay không.

Điều đó khiến Bát công công thấp thỏm lo âu, cúi nhẹ đầu đi lại nói: “Sao bệ hạ không ăn đi ạ?”

“Đây là thứ gì?” Nguyên Ân trầm giọng nói.

“Cái này là bánh gạo cay, cơm chiên cuộn trứng, còn cái nước này gọi là nước bí đao! Bệ hạ dùng thử đi ạ!” Bát công công nói giọng đều đều, tim đập thình thịch khi nhìn vẻ mặt hăm hăm đầy khí lạnh của Nguyên Ân.

Nguyên Ân lưỡng lự một lúc rồi cũng gắp lấy một miếng bánh dài dài màu trắng thấm vị nước sốt màu đỏ cho vào miệng ăn thử, một mùi vị cay đậm của nước sốt và dẻo mềm của cái bánh gạo rất dễ ăn, chàng cảm thấy món này có vị rất lạ nhưng ngon không giống như những món mà chàng hay ăn mọi ngày.

“Cũng được đấy!” Nguyên Ân lên tiếng, tiếp tục sự nghiệp ăn uống.

“Cái này đều do một tay tiểu thư Hải Đường nấu đấy ạ!” Bát công công cất lời.

“Người nói sao? Những món này do tiểu thư đó nấu sao?”

Nguyên Ân ngạc nhiên khi nghe Bát công công nói khi biết được sự thật rằng cái nàng tiểu thư lạ lùng từ trên mái ngói rơi xuống lúc chàng đang nằm ngủ, lại có thể nấu ra những món ăn kì quặc này nhưng mùi vị lại dễ ăn không đến nỗi nào.

Chàng cảm thấy mất hứng không muốn ăn khi nghĩ đến nàng ta tự tiện xông vào cung cấm của mình, chàng bỏ đũa xuống không ăn nữa mà đứng dậy đi khỏi thiện phòng.

“Tô đã nói là tôi bình thường mà, không bị gì cả... xin cô đẩy Ngọc Thổ à...” Hải Đường vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nói thờ không ra hơi nhưng cố chạy, trong khi Ngọc Thổ cứ ráo riết đuổi theo đòi lôi cổ đi đến ngự y viện.

“A...”

Hải Đường hét toáng lên khi không kịp phanh lại mà vấp chúng cái rễ cây nhấp nhô, đôi đồng tử giãn rộng nhìn dưới mặt đất chuẩn bị tinh thần ôm đất thì

chợt có một bàn tay nắm lấy tay nàng kéo phắt lại, vòng tay ôm lấy eo nàng, nằng nặng mắt nhìn người nam nhân đó mà thốt lên:

“Kỳ Phong!”

“Bệ hạ...” Ngọc Thổ như đứng khựng lại khi thấy Nguyên Ân, chỉ biết cúi gầm mặt mà không dám nhúc nhích gì, nàng thì thầm: “Đã bảo tiểu thư đừng có chạy đến đây rồi mà... thật tình...”

“Ui da... Đau quá đi mất...”

Tường chừng sẽ được soái ca nâng đỡ nhưng không một cách phù phàng thay, nàng bị Nguyên Ân thả tay làm cho ngã phịch xuống đất lấm lem cát bụi, khiến cột sống của nàng đau dữ dội.

“Này tên kia, anh là nam nhân mà sao lại phù phàng như thế vậy hả? Con trai gì chẳng biết ga lăng! Bệ hạ cái nỗi gì, chỉ được cái mã thì có!”

Hải Đường hần học nói trong tức giận đang sục sôi trong người, nét mặt nhăn nhó vừa đau vừa tức.

Nghe Hải Đường nói vậy Nguyên Ân đứng lại quay người chau mày nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh, trầm giọng nói: “Cái mã?”

“Phải cái mã? Cái bề ngoài nhìn thì được lấm nhưng chỉ toàn hàng mã thôi, làm hoàng thượng kiểu vậy mất hết hình tượng...” Hải Đường cương giọng lên nói đầy khí phách không một chút sợ hãi gì, cũng không phân biệt trên dưới.

Ngọc Thổ thấy vậy vội chạy tới nắm lấy tay áo Hải Đường kéo phắt lại với vẻ mặt hoảng hốt khi nghe những phát ngôn ngông cuồng của nàng, nói nhỏ: “Tiểu thư nói gì vậy? Người đứng trước mặt tiểu thư là hoàng thượng đấy... Sao tiểu thư lại nói như vậy chứ, lỡ như thừa tướng biết được sẽ mắng tiểu thư đấy...”

“Mắng cái gì? Tôi nói không đúng sao... Hoàng thượng khi thấy nữ nhân bị ngã thì phải nâng niu chứ ai mà lại đỡ rồi để cho té như trái mít ướt vậy không?”

Hải Đường tiếp tục nói với giọng điệu ngang tàn không một chút sợ hãi gì, vốn dĩ thời đi học nàng cũng dằn mặt như thế này đấy.

Nguyên Ân thờ phắt một cái, lòng kiên nhẫn của chàng cũng có giới hạn, cơn nóng trong người gần như đạt đến đỉnh điểm không thể nào hạ được, nhưng chàng vẫn cố gắng kìm chế cảm xúc của mình khi lần đầu tiên có một nữ nhi dám xúc phạm chàng như vậy. Chàng đi tới với vẻ mặt lạnh tanh nhìn thẳng vào mặt Hải Đường với ánh mắt không thể nào lạnh hơn buông một câu dứt khoát:

“Người hãy về nói với đại thừa tướng rằng, nữ nhi của ngài dám vô lễ và lăng mạ ta, ta sẽ không cừ hành hôn lễ gì với nàng ta cũng như sẽ không sắc phong cho nàng ta làm Hoàng Quý Phi. Còn nữa, phạt nàng ta làm lao dịch ở Tân Dã phổ, đây là sự trừng phạt dành cho người đây...”

Dứt lời, Nguyên Ân quay người đi một mạch trong sự tức giận khi lại bị một nữ nhi như nàng ta si vả, mới sáng ra đã cảm thấy bực bội rồi.

“Lần này tiểu thư rước họa vào thân rồi thấy chưa? Kiểu này thừa tướng có mấy cái miệng cũng không nói đỡ cho tiểu thư được đâu. Đột nhiên tiểu thư thay đổi khác hẳn so với ngày hôm qua, không giống như tiểu thư hằng ngày một tí nào cả... Rốt cuộc thì tiểu thư bị sao vậy?”

Ngọc Thổ vừa giận dỗi than trách vừa không hiểu sao Hải Đường lại thay đổi thành một con người hoàn toàn vậy, không giống tích cách thường ngày của nàng.

Hải Đường như đơ toàn tập sau chẳng hiểu chàng ta nói gì quay sang nhìn Ngọc Thổ thắc mắc hỏi: “Lao dịch ở Tân Dã phổ, có phải là giặt đồ quét dọn này nọ phải không Thổ Thổ? Ta thấy trên phim cô trang hay có mấy cái cảnh như vậy đấy?...”

“Đạ đúng rồi thừa tiểu thư của tôi ơi... Sao tiểu thư thay đổi như một người ngốc nghếch vậy?...” Ngọc Thổ đáp nhanh, khẽ thở dài lắc đầu ngao ngán lo cho nàng.

“Hừ... cái tên này, sao dám bảo ta tới Tân Dã phổ chứ... Ta phải nói cho công bằng lý lẽ mới được...”

Hải Đường siết chặt hai tay thành nắm đấm trong tức giận hùng hổ nhắc chân đi thì bị Ngọc Thổ nắm lấy tay kéo lại giữ lấy, than thở: “Em lạy tiểu thư đừng có gây chuyện nữa được không? Kiểu gì ngay trong chiều nay đại nhân cũng vào trong cung gặp người cho coi...”

Hải Đường hất tay Ngọc Thổ ra gần giọng nói: “Ta không can tâm, hần i mình là bệ hạ thì muốn làm gì thì làm sao?... Ta nói đúng thôi mà có gì sai đâu, tôi qua gặp hẳn đúng là một sai lầm... Ở thời hiện đại đẹp trai ga lăng bấy nhiêu thì ở cái thời đại nguyên sơ như này hẳn lại cộc cằn, ấu trĩ bấy nhiêu... Em đừng can ta biết chưa...”

Dứt lời, Hải Đường đi nhanh làm Ngọc Thổ không kịp cản lại gì cả, lần này không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa đây, trong cái thời đại này nàng cũng sẽ không sợ bất kì ai đối xử như vậy với nàng đâu.

“Bộp”

“Aiii ya...”

Bất chợt Hải Đường va phải một người cao ráo, đầu đụng trúng ngay vào ngực của một nam nhân. Nàng đưa tay xoa cái trán của mình nhíu mày nhăn

nhỏ, nàng đưa mắt nhìn nam nhân trước mặt với ánh mắt ngạc nhiên đầy sự ngỡ ngàng.

Nam nhân đó mặc một y phục màu đen bóng lủa, từ ống tay đến vạt áo đều được thêu với họa tiết hình con rồng mềm mại. Từ ánh mắt đến cái mũi cao, khuôn mặt đều không có góc nào chột trông rất vương giả và điềm tĩnh. Tóc cột một nửa còn một nửa xõa dài với cái cộng lông vũ màu đen gắn trên tóc trong vô cùng nhỏ nhả. Nàng như bị thu hút bởi nam nhân này.

Ngọc Thổ vội đi lại lùi Hải Đường lại cúi đầu hành lễ đáp: “Bái kiến vương gia!”

Ngài là Nhan Từ Khuynh – hoàng thúc của Nguyên Ân, là một vương gia có tính cách trầm ổn tĩnh lặng.

Hải Đường luống cuống không biết làm gì chỉ biết cúi gằm mặt xuống, lâu lâu đánh mắt nhìn Từ Khuynh một cái. Điều bộ của nàng khiến Từ Khuynh cảm thấy buồn cười nhưng nhanh chóng tắt đi ngay sau đó, ngài ôn tồn đáp:

“Hình như đây là Hải Đường tiểu thư, con gái của đại thừa tướng sắp chuẩn bị hôn lễ với bệ hạ, sắc phong làm Hoàng Quý Phi phải không?”

Ngọc Thổ vội lên tiếng đáp: “Dạ đúng rồi ạ thưa vương gia. Nhưng tiểu thư đã bị hoàng thượng tước hôn và bị đẩy tới làm lao dịch ở Tân Dã phổ rồi ạ!”

“Thì chính tên đó... à không hoàng thượng sai trước chứ bộ... anh à không vương gia, người thấy có ai đã đỡ nữ nhân rồi lại để cho ngã dưới đất không, còn nữa hôm qua gặp hần hần lại phạt ta quỳ cả đêm ở quảng trường đấy... Ta nói vậy có gì sai đâu, giờ ta phải đi tìm hoàng thượng nói cho ra nhẽ... Ta không sợ đâu!”

Hải Đường gằn cổ lên nói một mạch trước mặt từ Khuynh khiến ngài chỉ thêm buồn cười trước hành động của nàng thôi.

Ngọc Thổ vội chấn chỉnh lại Hải Đường: “Tiểu thư tém tém lại dùm em, mắt mặt quá đi! Tiểu thư đừng làm lớn chuyện nữa. Vương Gia là huynh ruột của hoàng thượng đấy!”

Hải Đường xịu mặt xuống, thờ dài buông xuôi đáp: “Thôi bỏ đi, giờ ở cái thời đại hoang đường này chấp nhận thôi... hơ hơ... sao số con xui dữ dần... I’m Fine!”

Nàng nói rồi quay người lững thững bước đi với vẻ mặt như chiếc bánh bao chiều bị ế, nở nụ cười gượng gạo cho qua chuyện, đưa tay tháo mấy cái trang sức trên đầu ra vứt đi.

Từ Khuynh chỉ biết đứng nhìn bóng dáng bé nhỏ ấy bước đi xa dần mà cảm thấy kì lạ bởi tính cách có phần ương bướng của nàng ấy, ngài lắc nhẹ đầu mỉm cười nói: “Thật là nữ nhân thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Á... Sao ông... à không phụ thân lại đánh con chứ? Đau quá đi mất thôi!”

Hải Đường vừa la ó lên vừa than vãn vì bị phụ thân cốc đầu, nét mặt nhăn nhó vì đau.

“Này ta nói cho con biết Hải Đường! Ta cũng đã cố gắng nài ni xin cho con thoát khỏi chốn Tân Dã phổ nhưng không được, cho nên con chấp nhận ở đó một tháng đi. Đây là trừng phạt cho con vì dám coi trời bằng vung...”

Thừa tướng Đồ Tăng la mắng Hải Đường, nét mặt vừa bức vừa thương đưa con gái ương bướng ngang tàng của mình, chẳng hiểu sao tính tình nó lại thay đổi nhanh như vậy khi chỉ mới vào trong cung có vài ngày, mất đi đâu cái đáng vẻ ngọc ngà thùy mị nét na rồi.

“Trời ơi, sao số mình khổ thế này... Sao xuyên không, không trúng thân phận làm Hoàng Thái Hậu luôn đi cho rồi, để giờ phải chịu kiếp cung nữ lao dịch ở Tân Dã phổ vậy trời... Trong khi mình là tiểu thư mà...” Hải Đường nghĩ thầm trong sự ậm ực bức mình nhưng cố kiềm nén, nét mặt mảy nheo như con mèo vậy, than thân trách phận cho số phận bạc mệnh của mình.

Thừa tướng khề thờ dài nặng nề, lắc đầu than: “Biết vậy, ta đã gả con cho Vương gia Từ Khuynh rồi... Cũng tại con cả đấy...”

“Sao tại con?”

Hải Đường nâng giọng đáp lại với ánh mắt thách thức nhìn ông.

“Cái này đều do con hết cả đấy, cứ một mực đòi chọn hoàng thượng trong khi ta thấy Vương gia có thể cho con cuộc sống bình yên hơn là cái chốn hậu cung tranh đấu đó đấy.”

“Con có đòi hỏi nào đâu? Ai thèm chọn gả cho cái tên hoàng thượng trẻ mặt lạnh như tảng đá kia chứ?... Phải người đẹp trai như Vương gia vừa gặp kia thì Ok liền...”

Hải Đường nhanh miệng đáp lại mà không biết mình đang vừa nói cái gì nữa, khiến cho thừa tướng và Ngọc Thổ như ngơ người trở mắt nhìn nàng. Lúc này nàng mới tím tím lại, đưa tay bịt miệng cười gượng gạo, né tránh ánh mắt của họ thẳm nói: “Minh vừa nói gì vậy trời...”

“Cái con bé này...”

“A... phụ thân à, sao cứ cốc đầu con hoài vậy, rồi con ngu ra thì sao...”

Hải Đường lại nhăn mặt cau có khi lại bị ông gõ vào đầu.

“Con ăn nói kiểu gì vậy hả Hải Đường?... Cái này là do con một mực nhất quyết đòi chọn hoàng thượng đấy, cũng chỉ vì cái mối tình đầu của con thôi...”

Ông đang cảm thấy bất lực với đứa con gái đột nhiên ăn nói chẳng ra đâu vào đâu thế này. Hải Đường chỉ biết im lặng không mở miệng nói thêm gì nữa vì những lời nàng nói ra đều hết sức khó hiểu đối với họ, vì dù sao thì cũng ở cái thời đại cổ này đầy rẫy những quy tắc và luật lệ hà khắc, nên nàng phải giữ mồm giữ miệng không khéo lại rước họa vào thân thì mệt, thôi thì nàng cứ trôi theo định mệnh sắp đặt đã an bài vậy.

...

Ngày hôm sau tại ở Tân Dã phố.

Tại khu vực giặt đồ, đây chính là nơi hành hạ khắc nghiệt nhất mà những cung nữ đất tội không thể tránh khỏi và nàng là trường hợp ngoại lệ, khi đường đường là một tiểu thư đài cát sắp trở thành Hoàng Quý Phi thì giờ lại làm cung nữ chịu phạt ở đây.

Mỗi ngày đều có hàng trăm bộ y phục từ các cung điện đều đổ dồn về đây, giặt qua giặt lại không mà không hết, cứ hết đồng này rồi có đóng khác chất chồng. Đám nữ quan canh gác xem chừng từng người một, ai lười biếng chậm chạp thì bị đánh toi bởi hoa lá và Hải Đường cũng không ngoại lệ.

“Nặng quá đi, hai bàn tay của mình đỏ tấy hết cả rồi, cứ kiểu này chắc nổi mẩn cục chai sạn mất thôi... Cái thời này không có máy bơm hay ống nước dẫn này, hành xác con người ta cong lưng đi xách nước mệt như gì đây...”

Hải Đường vừa đi vừa than thở với những bước chân nặng nề mệt nhọc, hai tay đều xách xô nước đầy để đem tới cho những cung nữ giặt đồ. Trên người nàng mặc bộ y phục của cung nữ đã bị nhăn nhúm, tóc nàng búi gọn gàng.

“Hôm nay ta phải dạy cho ngươi một bài học để xem còn dám lười biếng nữa hay không?”

Ở giữa sân phơi đồ, những người cung nữ ngưng làm việc tụ tập lại một chỗ để xem ma ma tổng quản trị tội một nàng cung nữ.

Nàng ta là Đàng Vân, chỉ vì bị say nắng ngồi nghỉ ngơi một tí đã bị mụ ta lôi ra để cho đám cung nữ không ưa gì nàng đánh cho một trận nhừ tử.

“Ô hô, một đáp ăn hiếp một người, như vậy mà chơi được sao...”

Hải Đường cảm thấy tức tối khi nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt hùn hục ngọn lửa bùng cháy, nàng phải xả thân lấy lại công bằng cho nàng ấy, mặc dù chẳng quen biết gì, nhưng thấy như thế mà không cứu thì không được.

Nàng hạ một xô nước xuống còn một xô bung lên xông tới đổ ào lên người đám cung nữ kia, nàng dứt lấy cái roi trong tay mụ ma ma tổng quản quất túi bụi vào mấy người đó theo bản năng đến tím tái mặt xanh không còn giọt máu.

Hải Đường vội chạy tới đỡ Đàng Vân đứng dậy nhủ mảy nhìn nàng ta hỏi: “Cô không sao đấy chứ?... Minh mảy đầy rẫy vết thương rồi này...”

Ánh mắt long lanh rướm rướm những giọt nước mắt nhìn Hải Đường đầy sự đau đớn lẫn sợ hãi của Đàng Vân, tay run run vùi chặt lấy cánh tay Hải Đường, cổ họng như nghẹn đắng cố gắng nói: “Tiểu thư mau đi đi, mặc kệ tôi! Cô làm như vậy thì bọn họ cũng sẽ chẳng tha cho tôi đâu!”

“Làm vậy sao được? Cô cứ để đó, một mình tôi chấp hết đám người này, tôi không sợ đâu! Gì mà cả đám ăn hiếp một người, công bằng đâu ra... nếu vậy có cung quy làm cái quỷ gì chứ?”

Hải Đường nói giọng đầy ức chế, ra mặt tức tối lắm sự phần nộ.

“Con ranh này, thật không biết trời cao đất dày là gì mà. Ngươi đừng nghĩ mình là con gái của đại thừa tướng mà ra vẻ, dám đắc tội với thánh thượng bị đây tới đây thì cũng xem như làm đám cung nữ ở đây thôi. Ở đây ta là chủ, không biết tôn trọng, kính trên nhường dưới nghe lời ta thì có chết!”

Mụ ta lên giọng đầy vênh vào ra vẻ ta đây, với cái nhìn đầy như con cáo già đầy khó ưa.

Hải Đường chột con mắt cười nhạt khi nghe mụ ta nói vậy, nàng bình tĩnh bình chân như vại thân nhiên đáp: “Bà nghĩ bà thì ai chết là chết sao? Bà là chủ nhưng chưa chắc mấy người ở đây xem bà là chủ nhé. Và đương nhiên tôi sẽ chẳng xem bà là chủ của tôi rồi, đến cả hoàng thượng còn chưa là gì cơ mà... Ở đây đều là con người với nhau chứ có phải súc vật đâu, con vật còn biết đau huống chi con người, vậy mà hờ ngòi đặt móng chưa được một phút bị đánh cho không thấy mặt trời đâu luôn...”

“Cầm mồi! Ngươi muốn chết sao?” Mụ ta quát tháo đầy tức giận như ngọn lửa sắp phun trào tới nơi rồi vậy khi nghe Hải Đường nói vậy.

“Hô hô... Ta đâu muốn chết, ta muốn sống là đằng khác... Vậy ta hỏi ngược lại bà nhé, bà có muốn chết không và đương nhiên là không, bà sợ chết là đằng khác... Tôi nói cho bà biết, hôm nay bà dám đụng một tóc của cô cung nữ tôi sẽ không để yên cho bà đâu...”

Từng câu từng chữ thốt ra từ Hải Đường đều đầy sự hạ huyết không một chút sợ hãi gì, ánh mắt sắc bén đầy quyết đoán.

“Được lắm, ngươi dám trả treo sao? Người đâu mau xử lý hai con ranh này cho ta!”

Mụ ta không thể kìm chế được con giận khi bị nói vậy, mụ ta ra lệnh cho người tới bắt Hải Đường và Đổng Văn lại.

“Không được rồi, một hai kẻ mình còn đánh được chứ cả lũ như vậy thì tiêu chắc... Thôi giờ chỉ còn chạy là kế sách...”

Hải Đường nói thầm rồi nắm lấy tay Đổng Văn giằng chân chạy đi thật nhanh mà không biết mình đang chạy về hướng nào nữa.

...

Tại điện Phù Dung, nơi những loại hoa phù dung đua nhau khoe sắc. Thời tiết hôm nay khá mát mẻ, sau khi giải quyết sau chính sự, Nguyên Ân thường đi tản bộ đến đây để nhớ lại những kỉ ức về mẫu hậu của mình.

“Bệ hạ!”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên của ai đó khiến Nguyên Ân dừng bước quay người lại nhìn, chàng lo đang nhìn đi chỗ khác một cách dâm chiêu rồi lại tiếp tục bước đi khi nhìn thấy Du Lan – Du chiêu nghi đứng đầu cung tần. Nét mặt chàng lãnh lúng chẳng thể hiện cảm xúc gì.

Nguyên Ân không thích gì Du Lan, nàng ta lớn tuổi hơn chàng cũng hai hay ba tuổi, là quận chúa họ hàng xa bị Thái hậu bắt lấy để giữ mối quan hệ giữa hai dòng tộc.

Dung mạo của Du Lan kiều sa như giọt sương ban mai, với ánh mắt sáng long lanh có nét sắc sảo, đôi môi hồng cánh hoa lựu với giọng nói thanh thoát. Hôm nay nàng ta mặc bộ y phục lụa đào màu hồng mềm mại thướt tha, viền cổ và tay thêu hình hồ điệp. Đi theo phía sau còn có hai cung nữ đi theo.

“Thần thiếp đến cung cảm tạ bệ hạ nhưng người lại đang tản bộ ở điện Phù Dung này.”

Nàng ta nhẹ giọng nói, mỉm cười ủy mị cố gắng để Nguyên Ân chú ý nhưng dường như chàng chẳng hề liếc mắt nhìn nàng ta lấy một lần.

Nguyên Ân trầm giọng đáp: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Chỉ là, phía gia tộc thiếp mới đem một loại trà hoa cúc rất thơm và ngon, nếu người không chê thì tiện đường ghé sang điện Thanh Trì của thần thiếp để thưởng thức trà được không?”

“Suy cho cùng thì tỷ cũng chỉ muốn ta đến điện của tỷ thôi phải không? Cần gì phải nói vòng vèo đến vậy?”

Nguyên Ân buông một câu thẳng thừng như tát gáo nước lạnh vào mặt Du Lan vậy, chàng vẫn không quay sang nhìn nàng ta.

“Sao bệ hạ cứ gọi thần thiếp là tỷ hoài vậy? Ta không thích bệ hạ gọi thần thiếp như vậy, dù sao thì thần thiếp cũng là thê tử của người mà.”

Du Lan nói, tỏ ra giận hờn vu vơ.

Nguyên Ân không chần chừ gì đáp nhanh: “Gọi tỷ là cách để chúng ta giữ mối quan hệ tốt nhất rồi đấy. Chẳng phải tỷ lớn tuổi hơn ta sao. Hay để ta gọi tỷ là quận chúa để giữ đúng mẫu hệ cung quy?”

Nói rồi Nguyên Ân nhanh chân bước đi một cách lạnh nhạt khiến Du Lan cảm thấy vô cùng hụt hẫng và ậm ục trong lòng, dù có làm gì để lấy lòng chàng đi chăng nữa cũng vô ích thôi.

“Mau đứng lại!”

Hải Đường cứ thế mà nắm lấy tay Đổng Văn chạy thật nhanh tới chỗ Nguyên Ân, khiến chàng giật mình đứng khựng lại, giằng căng đôi đồng tử nhìn nàng. Đám người kia như chôn chân dưới đất vội quỳ xuống trước mặt chàng hành lễ:

“Ô hoàng thượng kia... Chắc hẳn những người thấy hấn kiêu gì cũng rút lui... cô đừng lo, có tôi rồi không sao đâu!”

Hải Đường nói, không còn cách nào khác nàng phóng thật nhanh tới chỗ Nguyên Ân, khiến chàng giật mình đứng khựng lại, giằng căng đôi đồng tử nhìn nàng. Đám người kia như chôn chân dưới đất vội quỳ xuống trước mặt chàng hành lễ:

“Bái kiến bệ hạ!”

Hải Đường hùng hổ lao tới đứng trước ngay mặt Nguyên Ân định gân cổ lên nói thì bị thanh kiếm của Hắc Sát kẻ ngay cổ, khiến nàng vội thụt lại, hơi thở hồng hộc.

Hắc Sát nhìn nàng lên tiếng đáp: “Tiểu thư quá đáng rồi đấy, sao thấy bệ hạ không hành lễ?”

“Giờ còn hành lễ cái nỗi gì chứ, bị bọn chúng rượt đuổi sắp chết tới nơi rồi, giờ ở còn suýt bị thành kiếm của anh, à không của người làm cho đứt mạch cổ mà chết đấy...”

Hải Đường cãi lại một cách đồng dục, trông thấy Nguyên Ân nàng coi như tự dẫn thân vào chỗ chết chứ đừng nói chi là lời cầu cứu, nhưng thôi thì nàng vẫn thử biết đâu gặp cơ may mặc dù không ưa gì tên hoàng thượng này.

Đang định lên tiếng thì Nguyên Ân đã cất giọng đáp trước: “Người càng ngày càng không biết trời cao đất dày là gì rồi đấy.”

Hải Đường thở phắt một cái, đè nén sự khó chịu xuống lựa lời giải thích:

“Vâng thưa bệ hạ, sau đây hãy nghe ta giải thích. Chuyện là như này, bệ hạ nghĩ sao một đám người hòa vô đánh một người thừa sống thiếu chết đến như vậy, người thấy có công bằng không? Tôi vì cứu cô cung nữ này nên mới chạy trốn, bắt đất thì bệ hạ nên tới cầu cứu thôi, họ thấy người thì không làm gì chúng tôi.”

“Ta nhớ ta ra lệnh cho người tới đó chịu tội, còn chuyện gì xảy ra thì ta không quan tâm!”

Nói rồi Nguyên Ân quay người bỏ đi một cách phũ phàng, nét mặt lạnh tanh. Dường như chàng không muốn bận tâm đến mấy chuyện còn con con như thế này.

“Này tên hoàng đế chết tiệt kia, người nói vậy là sao chứ?”

“Thôi tiểu thư đừng nói nữa, không khéo lại đất tội đấy!” Đẳng Văn vội can lại Hải Đường lại nhưng vô ích, nàng sẽ không khuất phục mà tìm lại công bằng cho mình thôi.

“Để cho ta nói, thật bức xúc mà. Thấy chết mà không cứu cứ để vậy cho mấy mụ nữ quan phù thủy kia đánh chết à... Làm hoàng đế phải anh minh minh bạch và đối xử công bằng chứ... Người gì đâu vô tình như vậy chứ? Nếu ở thời hiện đại thì người như bệ hạ đây chắc không tồn tại nổi trong xã hội đâu... Người... Ô...”

Hải Đường như đứng đờ người khi bị Hắc Sát chĩa thẳng mũi kiếm về phía khiến tim nàng như nhói lên tức thời vì hoảng hốt, mặc dù sợ chết thật nhưng nàng vẫn tỏ ra cứng rắn trước mọi hoàn cảnh. Kiểu này thì nàng lại chuốc họa vào thân nữa rồi.

“Tiểu thư vừa nói ai chết tiệt vậy? Tiểu thư có biết người đứng trước mặt mình là ai không? Nếu không hối lỗi coi chừng cái mạng của tiểu thư không còn đâu.”

Hắc Sát nói giọng đều đều, nhấn mạnh từng chữ như ám chỉ.

Nguyên Ân quay người lại nhìn Hải Đường với ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao đến đáng sợ, khiến nàng cảm thấy rung mình mà e dè. Có vẻ như lời nói bông bột thiếu suy nghĩ của nàng đã vô tình châm ngòi thuốc nổ cho cuộc chiến không hồi kết lần này.

“Người vừa nói ta chết tiệt, người thật sự muốn chết sao?”

Nguyên Ân gằn giọng nói pha sự giận dữ.

“Lại thêm một người nữa khi nói câu này... Trời ơi, người ta muốn sống mãnh liệt thế kia, ai mà muốn chết chứ? Việc mấy mụ nữ quan kia đối xử với họ như thế nào thì bệ hạ đi hỏi mọi người sẽ biết rõ. Những lời tôi nói là sự thật, tin hay không tùy người!”

Hải Đường bình thản đáp lại không một chút lo sợ gì, vô cùng ngang ngạnh.

“Chuyện đó không đến lượt người. Người...”

“Ôi mẹ ơi... Vương gia... Vương gia giúp tôi với!”

Hải Đường vội núp phía sau lưng Từ Khuyên khi ngài xuất hiện đúng lúc, ngài như vị thần cứu tinh của nàng vậy và cắt ngang lời của Nguyên Ân đang nói chưa hết câu. Nàng thấp thòm nhìn biểu hiện của Nguyên Ân như thế nào.

Từ Khuyên cúi nhẹ đầu hành lễ với dáng vẻ thanh tú, nét mặt uy nghiêm đáp: “Tham kiến hoàng thượng! Có vẻ như người đang rất tức giận thì phải, có chuyện gì đang xảy ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Thấy Từ Khuynh xuất hiện ở đây Nguyên Ân không phản ứng gì, nét mặt vô cùng băng lãnh với ánh mắt đen huyền sắc lạnh.

Nguyên Ân trầm giọng đáp: “Chuyện này không liên quan tới hoàng thúc!”

“Này bệ hạ, tôi nói cho bệ hạ biết nhé! Người không xử công bằng cho tôi với cô cung nữ bị đánh đập tan nát da thịt này ở Tân Dã phổ thì tôi sẽ nhờ vị vương gia tôn kính đẹp trai, soái ca này giúp nhé. Không cần một người có chức có quyền như người, vô tâm mặc kệ người đó sống chết trong oan ức. Đẹp trai mà bản mặt như cục đá tảng thấy khó ưa rồi, vậy mà ở thời hiện đại Kỳ Phong rất anh tú mà còn ga lăng nữa...”

Hải Đường tuồng một bài ca bất hủ không ngắt hơi ngừng nghỉ trước mặt Nguyên Ân, điều đó càng làm cho Nguyên Ân càng cảm thấy tức giận hơn, nhưng chàng cố kiềm nén lòng kiên nhẫn đang muốn bùng nổ ngay tại đây.

Nguyên Ân chưa bao giờ thấy có một nữ nhi nào lại ngông cuồng, ăn nói không biết trên dưới với những từ ngữ khó hiểu, ra mặt một lời như con gái của đại thừa tướng. Chàng gần giọng nói:

“Ngươi thật sự quá quá lắm rồi đấy, ta phạt ngươi đến Tân Dã phổ là sự nhân nhượng cuối cùng ta dành cho ngươi, chứ không phải để ngươi lo chuyện bao đồng.”

“Trời ơi, cái con người này... Này nhé, người không giải quyết, cứ lạnh lùng vô tâm như thế đi. Tôi đi nhờ người khác làm cho ra lẽ!”

“Ngươi...”

Nói rồi Hải Đường mặc nhiên nắm lấy tay Từ Khuynh kéo đi khiến ngài vô cùng ngạc nhiên, chưa kịp định thần lại mọi chuyện, rồi nàng còn lôi Đằng Vân lại trước mặt Từ Khuynh, giờ tay chỉ về phía đám người truy đuổi nàng và Đằng Vân đáp:

“Này vương gia, ngài nhìn cô ấy đi, vết thương bị những cung nữ với mụ nữ quan chần lữ ở Tân Dã phổ đánh đập đấy, tôi có thể làm chứng. Còn một số người khác cũng bị, phải oằn lưng ra chịu đòn, nghi ngại có một tí làm gì thấy ghê. Người chứ có phải máy móc đây mà làm vất kiệt sức họ như vậy. Vương gia thay tôi trị tội của họ đi, người cũng có chức vị cao ngang bệ hạ còn gì...”

“Lời tiểu thư nói sự thật chứ?”

Về mặt Từ Khuynh hơi trầm xuống rất điềm tĩnh khi nghe những gì Hải Đường nói, ngài cảm thấy cô tiểu thư rất mạnh mẽ và đôi chút bướng bỉnh nhưng ngây ngô.

“Ồ chẳng lẽ tôi nói dối chắc! Đừng nói ngài cũng vô tình giống như bệ hạ đấy nhé!”

Hải Đường nhú mày nhìn Từ Khuynh đáp.

Từ Khuynh chợt cười khi thấy thái độ nhăn nhó của Hải Đường, ngài đưa ánh mắt với cái nhìn chìm ưng nhìn đám lính đang đứng cúi gằm mặt khép nép sợ hãi đáp:

“Nếu Hải Đường tiểu thư nói là sự thật, có phải ở đó các ngươi công tư lẫn lộn nghe lời người đứng đầu ở đó đối xử hà khắc hành hạ các cung nữ trong Tân Dã phổ phải không?”

Bọn quân lý run lên bần bật không dám nói gì chỉ gật đầu lia lịa.

Từ Khuynh quay sang nhìn Nguyên Ân mỉm cười nhu hòa đáp: “Mọi thứ đã rõ ràng, giờ chỉ chờ bệ hạ hạ lệnh, ta chỉ là một vương gia nên không có quyền phát quyết, chỉ là giúp họ lấy lại công bằng thôi.”

Nghe vương gia nói vậy Nguyên Ân cũng đành phải thuận theo, chàng lờ mờ mắt nhìn Hải Đường lạnh lùng đáp:

“Hắc Sát, truyền ta tới Tân Dã phổ! Nữ quan quản lý Tân Dã phổ coi thường cung quy, lòng dạ độc ác, không có tư cách tiếp tục quản lý sự vụ trong Tân Dã phổ, đuổi ra khỏi cung. Còn ngươi, thì vẫn phải chịu khổ dịch ở đó khi nào chưa có lệnh của ta, thì ngươi tuyệt đối không được rời khỏi đó nửa bước!”

“Tuân lệnh, bệ hạ!” Hắc Sát nhận lệnh.

Nguyên Ân quay phắt người rời khỏi đây với vẻ mặt lãnh khốc, cảm thấy có một sự bức xúc không hề nhẹ, đột nhiên chàng lại cảm thấy gặp phiền phức với cô tiểu thư không coi ai ra gì này.

“Cám ơn vương gia, ngài thật anh minh khi đã giúp tôi lấy lại công bằng cho cung nữ bị đánh đập...” Hải Đường riu rít vui mừng biết ơn Từ Khuynh, miệng cười thật tươi nhưng chợt tắt lụi đi xui mặt xuống như đóa hoa tàn, nàng than vãn: “Nhưng rốt cuộc thì ta vẫn bị khổ dịch ở đây... Thôi kệ đi, có gì tôi sẽ trả ơn cho ngài... Chúng ta đi thôi!”

Nói rồi Hải Đường nắm lấy tay Đằng Vân lững thững bước đi, Đằng Vân cũng đi theo nàng nhưng không quên ngoảnh đầu lại nhìn Từ Khuynh với ánh mắt tỏ ra sự ngưỡng mộ, dường như nàng đã bị tiếng sét đánh trúng mắt rồi.

Từ Khuynh lắc nhẹ đầu chột cười với những hành động biểu cảm của Hải Đường, thật sự cô nương này khiến ngài cảm thấy rất ấn tượng với tính cách mạnh mẽ lẫn sự ương bướng không chịu khuất phục.

...

Chưa vội về Tân Dã phổ sớm, Hải Đường cùng Đằng Vân nán lại ở điện phù dung ngồi ở trên cây cầu gỗ hai bên đều phủ những lá xanh và hoa sen rộng khắp.

“Đa tạ tiểu thư đã cứu ta!” Đằng Vân chân thành đáp, ánh mắt nhìn Hải Đường cảm thấy áy náy vô cùng, nếu không có nàng ấy thì giờ nàng đã ở dưới âm phủ rồi.

Hải Đường đưa tay ngắt lấy cành hoa sen nở tươi nhất đưa cho Đằng Vân cười “Hi hi” cất giọng đáp: “Không cần cảm ơn tôi đâu! Mà này cô tên gì, tại sao lại vào Tân Dã phổ vậy?”

Ánh mắt thắc mắc tò mò của Hải Đường nhìn Đằng Vân chằm chằm chờ đợi câu trả lời từ nàng ấy. Đằng Vân khẽ thở dài nhẹ giọng đáp:

“Cứ gọi ta là Đằng Vân! Thật ra ta là tiểu thư của gia tộc Bắc Triều, trong một lần tình cờ cùng cha đi vào cung gặp hoàng thượng để giao thương buôn bán quạ vãi, chỉ vì bất cẩn làm đổ ly nước vào người hoàng thượng đã vậy còn làm vỡ miếng ngọc bội nên người tức giận phạt ta tới Tân Dã phổ làm khổ dịch.”

“Chỉ có vậy thôi mà bị phạt sao? Thế cha cô không nói gì à?”

Hải Đường nhăn mặt nói, cảm thấy vô lý khi nghe Đằng Vân nói vậy.

“Cha ta chỉ là một tiểu buồng không có cấp bậc gì trong cung, với lại bọn ta đâu phải là người của Ngũ Thiên Quốc! Biết hoàng thượng lạnh lùng tính cách cộc cằn, có nói gì cũng không được nên chịu thôi!”

“Cái tên này thật là... tính cách của hần đúng là vô tâm vô đối thật chứ, lạnh như tảng băng vô cực mà cũng vô tình như thần chết! hey ya...”

Hải Đường nói giọng đều đều, lắc đầu với những ý định thuyết âm mưu trong đầu.

“Cô nói gì vậy? Thần chết là gì?”

Đằng Vân hỏi nhìn Hải Đường với ánh mắt khó hiểu.

“Tôi có cách trả thù tên hoàng thượng đó rồi! Đi theo tôi!”

Nói rồi Hải Đường nắm lấy tay Đằng Vân lôi đi, nhếch môi cười nham hiểm.

...

Tại bếp hoàng cung.

“Hello mọi người, tôi lại đến đây!”

Hải Đường vui vẻ vẫy tay nhìn mọi người nở nụ cười thật tươi.

“Hải Đường tỷ tỷ! Sao tỷ lại tới đây? Mà đây chẳng phải là tiểu thư Đằng Vân sao?”

Hồng Quân lên tiếng, vẻ mặt bất ngờ nhìn Hải Đường và Đằng Vân khi thấy sự xuất hiện của hai người.

Mọi người trong bếp đều ngạc nhiên khi thấy Hải Đường, họ cảm thấy vui vì nàng hay ghé tới nay để nấu những món ăn vừa lạ vừa ngon cho họ ăn và cũng tạo bầu không khí rất náo nhiệt, nhất là màn ca của nàng.

“Ta nhớ tiểu thư, bị hoàng thượng phạt tới Tân Dã phổ khổ dịch cơ mà. Cả tiểu thư Đằng Vân nữa, hai người gan cũng to đấy, sao lại trốn ra đây chứ?”

Bát công công cầm bánh bao vừa ăn vừa nói, nâng tách trà uống ừng ực.

Hải Đường đi lại giật lấy tách trà trong tay Bát công công tu một hơi không còn giọt nào, thờ phất một cái rồi đáp: “Giờ ta được tự do ra vào thoải mái ở Tân Dã phổ rồi!” nàng mỉm cười “hi hi” đánh mắt như con mèo con nhìn Bát công công như nhờ đỡ một việc, nàng tiếp lời: “Bát công công, ta muốn giờ công công một chuyện!”

“Chuyện gì? Có phải liên quan tới bộ hạ phải không?”

Hải Đường gật đầu lia lịa khi Bát công công lại hiểu ý nàng như vậy, miệng cười toe toét.

“Nhưng ta sẽ không giúp tiểu thư đâu! Vì nếu bộ hạ biết ta giúp tiểu thư thì chết chắc đấy!”

Bát công công từ chối thẳng thừng khi không cần nghe lý do Hải Đường nói, làm Hải Đường tuột cả hứng tất luôn cả nụ cười.

Hải Đường vớ lấy vạt áo của Bát công công giật giật vài cái van nài: “Ta năn nỉ ngài đấy công công giúp ta đi, tại vì nhờ có bệ hạ nên ta mới thoát nạn ở Tân Dã phổ đấy, ta chỉ là muốn trả ơn thôi mà... Tiểu Quân Quân, nói hộ giùm tý đi!”

“Này, cô định làm gì đấy Hải Đường?” Đẳng Vân kéo Hải Đường lại hỏi nhỏ.

“Không sao đâu, tôi đang trả thù giúp cô và tôi đấy!” Hải Đường đáp nhanh quay mặt ra cười với Bát công công với biểu cảm nài nỉ.

“Thôi Bát công công giúp tý í đi, dù sao tý í cũng hay nấu đồ ăn cho chúng ta ăn mà! Chẳng phải công công luôn ăn trước bệ hạ sao, bệ hạ là người ăn sau cùng. Nếu như để bệ hạ biết được thì công công tiêu chắc đấy!”

Hồng Quân nhanh nhẩu đáp một cách lanh lợi và ranh ma.

Nghe Hồng Quân nói vậy Bát công công cảm thấy chột dạ liền đáp:

“Được rồi, ta sẽ giúp tiểu thư nhưng với một điều kiện!... Phải nấu cái món gì ấy nhỉ... Tokboki đấy...”

“Okk... Trường gì, ta sẽ nấu cho Bát công công ăn! Còn bây giờ thì ta phải tung chiêu thức mới rồi! Hôm nay tôi sẽ trở tài nấu món tàu hũ với khúc bạch... ha...ha! Tiểu Quân Quân, giúp ty chuẩn bị hạt đậu nành khô nha, mọi người phụ giúp tôi một tay...”

...

Ở phía ngoài vườn phúc bồn tử, Nguyên Ân đang mài chú mực vào quyển tấu chương trên tay, giờ phải căng mắt ra ngồi giải quyết những vấn đề mùa màng ở Quốc Châu Tự, ở vùng đó đất đen hòa lẫn đất đỏ nhiều nên không biết trồng cây gì để mang lại lợi ích cho dân. Nét mặt chàng vô cùng tập trung cao độ.

Hắc Sát đứng bên cạnh mài mực cho Nguyên Ân, thấy những ngón tay ở bên phải của người gõ vài nhịp lên bàn đá cẩm thạch, ngài cất giọng đáp:

“Bệ hạ đang gặp khó khăn gì sao?”

Lúc này Nguyên Ân mới dừng lại không đọc nữa để cuộn tấu chương qua một bên, khẽ vụt ra tiếng thờ dài trầm giọng đáp:

“Không có gì đâu, chỉ là ta đang vướng bận một số vấn đề ở làng Quốc Châu Tự thôi!”

“Này mau mang vào đi Bát công công!”

Hải Đường đang hỏi thúc Bát công công khi ngài đang bung trên tay khay để bát chè tàu hũ vô cùng bắt mắt. Hiện tại thì Hải Đường, Đẳng Vân và Bát công công đang đứng núp sau rừng cây phúc bồn tử quan sát trạng thái của Nguyên Ân đằng kia.

“Được rồi, giờ ta mang vô đây!”

Nói rồi Bát công công mang vào, Hải Đường đứng thập thò quan sát chờ đợi kết quả, miệng thầm nói: “Lần này để xem, đảm bảo tối nay hẳn bắn pháo hoa cả đêm cho coi. Vì ta đã cho thuốc nổ vào đấy mà!” nét mặt nàng hiện rõ sự thủ đoạn, miệng cười nham nhở.

“Hải Đường, cô làm vậy không có được đâu! Nếu để bệ hạ biết được thì sẽ không tha cho chúng ta đâu đấy!”

Đẳng Vân lo lắng nhìn Hải Đường nói.

“Hey Ya, đừng lo, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm cho!” Hải Đường nói giọng đầy dứt khoát, tiếp tục quan sát tình hình, nàng chợt nhận ra trước mặt mình là cây phúc bồn tử sai đầy quả chín đỏ mọng, nàng thốt lên: “Ồ phúc bồn tử này, chín quá trời luôn!”

Thế là nàng hái cho vào miệng ăn một cách ngon lành.

Bát công công đi một cách e dè tới chỗ Nguyên Ân đang ngồi, đặt bát tàu hũ khúc bạch xuống bàn trước mặt chàng đáp:

“Mời bệ hạ dùng thử món mới được nhà bếp nấu với công thức vừa nghĩ ra đấy ạ!”

Nguyên Ân đưa mắt nhìn bát tàu hũ nhũ này khi thấy có chút lạ vì ần đầu tiên nhìn thấy món này. Chàng cất giọng đáp:

“Đây là món gì? Ai nấu?”

Bát công công ấp úng lấp ba lấp nói: “Dạ thưa bệ hạ, đây là món có tên tàu hũ khúc bạch. Thật ra là do... do...”

“Do ai? Người đừng nói với ta là...”

“A.. mẹ ơi con sâu!”

Hải Đường hét toáng lên chạy xông ra với sự hoảng hốt, mặt cắt không còn giọt máu khi nhìn con sâu to trên cây phúc bồn tử, vốn dĩ nàng rất sợ sâu.

Chính tiếng hét thất thanh của nàng đã làm cho kinh động nơi đây, Nguyên Ân với Hắc Sát và Bát công công có chút giật mình tròn mắt ngạc nhiên nhìn Hải Đường. Lúc này nàng mới nhận ra mình đã làm chuyện không nên làm.

Nàng nhăn mặt nhìn Đặng Vân phía rặng cây phúc bồn tử, tư đưa tay đập vào trán mình thăm nói: “Mình đang làm gì vậy trời, chỉ là con sâu thôi mà... Kiểu này chưa thấy hấn bị đau bụng chạy ra chạy vô thì đã tiêu tũng ngay tại đây rồi... Làm sao giờ ta...”

“Lại là nguoi, Hải Đường! Nguoi mau quay lại đây cho ta.”

Nguyên Ân nói giọng đều đều với vẻ mặt lạnh tanh.

“Lần này mình chết chắc rồi!”

Hải Đường đành quay người lại gượng cười nhìn Nguyên Ân rồi chợt tắt lịm đi khi thấy vẻ như băng tảng Bắc Cực với ánh mắt sắc như dao của Nguyên Ân đang nhìn mình, nàng cúi gằm mặt xuống.

“Nguoi đứng núp sâu cây phúc bồn tử đó làm gì?” Nguyên Ân hỏi.

“Có làm gì đâu, chỉ muốn ăn phúc bồn tử thôi mà! Cây sai quả thế kia không hái ăn để hư hết uổng lắm!”

Hải Đường đáp nhanh không cần suy nghĩ gì, ánh mắt nàng nhìn Bát công công như sự cầu cứu nhưng dường như công công né tránh lơ đi vờ không biết gì.

Nguyên Ân đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đi lại gần Hải Đường khiến nàng thụt bước chân ra sau một cách dè chừng, không dám ngược mặt lên nhìn gương mặt thanh tú bình lặng Nguyên Ân.

Chàng phả ra hơi thở lạnh lẽo nàng có thể cảm nhận được, chàng hạ tông giọng đáp:

“Có phải bác tàu hủ khúc bạch kia do nguoi nấu? Tại sao nguoi nấu cho ta? Hay nguoi đang có ý đồ trả thù ta đây? Gan của nguoi to lắm rồi đấy!”

“Sao hấn biết vậy trời! không được kiểu gì mình cũng phải bắt hấn ăn cho bằng được!” Hải Đường thăm nghĩ và cuối cùng cũng đi đến một quyết định. Nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Nguyên Ân khiến chàng thoáng giật mình nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Hải Đường mỉm cười chuyển giọng điệu ngay lập tức:

“Không phải như vậy đâu bệ hạ! Chỉ là ta muốn chuộc lỗi với bệ hạ thôi.”

Nàng chạy tới bụng lấy bát tàu hủ tới trước mặt Nguyên Ân lên giọng tiếp lời:

“Bệ hạ mau ăn đi, ngon lắm đấy! hay là để tôi hát tiếng mèo kêu cho nguoi xem nha, để bệ hạ có hứng thú để ăn nha...”

Hải Đường đặt bát tàu hủ vào tay Nguyên Ân, hít một hơi thật sâu bắt đầu: “Chúng ta bắt chước tiếng mèo cùng nhau kêu meo meo meo... rồi lại nũng nịu trước mặt anh, aizo meo meo meo. Trái tim em đang đập thành thịch thịch say đắm nụ cười xấu xa kia, anh còn không nói yêu em em sẽ cứ meo meo meo... Có đôi khi em lười biếng như chú mèo, cảm thấy bức bối là giương nanh múa vuốt nhưng anh vẫn dịu dàng làm tan chảy cõi lòng em... Em muốn trở thành chú mèo con của riêng anh!”

Xong bài hát, Hải Đường nhìn nét mặt ai nấy cũng bơ ra nàng vì những hành động kì lạ của nàng, hát không ai hiểu ngoài trừ nàng bởi từ ngữ hiện đại. Hai tay nàng đang áp vào mặt của Nguyên Ân, nàng vội thụt lại nói thẳm:

“Hình như bài này không phù hợp với con người đứng trước mặt, bài này đáng lẽ ra mình dành để tỏ tình cho người mình thích vậy mà đem hát cho cái bức tượng không cảm xúc kia... Ôi mình đang cái gì vậy nổi hết cả da gà rồi này!”

“Hắc Sát, mau đưa nàng ta tới Tân Dã phố ngay lập tức cho ta. Đúng là đồ phiền phức mà! Còn cái át tàu hủ này, nguoi ăn đi Bát công công, nghe nàng ta hát xong ta cảm thấy buồn nôn!”

Nguyên Ân buông một câu phũ phàng, đặt bát tàu hủ xuống bàn cái “cạch”.

Nghe Nguyên Ân nói vậy khiến nàng vô cùng tức tối và ức chế đã vậy còn bị Hắc Sát lôi đi nhưng nàng vẫn cố gằn giọng nói vọng lại:

“Cái tên kia, ta hát hay vậy mà nguoi nói buồn nôn, người tìm khắp thành đô này không có ai hát được bài này đâu! Còn nữa người sẽ không ăn được món tàu hủ độc nhất vô nhị đó đâu... Tên đáng ghét! Hãy chờ đó đi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện*! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Bệ hạ, người không định ăn thử món này hay sao? Ngon lắm đấy ạ, bọn nô tài cũng đã ăn thử rồi, thật sự Hải Đường tiểu thư rất khéo tay, mọi người ở bếp ai cũng thích nàng ấy cả, vớ lại...”

“Im lặng, đừng nói nữa ta không muốn nghe. Người ăn đi!”

Nguyên Ân cắt ngang lời của Bát công công khi nghe ngài nhắc đến cái tên Hải Đường, thật sự từ ngày gặp nàng ta toàn bị gặp phiền phức, đã vậy còn bị nàng ta sỉ nhục và bôi nhọ nữa.

“Vớ lại tiểu thư cũng hát rất đấy... Món này bệ hạ không ăn sẽ hối hận đấy, dù sao cũng là tấm lòng của...”

“Ta đã bảo người im rồi mà!”

Nguyên Ân gần giọng nói đầy phẫn nộ rồi quay người đi khỏi đây, có mỗi chỗ này yên bình cũng bị làm phiền.

Bát công công như im bất không dám lên tiếng chỉ biết đứng nhìn Nguyên Ân lặng lẽ bước đi và khuất dần sau trong rừng cây phúc bồn tử. Ngài nhìn bát tau hủ khúc bạch trông ngon như vậy cũng không nỡ đem đi đồ, ngài ngồi phịch xuống ghế cầm lấy thìa ăn một cách ngon lành.

“Bệ hạ không ăn thì mình ăn!”

...

Hải Đường cùng Đàng Vân dạo bước đi về Tân Dã phố vớ về mặt ầu xù như chiếc bánh bao chiều bị ế không bán được vậy. Hải Đường vừa đi vừa ngắt từng cánh hoa sen bỏ đi, khẽ thờ dài tức tối.

“Này Hải Đường, cô vẫn còn tức giận chuyện vừa rồi sao?”

Đàng Vân nhìn Hải Đường hỏi.

“Ừ, vì chẳng trả thù được tên hoàng đế đó mà thôi mặc kệ đi, không được lúc này thì còn lúc khác. Trời ơi lại về cái nói só chuột đó nữa hả trời!”

Hải Đường than thở vì lại nghĩ tới cái cảnh ở trong một nơi ẩm ướt, củ ki kia khiến nàng cảm thấy chán nản. Giờ nàng chỉ muốn thoát khỏi cái thời đại rắc rối và lạc lối này để trở về nơi mình thuộc về.

Nàng sức nhớ lúc nàng vượt thời gian tới đây là ở ngoài đường, bị chiếc xe ô tô kia tông trúng sao lại rơi ngay cung cấm của tên hoàng đế Nguyên Ân kia, còn Kỳ Phong lúc đó như thế nào thì nàng không biết nhưng lại là hoàng đế của Ngũ Thiên quốc này, tính tình lạnh lùng như hòn đá tảng, vô tâm như một thần chết.

Nàng trầm mặc suy nghĩ thầm: “Nếu như mình ngã từ trên mái ngói cung cấm của tên hoàng đế kia một lần nữa biết đâu mình sẽ trở về thì sao nhỉ? Đàng nào mình cũng phải thử!”

“Này cô đang nghĩ gì mà đờ người ra thế, Hải Đường?”

Đàng Vân nhú mày nàng thắc mắc hỏi khi thấy vẻ mặt thất thần của nàng.

“À... không có gì đâu, chỉ nghĩ vu vơ thôi mà... Mà này, đi đâu đó chơi đi, chứ định quay về cái Tân Dã phố giặt đồ à... Bọn mình đâu phải là cung nữ!... Ế hay là mình trốn ra ngoài chơi đi...”

Hải Đường ngộ ý dụ dỗ Đàng Vân cùng nàng ra khỏi hoàng cung, vì nàng rất tò mò không biết ở ngoài đó như thế nào và có cái gì, từ lúc xuyên không tới giờ nàng cứ quần quật ở một chỗ hoài.

Nghe nàng có ý định như vậy ngay lập tức Đàng Vân lắc đầu từ chối: “Không được đâu, nếu bị quân lính bắt lại thì không xong đâu! Nói chung không thể ra ngoài trừ có lệnh bài của những người có cấp vị trong hoàng mới được ra thôi. Từ bỏ ý định đó đi Hải Đường à!”

“Chỉ cần có lệnh bài thôi chứ gì, ăn trộm là được mà... Để xem ai được ta... Uhm, à Vương gia được đấy nhưng mà mỗi tội lại không biết chỗ Vương gia ở là chỗ nào, hay liều mạng xông vào cung cấm ăn trộm lệnh bài của tên hoàng đế đó chắc được!... Đàng Vân cứ chờ đó đi, ta có cách rồi!”

Dứt lời Hải Đường guồng chân chạy đi mất hút làm Đàng Vân không kịp nói gì cũng chẳng kịp cản nàng lại, Đàng Vân sợ nàng ấy lại gây chuyện nữa mất thôi, nhưng cũng nhờ có nàng ấy thì nàng mới có thể thành thạo hơn trong Tân Dã phố, biết đâu sẽ thoát khỏi nơi này trong thời gian không lâu.

...

Tối hôm đó tại cung cấm, trong thiện phòng của Nguyên Ân hiện giờ không có ai, thế là Hải Đường đã lên vào để lục lọi tìm lệnh bài. Giả như nàng đi vào buổi trưa thì tốt biết mấy, giờ trong phòng tối om chỉ le lói thứ ánh sáng của nến không đủ sáng để nàng nhìn rõ mọi thứ.

Nàng mò mẫm lục lại mấy cái học tủ để tìm, nàng há hốc mồm mắt sáng tinh khi nhìn những miếng ngọc bội đủ hình thù khác nhau, còn có thêm mấy chiếc nhẫn ngọc phi thủy, những viên ngọc trai bóng mịn hoàn mỹ.

Tự nhiên trong đầu nàng lại nghĩ ra một ý tưởng táo tợn buồn cười, nàng thì thầm: “Hay mình lấy vài món đem bán, chắc được nhiều tiền lắm đấy!”

Nàng nhặt lấy cái nhẫn ngọc phi thủy đó mang vào ngón áp út xăm xoi cảm thấy thích thú, không ngờ nó lại vừa vặn đến vậy. Nàng thôi không ngắm nữa tiếp tục sự nghiệp tìm lệnh bài, nàng định tháo cái nhẫn ra thì bất ngờ nàng có cảm giác lạnh tóc gáy, nàng quay phắt người lại thì bị một bàn tay bịt miệng:

“Im lặng, nếu không chết chắc đấy!”

Giọng nói khe khẽ vang lên. Là tiếng của một nam nhân. Nàng đã coi cảnh này trên phim, không cần suy nghĩ gì theo cảm tính nàng nắm lấy bàn tay đang giữ mình cần một phát thật mạnh.

Tên đó nhanh chóng thả nàng ra, trừng mắt nhìn nàng. Nàng vội thụt lùi ra sau vài bước chân, tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn hắn – kẻ thứ hai xuất hiện trong cung cấm của hoàng thượng. Nàng nhìn hắn từ trên xuống dưới, nhìn bộ y phục có thêu hình con rồng thì nàng đoán chắc là người trong hoàng tộc.

Nàng lên tiếng hỏi: “Người là ai?”

Từ Thiên nhú mày nhìn Hải Đường vừa xoa mu bàn tay in hằn vết răng mà nàng cắn đáp:

“Ta là Từ Thiên, tứ hoàng tử... Đáng lẽ ra cô phải biết chứ tiểu thư Hải Đường?... Mà sao cô lại vào đây làm gì? Ăn trộm đồ của hoàng huynh ta sao?”

“Ồ... thì ra hắn là tứ hoàng tử, biết mình nên mình phải cẩn thận mới được!” Hải Đường thầm nghĩ, nhìn Từ Thiên một cách dè chừng lấp bắp đáp:

“Ta... ta chỉ là... mà tứ hoàng tử vô đây làm gì? Có phải ngài cũng có ý định ăn trộm chẳng?”

Từ Thiên bất ngờ trố mắt nhìn Hải Đường khi nàng lại hỏi ngược lại ngài, khiến ngài có chút lúng túng. Cũng phải Hải Đường đoán đúng, ngài vào đây để lấy trộm thanh gươm có chuỗi ngọc trai chạm khắc hình rồng để ra ngoài hoàng cung tụ tập giới giang hồ.

Hải Đường nhún vai tặc lưỡi đi lại gần Từ Thiên đưa tay vỗ vai ngài vài cái vỗ về mặt tỉnh queo, gật đầu đáp:

“Thôi chúng ta trao đổi đi, chắc ngài cũng không ngu ngốc đến nỗi đến mức chạy tới chỗ hoàng thượng để tố cáo ta, vì ngài cũng là đồng phạm... thôi thì bao che cho nhau tí không chết đâu mà lo...”

Nàng thờ dãi buông xuôi đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng rồi tiếp lời: “Thật ra ta chỉ muốn lấy lệnh bài của tên hoàng thượng này để ra ngoài cung chơi thôi mà!”

Từ Thiên chột cười tưởng chuyện gì, chỉ là muốn lấy trộm lệnh bài, ngài cảm thấy bản lĩnh to gan của cô tiểu thư Hải Đường này rất lớn, ngài đáp:

“Này củ cải đường, coi như chúng ta là đồng phạm. Đây là lệnh bài của ta ngươi có thể lấy mà đi ra khỏi cung bất cứ lúc nào, còn ta thì có được thanh gươm này!”

Hải Đường gơ tay chụp lấy cái lệnh bài của Từ Thiên, nàng chống nạnh cương mặt lên nói: “Này nhé, ta là Hải Đường chứ không phải là củ cải đường!”

“Thôi, ta không muốn ở đây lâu nên đi đây trước khi hoàng huynh ta trở về!”

Từ Thiên nói giọng đều đều, quay người đi khỏi.

Hải Đường ở đây không làm gì vì dù sao cũng có được lệnh bài rồi nên rời đi. Nhưng vừa nhấc chân được vài bước thì bị Từ Thiên nắm lấy tay cô kéo núp sau bức bình phong, khi vừa lúc Nguyên Ân bước vào.

Hai bên trao nhau cái nhìn đầy hoảng hốt. Hải Đường khẽ thì thầm:

“Tên Nguyên Ân về rồi sao?”

“Suýt... im lặng dùm đi củ cải đường, nếu không chết chắc đấy!”

Từ Thiên đáp nhanh, không dám ho hé gì phía bên ngoài khi mà Nguyên Ân ở đó. Kiểu này thì hai người gặp xui xẻo rồi khi Nguyên Ân về bắt từ như vậy.

Sau khi giải quyết việc triều chính xong, Nguyên Ân cảm thấy đầu óc mình nặng trĩu muốn được nghỉ ngơi. Chàng tháo thắt lưng ra bỏ trên bức bình phong, rồi cởi bỏ lớp áo choàng bên ngoài, sức nhớ đến những hành động kì lạ của Hải Đường lúc ở vườn phúc bồn tử, không hiểu sao chàng lại có cảm giác rất lạ chưa từng xuất hiện.

“Mình đang nghĩ gì vậy?”

Nguyên Ân thôi không nghĩ nữa mà đi vào bên trong để làm cơ thể thoải mái hơn.

“Mau đi thôi củ cái đường, trước khi bị phát hiện!”

Từ thiên thủ thi, từ từ bước chân ra ngoài một cách nhẹ nhàng nhất có thể để không phát ra tiếng động. Hải Đường cũng bước ra theo, cảm thấy tim mình như chợt ngừng đập lại vậy.

“Phịch”

“Kê nào?”

Nguyên Ân chợt giật mình khi nghe thấy tiếng động vội chạy ra xem thử thì chỉ thấy cái bóng thoáng qua ở ngoài cửa, liếc mắt nhìn qua cái kệ thì không thấy thanh gươm đâu cả và chàng cũng đoán ra ai lấy nó.

“Từ Thiên, ngươi chuẩn bị tinh thần đi, ngươi chết chắc rồi!”

Nguyên Ân thầm nói với nét mặt cau có khó chịu quay người đi vào lại đi vào trong nhưng chợt dừng lại ở bức bình phong, khi chàng thấy lấp ló cái vạt váy trắng lè phè dưới sàn, chàng vòng hai tay ra sau đàn xen những ngón tay lại đi tới.

“Chết con rồi, kiểu này khó thoát đây... Cái thằng quỷ trời đánh nhà mi, Từ Thiên! Dám bỏ mình mà tẩu thoát như vậy! Cái thằng quỷ, ta đây sẽ không quên nhà mi đâu!”

Nàng thầm nói trong tức giận, nín thở nhấc chân nhẹ bước đi khi Nguyên Ân đang ở phía sau. Thế nàng lui nhanh ngay vào bên trong căn phòng riêng tư của Nguyên Ân, chàng cũng nhanh chân chạy theo để bắt nàng lại.

“Hơ hơ...” Nàng kêu lớn lên khi không giữ được thăng bằng vì lỡ đâm phải cái thảm

“Ào”

Nàng ngã nhào xuống hồ tắm của Nguyên Ân, nước bắn tung tóe khắp nơi. Nàng đứng phắt dậy, nước trên người tuôn xuống tóc tai tèm nhem, nàng ho sặc sụa.

Nguyên Ân chợt nhếch môi cười nhạt khi nhìn thấy cảnh tượng này, thật không ngờ lại có một nữ nhân to gan như Hải Đường xông ngay vào chỗ tắm của một hoàng đế như chàng, thật sự chưa có ai dám đặt chân vào này một lần và nàng là người đầu tiên.

“Trời ơi, nước gì thơm thế không biết? Hình như mùi hương gỗ sồi, quế với vỏ cam thì phải?”

Đến lúc này Hải Đường còn thần nhiên đứng dưới hồ phân biệt mùi hương mình ngửi được, trong khi ánh mắt sắc lạnh như con sói hoang đang gườm gườm nhìn mình.

“Ngươi vào cung cấm của ta để ăn trộm đồ phải không? Cái nhẫn ngọc phi thủy trên tay ngươi, ta chưa đeo cho bất kì nữ nhân nào mà ngươi dám đeo nó sao?”

Nguyên Ân gằn giọng nói lớn với vẻ mặt lãnh khốc, khiến Hải Đường thoáng giật mình nhưng nàng chẳng tỏ ra chút sợ hãi gì.

Nàng giơ bàn tay trái nhìn ngón áp đang đeo chiếc nhẫn phi thủy đó rồi tháo ra bước chân lên khỏi hồ nước, đi lại chỗ Nguyên Ân đứng trước mặt ngẩng mặt lên nhìn với ánh mắt ngậy thơ vô số tội, nàng nâng giọng nói:

“Ồ thì ra đây là nhẫn để bệ hạ kết hôn với người mình yêu sao? Hô hô... Ta lỡ đeo nó mất rồi, giờ ta tháo ra trả người đây. Mục đích ta tới đây chỉ để lấy trộm cái lệnh bài để ra ngoài cung chơi phở thôi... nhưng giờ ta có rồi nên không cần nữa nên ta đi đây... Goodbye, see you again! À không đừng nên gặp lại thì tốt hơn!”

Nói rồi nàng thần nhiên vẫy tay đi lướt qua mặt Nguyên như đứng rồi vậy, kiểu như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

“Đứng lại!”

Hải Đường đứng khựng lại khi nghe giọng nói lạnh lùng đầy nội lực của Nguyên Ân, nàng tự đưa tay đập vào trán mình vì biết mình sẽ chẳng yên thân mà thoát khỏi đây.

“Kiểu này mình tiêu rồi thật rồi!”

“Lần này ta nhất định phải trị tội ngươi! Ngươi gây đủ phiền toái cho ta rồi đây.”

Từng câu từng chữ được thốt ra từ miệng của Nguyên Ân như thể nàng sắp bị đưa tiễn đi qua thế giới bên kia vậy. Thế là nàng bị Nguyên Ân lôi đi ra ngoài trước khoảng sân rộng lớn, tại đây có một cây hoa lê trắng nở rộ thật đẹp với những cánh hoa bay lùa xòa trong gió.

"Hu hu... không biết lần này hấn sẽ định làm gì con đây trời ơi..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Hải Đường bị Hắc Sát giữ lại trói lại vào cây hoa lê trắng không thể chạy đâu cho thoát cả, tim nàng như đập loạn xạ, ánh mắt nhìn trừng trừng mũi tên đang cắm trong tay của Nguyên Ân.

“Tiểu thư đừng im đi, nếu cứ nhúc nhích sẽ bị bắn trúng đấy!”

Hắc Sát nói giọng nghiêm túc, quay mặt đi chỗ khác mỉm cười vì thấy biểu cảm mày nheo như con mèo của Hải Đường khiến ngài có chút buồn cười, nhưng đây cũng sự trừng phạt cho nàng vì dám lên lút vào trong cung cấm của hoàng thượng để trộm đồ.

Trên đầu Hải Đường đặt một quả táo đỏ để làm mục tiêu ngắm bắn của Nguyên Ân, chàng chưa làm gì thì nàng đã khóc ỉ ôi, nước mắt nước tầm nhem trong thấy tội, miệng không ngừng van xin:

“Bệ hạ ơi, mau tha cho tôi đi... thật sự tôi biết lỗi rồi mà... Đừng làm như vậy, lỡ như tôi chết rồi, thì linh hồn của tôi cũng vất vưởng ở đây bám lấy theo người để kéo người đi theo tôi đấy... huhu...”

“Ngươi nói gì, kéo ta đi theo? ... Đã đến nước này ngươi còn nói như vậy được sao? Ngươi ăn gan hùm rồi đấy!”

Nguyên Ân gần giọng nói, nét mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt sắc như con chim ưng chuẩn bị sẵn sàng giương cung để bắn.

“Có gan hùm để ăn cũng đỡ đi! huhu... làm ơn tha cho tôi đi, tôi vẫn còn thanh xuân mà...”

Hải Đường cứ thế khóc sụt sùi nhưng chẳng có tác dụng gì, không thể làm lay chuyển được khối tảng băng Bắc cực kia. Giờ nàng cảm thấy cơ thể ớn lạnh theo từng cơn, tay chân run run, nóng lạnh bất thường.

“Lần này củ cái đường tiêu rồi, thôi cứ mặc kệ vậy! Dù sao cũng coi như nàng ta gặp xui xẻo đi cho rồi!”

Từ Thiên đứng phía xa quan sát, đành quay người lảng lạng bước đi coi như không biết gì.

“Tên hoàng đế kia, ta mà chết ta sẽ biến thành ma nữ ám ngươi, ta nhất sẽ không... A...”

“Phập”

Hải Đường như chết ngất tức thời trong vô thức khi mũi tên bay thẳng tới đâm thẳng vào thân cây sát sao ngay chiều cao của nàng, mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán, bờ môi tím ngắt như thể một xác chết trôi sông vậy.

“Tiểu thư Hải Đường... Tiểu thư...”

Hắc Sát lay lay người Hải Đường khi thấy nàng không có chút phản ứng gì, cúi gằm mặt xuống.

Nguyên Ân đứng nhìn về phía đó cảm thấy kì lạ nên lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì với nàng ta vậy?”

“Hình như do sợ quá nên ngất đi. Cơ thể rất nóng có lẽ bị nhiễm phong hàn rồi thưa bệ hạ!” Hắc Sát nhìn Nguyên Ân đáp nhanh.

Cũng phải thôi Hải Đường bị như vậy do mới nãy bị ngã xuống hồ nước đã vậy còn đem ngoài đây nhiễm gió lạnh với sương nên bị nhiễm phong hàn là đúng rồi!

Nguyên Ân thấy vậy nên đi tới xem thử như thế nào, chẳng lẽ vì đe dọa một chút đã sợ đến hồn bay phất lạc hay sao? Chàng đưa tay nắm lấy cảm nhỏ của Hải Đường nâng lên, thì thấy vẻ nàng tái xanh. Chàng áp tay vào trán nàng cảm thấy nóng ran.

“Bị nhiễm phong hàn thật, tháo dây trói cho nàng ta đi!” Nguyên Ân trầm giọng nói, ánh mắt nhìn Hải Đường chỉ cảm thấy có chút nực cười vì biểu cảm sợ hãi của nàng vừa rồi, như vậy cho chữa cái tội gây phiền toái.

Hắc Sát nhanh tay tháo dây thừng ra khỏi người Hải Đường, nàng gục ngã xuống nhưng kịp thời được Nguyên Ân vòng tay ôm lấy, gục mặt vào lòng của chàng, khiến chàng bất chợt cảm thấy tim mình như thốt lên một giây tức thời.

Gạt bỏ nó qua một bên, Nguyên Ân bế Hải Đường lên đi vào trong thiện phòng của mình.

“Bệ hạ đang bế nữ nhân nào vậy? Không lẽ bệ hạ đang qua với một nữ nhân mà ta không hề hay biết, nên bệ hạ mới không đến điện Thanh Trì của ta... Nếu để ả Tiệp dư Huyền Trân hay những ả nữ nhân khác biết được chắc chắn sẽ cười vào mặt ta cho xem...”

Du Lan cau có nói, với vẻ mặt thể hiện sự tức tối khi thấy hoàng thượng đang bế một nữ nhân vào ngay trong cung cấm của mình. Trước giờ nàng ta chưa thấy hoàng thượng qua lại với bất kì một nữ nhân nào mặc dù ngài có rất nhiều thiếp, nói trắng ra toàn do Hoàng thái hậu sắp đặt bắt cưới chứ hoàng thượng chẳng biết gì thậm chí không quan tâm. Với lại hoàng thượng còn quá trẻ, mới chỉ đôi mươi của thanh niên trai tráng đáng làm đệ đệ của các phi tần trong hậu cung.

“Du Chiêu nghi đừng lo, để tiểu nữ đi điều tra xem danh tính của nữ nhân đó là ai?”

Cô cung nữ đi bên cạnh Du Lan lên tiếng đáp.

...

Sáng hôm sau, Đổng Vân lén lút vào trong cung cấm của hoàng thượng để xem Hải Đường có ở hay không, cả tối qua không thấy Hải Đường về Tân Dã phổ nên nàng cảm thấy rất lo lắng. Nhân cơ hội sáng sớm, quân lính còn ngủ nàng đi vào bên trong một cách êm xuôi mà không bị ai phát hiện.

Đổng Vân vô cùng thấp thòm và lo lắng đi qua các gian phòng mở cửa hé hé để xem có Hải Đường ở trong đấy hay không. Dừng ngay ở thiện phòng riêng của hoàng thượng, nàng mở cửa ra nhìn vào trong.

“Ồ... Hải Đường! Sao nàng ta lại nằm ngay trên giường của hoàng thượng chứ?... Phải lỗi nàng ta đi mới được nếu không lớn chuyện mất...”

Đổng Vân rón rén nhẹ bước đi vào, ánh mắt không ngừng quan sát canh chừng vì sợ phát hiện. Nàng ngồi xuống bên cạnh giường lay người Hải Vân, gọi nàng ấy dậy:

“Hải Đường... Hải Đường... mau dậy đi... Hải Đường...”

“Gi vậy nè... ai gọi tôi vậy?...”

Hải Đường giật mình tỉnh giấc sau một mê man trong sợ hãi, nàng ngồi bật dậy, đưa tay ôm lấy đầu mình lắc nhẹ vì cảm thấy hơi choáng váng, nàng than: “Sao đầu nặng như búa bổ vậy nè... Cơ thể bủn rủn như thể nhấc không nổi vậy?... Oh my god...”

“Gi vậy Hải Đường, làm giật cả mình! Cô bị sao thế? Cô có biết tôi lo cho cô lắm không? Mà sao cô lại nằm ngủ trong thiện phòng của bệ hạ vậy?”

Đổng Vân tròn tròn mắt nhìn Hải Đường, với vẻ mặt thắc mắc.

Hải Đường nhìn bộ y phục trên người mình, không phải là bộ y phục cung nữ mà là cái bộ màu trắng từ trên xuống dưới mỏng manh rộng thùng thình, tóc thì xòa lòa xòa... Nét mặt nàng đột nhiên trở nên hoang mang, nàng hét toáng lên:

“Cái tên Nguyên Ân kia, tối qua người đã làm gì tôi rồi hả?”

Đổng Vân vội đưa tay bịt miệng nàng lại khi nghe nàng nói giọng âm vang cả lên: “Trời ơi, làm ơn im lặng đi Hải Đường. Đây là cung cấm của bệ hạ đấy, chúng ta mau rời khỏi đây thôi! Đi mau...”

Đổng Vân vội nắm lấy tay Hải Đường lôi dậy nhanh chóng rời khỏi đây trước khi lớn chuyện, nhưng Hải Đường lại hất tay nàng ra chạy tới cầm lấy quả táo nắm chặt trong tay với vẻ mặt bùng bùng ngọn lửa sắp phục cháy.

“Cô định làm gì nữa đây Hải Đường?... Làm ơn đừng gây chuyện nữa... Nếu không sẽ bị hoàng thượng trị tội đấy...”

Đổng Vân nói giọng đều đều cố gắng thuyết phục Hải Đường.

Ánh mắt Hải Đường đầy nổi căm phẫn, nàng đáp nhanh lại: “Hắn đã trị tội tôi tối qua với màn dọa chết thoát tìm rồi... không biết hắn đã làm gì tôi mà bộ y phục của tôi không còn thấy đâu nữa... Mà mặc bộ đồ trắng như đi đưa tang thế này, chắc chắn hắn đã đụng vào người tôi rồi... Tôi phải đi trả thù! Cô đừng có cản ta, hôm nay ta phải quyết một sống một còn với hắn!”

Dứt lời Hải Đường hùng hổ nhanh chân bước đi với quả táo cầm trong tay thể hiện đầy sự quyết tâm. Hôm qua cô thật sự rất sợ khi bị Nguyên Ân đem ra làm trò đùa, mặc cho nàng có năn nỉ ỉ ôi, khóc hết cả nước mắt. Nàng đã làm gì sai chứ, chỉ là muốn có cái thẻ bài thôi mà.

Đúng lúc ngoài chính điện, Nguyên Ân đang cùng với Từ Khuynh vương gia, Từ Thiên – tứ hoàng tử cùng với Du Chiêu nghi và Tiệp dư Huyền Trân, ngoài ra còn số mỹ nhân khác đang ngồi ăn điểm tâm do hoàng thái hậu mời đến.

Mọi người đều chăm chú xem màn ca múa của những nữ vũ công trong cung đình. Hôm nay không lên triều chính gì nên Nguyên Ân chỉ mặc bộ trang phục không quá cầu kỳ, màu đen làm tông màu chủ đạo, tóc nửa cột nửa xòa hờ hững, nhưng không làm lu mờ đi vẻ lạnh lùng cũng như sự quyền uy của mình.

Du Lan thật sự cảm thấy chán ngấy với cái màn múa của những nữ vũ kia, thật lòng chỉ muốn đuổi quách họ đi cho khỏi chướng mắt, ánh mắt nhìn Nguyên Ân mong muốn được người để ý một lần nhưng người cứ chăm chăm nhìn đi đâu đó với vẻ mặt trầm tư lơ đãng, ánh mắt đắm chiêu.

Nguyên Ân đang nghĩ đến Hải Đường, thật tình chàng chẳng muốn nghĩ đến làm gì cho phiền não nhưng những hình ảnh vừa ngây thơ ngông cuồng, sỗ sàng lẫn bùng binh của xuất hiện trong đầu chàng, đặc biệt là lúc nàng hát giả tiếng mèo kêu thật sự đã gây ấn tượng nhẹ cho chàng. Chàng nhanh chóng gạt nó qua một bên không nghĩ nữa mà quay sang nhìn Từ Thiên trầm giọng đáp:

“Từ Thiên! Đệ dám lên vào thiện phòng của ta để lấy thanh gươm, đệ to gan lắm rồi đấy!”

Nghe Nguyên Ân nói vậy Từ Thiên ho sặc sụa khi mới uống vài ngụm nước, vẻ mặt có chút lúng túng, gượng cười nhìn Nguyên Ân đáp:

“Chắc đệ hạ nhằm người rồi, đệ làm gì dám lấy!”

“Ngoài đệ ra còn ai dám hăm he tới thanh gươm của ta?... Nếu nó bị sức mẽ chỗ nào thì đệ coi chừng với ta... Hôm khác chỉ cần nói một tiếng ta sẽ cho mượn, chứ không cần phải lên lút như tên trộm đầu!”

Nguyên Ân nói giọng đều đều, với vẻ mặt uy nghiêm, nâng lấy bát trà hoa cúc uống vài ngụm, cảm thấy vị đắng chát trong cổ họng, khiến chàng nhúm mày vì khó uống.

Từ Thiên cười đáp: “Vâng thưa đệ hạ!”

“Thật vui khi mọi người đều có mặt đầy đủ ở đây! Đặc biệt là vương gia, ta rất vui khi thấy con tới đây, thật lâu rồi không gặp con!”

Hoàng thái hậu hiện từ lên tiếng, ánh mắt nhìn Từ Khuynh một cách trìu mến.

Từ Khuynh mỉm cười cúi nhẹ đầu kính cẩn đáp: “Con chỉ là đi ngao du thiên hạ nên ít khi trở về cung, về sau con sẽ thường xuyên ở lại trong hoàng cung hơn, nên tổ mẫu yên tâm!”

“Vậy thì ta vui rồi! Ta rất mong con sẽ hỗ trợ cho hoàng thượng để giúp giữ yên bình cho bách tính Ngũ Thiên Quốc, hoàng thượng với vương gia đều còn trẻ và cũng đều là bậc nhân tài của Ngũ Thiên Quốc cả, kể cả Từ Thiên. Ta rất mong các con sẽ cùng nhau giữ yên bề gia thế!”

Hoàng thái hậu đáp giọng đều đều, trên môi vẫn giữ nụ cười đầy phúc hậu.

“Vâng thưa mẫu hậu!” Cả ba đều đồng thanh đáp.

Không khí ở đây vô cùng hòa nhã với tiếng nhạc của dàn nhạc công, màn múa của vũ nữ chưa kết thúc mà vẫn diễn ra. Du Lan đứng dậy nhìn Nguyên Ân và hoàng thái hậu mỉm cười ủy mị cất giọng thánh thót:

“Bẩm đệ hạ, tổ mẫu! thần thiếp cũng có chút tài mọn muốn góp vui cùng với cùng mọi người, mong đệ hạ ân chuẩn!”

Nguyên Ân khẽ vụt ra tiếng thờ dài, thật ra chàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây không muốn xem tiếng đàn hay múa hát gì, nhưng vì tổ mẫu nên chàng mới nán lại. Chàng không muốn khó xử nên gật đầu đồng ý cho xong, để nàng ta muốn làm gì thì làm.

Du Chiêu nghi là tài nữ nổi tiếng cảm kì thi họa ở kinh thành, Huyền Trân cũng ngầm đoán nàng ta sẽ múa cung đình, nàng nhìn nét mặt không mấy thích thú gì của Nguyên Ân cũng đoán ra người không muốn xem, nàng cong môi cười khinh.

Huyền Trân đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi nhẹ giọng đáp: “Nếu vậy ta cũng muốn góp vui! Tiếng đàn của ta chắc sẽ phù hợp với điệu múa của Du Chiêu nghi đây.”

“Được đấy! Các con hãy biểu diễn cho mọi người cùng xem đi!” Thái Hậu vui vẻ đáp.

Huyền Trân cười đắc ý khiến Du Lan như hụt hẫng có chút bức tức nhưng nghiêng rãnh cho qua.

Từng ngón tay nhỏ của Huyền Trân bắt đầu lướt trên những sợi dây đàn, tiếng đàn ngân vang một cách du dương nhẹ nhàng, lúc trầm bổng lúc lắng xuống như giọt nước tràn ly. Du Lan khoác chiếc váy áo lụa đào mỏng manh, những bước chân uyển chuyển bước theo điệu nhạc, đôi tay dẻo rất mềm mại.

Nguyên Ân chỉ thấy nó nhạt nhẽo không mấy hay ho gì, chàng sức nhớ đến giọng hát trong trẻo ngọt ngào của Hải Đường đang lạc lõng trong đầu chàng.

“Nguyên Ân! Tên hoàng đế chết tiệt có khuôn mặt giống Kỳ Phong, người yêu trong mộng của ta kia...!”

Một giọng đầy nội lực vang lên làm phá tan những gì có trong đầu Nguyên Ân, Huyền Trân với Du Lan cũng dừng biểu diễn lại, ai nấy đều quay ra nhìn Hải Đường với ánh mắt ngạc nhiên.

“Củ cái đường tới đây làm gì vậy? Còn mặc bộ y phục gì vậy trời?” Từ Thiên thâm nói, nhúm mày nhìn Hải Đường.

Hải Đường gườm gườm mắt nhìn Nguyên Ân đang ngồi ở chính diện kia, hít một hơi thật sâu nâng guồng chân chạy tới khiến những đám vũ nữ đều né qua một bên, nàng phi thẳng quả táo vào mặt Nguyên Ân.

“Phịch”

Quả táo chưa nhắm trúng đích đã lăn xuống sàn, Hải Đường ngã sấp mặt vì chạy quá nhanh đã vậy dẫm ngay cái tà áo dài là phà quá khổ nên mới ngã như vậy.

Đặng Vân từ phía xa vội chạy vào đỡ Hải Đường đứng dậy lo lắng hỏi: “Cô không sao đấy chứ Hải Đường?...”

Bao Nhiêu con mắt đều đổ dồn vào hai người, không gian vui vẻ ở đây đều bị Hải Đường phá tan. Hải Đường đứng thẳng dậy nhăn mặt vì cú ngã đau đớn kia nhưng nàng coi như không có gì.

“Trời ơi, Hải Đường mau quỳ xuống hành lễ đi! Ở đây có hoàng thái hậu, vương gia, Tứ thái tử, Du chiêu nghi và Huyền Trân tiếp dư đây... Hoàng thượng nữa kia!”

Đặng Vân kéo ay Hải Đường nói nhỏ, vẻ mặt hiện rõ sự lo sợ.

Hải Đường hất tay Đặng Vân ra gần cổ nói: “Hey ya, cái gì mà hoàng thái hậu, chiêu nghi hay tiếp dư ở đây, vương gia nữa... Ta đều không sợ đâu! Ta đang thật sự rất tức giận cái tên hoàng đế sắc đá kia...”

Nàng cúi xuống nhặt lấy quả táo tưởng chừng sẽ ném Nguyên Ân nhưng nàng lại cho ngay vào mặt Từ Thiên, khiến ngài đưa tay xoa lấy cái trán một cách đau đớn. Nàng đập cái bàn trước mặt Từ Thiên cái “rầm” rồi chống nạnh gằn giọng đáp:

“Thằng quý nhà mi, đã là đồng phạm ăn trộm thì nên cưu mang đùm bọc lẫn nhau chứ? Sao lại bỏ chạy lấy mạng bỏ lại đồng đội như thế hả?... Từ ngày ở trong cung ai cũng ăn hiếp ta cả... Nhất là cái tên hoàng đế kia...”

Nàng lại chuyển hướng sang Nguyên Ân, nâng lấy tách trà hoa cúc đang uống dở của vương gia Từ Khuynh uống ừng ực không còn một giọt, khiến ngài ngơ ra nhìn nàng. Nàng xông thẳng tới chỗ Nguyên Ân đang ngồi nhưng chợt đứng khựng lại khi bị thanh gươm của Hắc Sát chĩa thẳng vào người.

“Tiểu thư càng ngày càng quá lắm rồi, không coi ai ra gì cả. Người trước mặt tiểu thư là hoàng thượng đấy! Mau quỳ xuống tạ lỗi đi!”

Hắc Sát gằn giọng nói với nét mặt dữ tợn. Hải Đường không sợ mà đưa tay hất thanh gươm của ngài ra.

“A! Đau quá đi, đứt tay rồi!”

Nàng kêu lên một tiếng đau nhỏ, nhúu mày nhìn ngón tay máu, ruom ruom nước mắt như con mèo vậy nhìn Nguyên Ân đáp:

“Tất cả đều tại ngươi, tôi qua dọa ta sợ chết khiếp... Còn nữa ngươi dám đụng vào người ta, có phải ngươi đã làm gì ta rồi phải không nên trên người ta mới ba bộ y phục này... Có phải ngươi cướp đi sự trong trắng của ta rồi không?”

Nguyên Ân chợt nhếch môi cười nhạt, tưởng chuyện gì thì ra chuyện này nên nàng ta mới làm lớn lên như vậy. Vẻ mặt trở nên vô cùng lạnh tanh, hạ giọng thần nhiên đáp:

“Đó là sự trừng phạt dành cho ngươi vì dám không coi ta ra gì! Hắc Sát, mau đưa hai cung nữ này nhốt vào nhà lao cho ta đi!”

“Thần tuân lệnh!”

Hắc Sát theo lệnh Nguyên Ân cho quân lính Hải Đường với Đặng Vân đi đến nhà lao. Trước khi đi Hải Đường còn nói thêm vài câu:

“Ngươi Nguyên Ân, nhà mi nữa chỉ được ăn hiếp ta thôi... chỉ có Vương Gia là không ăn hiếp bọn ta mà còn giúp bọn ta lấy lại công bằng...”

Thế là cả hai bị lôi đi mất hút trả lại bình yên cho chính điện. Thái hậu quay sang nhìn Nguyên Ân thắc mắc hỏi vì nãy giờ bà ngồi đờ ra nhìn mà chẳng hiểu gì:

“Có chuyện gì, mà tiểu thư Hải Đường – nữ nhi cừu thừa tướng lại dám cả gan ăn nói sỗ suất với bệ hạ như vậy?”

Nguyên Ân trầm giọng nói: “Không có gì đâu tổ mẫu, chỉ là nàng ta đắc tội với con thôi!”

“Bệ hạ, theo ta thấy thì tiểu thư Hải Đường chỉ là nhất thời nông nổi, tính cách mạnh mẽ chỉ muốn đòi lại công bằng thôi. Nếu phạt nhốt vào nhà lao có quá hay không?”

Từ Khuynh lên tiếng với vẻ mặt ôn hòa trầm tĩnh, ánh mắt tinh anh nhìn Nguyên Ân.

“Sao đột nhiên vương gia lại bênh vực cho nàng ta vậy?”

Nguyên Ân thắc mắc hỏi.

Vương gia đáp nhanh: “Chỉ là ta thấy nàng ta thật sự cũng không có gì sai, chỉ là do nàng ta có chút ngạo mạn thôi. Có thể dùng cách khác để dạy dỗ mà phải không bệ hạ?”

“Đúng đấy bệ hạ, đệ thấy cả đường à không tiểu thư ấy nói chuyện cũng đáng hoàng lắm, chỉ do tính tình nông nổi quá nên mới vậy thôi? Bệ hạ tha cho tiểu thư ấy được không?”

Từ Thiên cũng lên tiếng đồng tình với Vương gia Từ Khuynh.

Nguyên Ân im lặng không nói gì, cảm thấy mọi chuyện đang đi theo hướng tiêu cực, chàng cũng chẳng muốn làm lớn chuyện. Chàng đứng dậy đi rồi khỏi đây mà không nói một lời nào cả. Trong lòng chàng vừa dâng lên một cảm giác khó chịu, nhưng rồi cuộc khó chịu vì điều gì, khó chịu vì ai, chàng cảm thấy mong lung không biết...

...

Hải Đường và Đằng Vân bị nhốt trong ngục lao, bị ngăn cách bởi bức tường cao đã đóng rêu xanh, mạng nhện giăng khắp nơi.

“Hai tiểu thư sẽ phải ở trong này hồi lâu, khi nào có lệnh của bệ hạ hai người mới được thả ra. Mà này sao tiểu thư cứ thích gây chuyện thế nhỉ?”

Hắt Sắt nhíu mày nhìn Hải Đường đáp.

“Ta có gây chuyện gì đâu, chỉ tại hấn à không bệ hạ chộc tức ta trước đấy chứ... Nếu đêm qua ta bị mũi tên đó bắn chết thật thì sao... Đã vậy đêm qua chắc chắn hấn đã đụng vào người mình rồi!”

Hải Đường cầu nhàu, nét mặt hiện rõ sự bức tức.

“Nói cho tiểu thư biết rõ, đêm qua tiểu thư bị nhiễm phong hàn ngắt đi nên bệ hạ mới đưa cô vào trong thiện phòng riêng của mình, nhờ cung nữ chăm sóc thay y phục ướt nhẹp của cô ra. Chứ bệ hạ chưa hề và cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ đụng chạm vào người cô lấy một lần... Vốn dĩ người không có hứng thú với nữ nhân!”

Hắt Sắt kể lại ngon lành cho Hải Đường nghe, ngài thật sự chưa từng thấy ai dám ra mặt với hoàng thượng như vậy đấy.

Nghe Hắt Sắt nói vậy Hải Đường vội lên tiếng đáp: “Ngài nói thật sao? Thật sự bệ hạ không làm gì ta sao?”

“Thôi cả hai tiểu thư ở đây đi! Ta đi đây!”

Nói rồi Hắt Sắt đóng cửa lại đi một mạch ra khỏi đây.

Nàng ngồi phịch xuống đồng rom rạ ở dưới nền, đặt tay lên bàn chống cảm thờ dài than vãn: “Hình như ta lại gây chuyện nữa rồi, nhưng cũng tại mấy người đó toàn ăn hiếp ta.”

“Ăn hiếp cô hay cô ngỗ ngược với họ mà ngay chính bệ hạ, một người như bức tượng ngàn năm không cảm xúc? Tại vì cán cô mà tôi cũng chung số phận với cô đấy! Ở đây còn tệ hơn cả Tân Đà phổ nữa.”

Đằng Vân đáp lại với giọng đều đều, tay cũng chống cảm giống như Hải Đường.

“Xin lỗi cô, Vân Vân! I'm so sorry! Tại ta mà cô bị liên lụy, cũng tại cái trời đánh kia cả... huhu...”

“Dù sao, cô cũng là ân nhân của tôi! Coi như cũng trở thành bạn đồng tâm chí cốt!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Chán quá mẹ ơi, làm gì cho hết chán đây... hey ya, I'm fine!”

Hải Đường than thở chán nản, gục đầu trên bàn vò đầu tóc rối. Còn Đằng Vân cũng không hơn là mấy cứ ngồi chống cảm than ngắn thờ dài. Bầu không khí trong nhà lao ảm đạm yên ắng kinh khủng.

“Ở đây chắc chết mất thôi, có ngày mọc rễ ở đây mất thôi! Tên hoàng đế đáng ghét kia, ta mà ra được khỏi đây thì người coi chừng tay ta!”

Hải Đường đứng phắt dậy hét toáng lên âm vang cả nhà lao, gây sự chú ý của bọn quân lính canh gác bên ngoài. Đằng Vân vội nắm lấy tay kéo phất nàng ngồi phịch xuống cầu nhàu.

“Này Hải Đường, cô im lặng đi nói nhỏ nhỏ thôi!”

“Mình phải tìm cách ra khỏi đây thôi Đằng Vân à!...”

Hải Đường thờ dài nói, nắm lấy bó rom tạo hình thành con người nộm hình nhân không mất mũi gì, chỉ biết gượng cười chán đời.

“Này... Hải Đường, ta có ý này!” Đằng Vân nói nhỏ, vẫy tay gọi Hải Đường gần sát lại chỉ về hướng tên lính đang đứng trước nhà lao của hai người tiếp

lời: “Hải Đường, cô có thấy chùm chìa khóa mà hần đeo không? Chúng ta lấy được nó, nhân cơ hội đêm nay bọn chúng ngủ mình trốn!”

“Ý kiến hay! Good... good! Để tôi nghĩ cách... À, cô lại gần đây nói nghe này...”

Hải Đường thủ thi mưu kế mà nàng mới vừa nghĩ ra cho Đăng Vân nghe.

...

“Hải Đường, cô có sao không vậy? Tỉnh lại đi...”

Đăng Vân vờ hoảng hốt kêu lên trong hoảng sợ, lay lay người Hải Đường. Nàng nháy mắt ra hiệu liếc liếc về phía tên lính kia rồi giả vờ ngất đi. Đăng Vân vội đứng dậy chạy tới gọi hần đáp với giọng hoang mang:

“Này vị ca ca, mau vào xem cô ấy thử, ta không biết sao cô ấy lại ngất ra nữa... Cơ thể cô giật liên tục kia...”

Hần liếc mắt nhìn vào trong, đúng như những gì mà Đăng Vân nói, Hải Đường đang bị co giật, người run bần bật. Hần chần chừ rồi cũng đi vào trong xem thử như thế nào.

Hần cúi xuống nhìn Hải Đường thoáng giật mình khi thấy nàng cứ giật người liên tục khiến hần có chút lo sợ, nhìn giống như tàu hoa nhấp ma vậy. Nàng quơ tay tứ tay nắm lấy vật áo hần cấu xé làm hần hoảng hồn hất tay nàng ra nhưng cứ bị nàng giữ chặt lấy không buông.

“Nàng ta bị sao vậy? Bỏ ra...” Hần gần giọng nói với vẻ mặt tái mét sợ hãi.

Nhân cơ hội Đăng Vân lên đưa tay giật phắt lấy chùm chìa khóa ngay bên hông trái của hần một cách nhanh gọn lẹ, mà hần không hề hay biết gì. Nàng vội ngồi xuống ngăn Hải Đường lại, nắm tay nàng giữ lại kêu than:

“Hải Đường ơi, cô mau tỉnh lại đi, đừng làm ta sợ!”

“Bị gì ghê vậy chứ? Cô mau coi chừng nàng ta đi để ta đi gọi thái y... Ghê quá...”

Nói rồi hần nhanh chóng chạy đi thụt mạng.

Lúc này Hải Đường mới bật dậy cùng Đăng Vân ôm bụng cười “ha ha” như chưa bao giờ được cười vậy.

“Hần đúng là một kẻ nhát gan mà...” Hải Đường vừa nói vừa cười soái cả quai hàm.

Đăng Vân đặt tay vỗ vai Hải Đường vài cái, gật đầu thán phục đáp: “Tôi không ngờ cô đóng kịch như thật vậy, đến tôi còn không tin là giả nữa là... Giờ có chìa khóa rồi, tối nay chúng ta có thể thoát rồi...”

...

Dưới tán cây hoa lên trắng, Nguyên Ân đang đứng ngược nhìn những cánh hoa rơi, trong lòng chứa đựng đầy sự trầm ảm, ánh mắt đen huyền thoáng buồn, có lẽ chàng đang nhớ tới mẫu hậu của mình, làn tóc bay lòa xòa trong gió. Dưới không gian mờ mờ ảo ảo này, đúng là không thể phủ nhận thân thái khí chất vương giả ngút ngàn.

“Bệ hạ đang suy nghĩ gì mà trong người sầu tư thế?”

Bát công công cúi người kính cẩn đáp, ánh mắt mê mẩn nhìn Nguyên Ân, thật sự đừng nói là nữ nhân mà một nam nhân như ngài còn mê vẻ đẹp như tạc tượng của người.

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhíu mày nhìn Bát công công trầm giọng đáp:

“Ngươi đi đâu từ hôm qua tới giờ vậy?”

Bát công công lúng túng ấp a ấp úng đáng hòng đáp: “Dạ thưa bệ hạ, cũng nhờ phước của Hải Đường tiểu thư kia, mà tiểu nhân đã ăn hết bát tàu hủ khúc bạch xong cứ chạy vô chạy ra trong nhà xí không yên... Một muốn là cả người...”

“Vậy tức là trong bát tàu hủ đó có thuốc... Hải Đường, lần này thì ngươi đừng hòng ra khỏi cái nhà lao kia...”

Nguyên Ân gần giọng nói với vẻ mặt thể hiện sự tức tối ức chế khi nghe Bát công công nói. Chàng chưa giờ thấy ai lại dám bày trò với một bậc quân vương như chàng cả.

Bát công công như im bật không dám nói gì khi thấy biểu cảm tức giận của bệ hạ như vậy, nên im là kẻ sách. Thật sự Bát công công cũng rất bức bối khi không ngờ rằng tiểu thư Hải Đường lại dám cho thuốc sỏ vào bát tàu hủ như vậy, bệ hạ thật là sáng suốt khi không ăn.

Đúng lúc tiếp dư Huyền Trân cùng với Du chiêu nghi đi tới điện kiến hoàng thượng, hai người tỏ ra thực nữ ủy mị nhẹ nhàng bước tới chỗ Nguyên Ân, trên môi nở nụ cười tươi nhưng cả hai đang cố tranh nhau tới chỗ chàng trước.

Cả hai đùn đẩy nhau thế là Du Lan nhanh hơn một bước tới chỗ Nguyên đang đứng nhưng không may bị Huyền Trân đâm vạt váy làm cho ngã sấp mặt.

Bát công công nhìn thấy chỉ bật miệng cười khúc khích, nhưng bất gặp ánh mắt gườm gườm của của Du Lan nên im bật. Đương nhiên Huyền Trân ngênh mặt vênh vao với nụ cười đắc ý nhẹ cúi đầu hành lễ nhẹ nhàng đáp:

“Tham kiến bệ hạ!... Chẳng may người có tâm trạng gì hay sao mà lại đứng đây một mình vậy?... Bệ hạ có muốn thần thiếp bầu bạn trò chuyện, uống vài chén rượu giải sầu tại điện Mộc Quế của thần thiếp không ạ?”

Nguyên Ân thờ phất một cái, nét mặt tỏ ra khó chịu, ngay cả khi muốn có một không gian yên tĩnh mà cũng làm phiền, chắc kiểu này có ngày chàng nhốt mình trong cung cấm cho lành, mà không bị ai làm quấy rối.

Chàng đáp nhanh: “Ta mệt rồi, người ở lại tiếp hai vị tỷ tỷ này đi! Ta không quen biết.”

Nói rồi Nguyên Ân lạnh lùng quay người bước đi thì bị chột đứng khựng lại khi bị Du Lan đứng chắn ngang ngay trước chàng, mỉm cười đáp:

“Nếu bệ hạ hay là để thần thiếp nấu canh gà hầm táo đen để bệ hạ tắm bổ. Ngày nào bệ hạ cũng lo việc triều chính, thần thiếp thấy người gầy hắc đi khiến thần thiếp cảm thấy lo lắng lắm đấy.”

“Bát công công!”

Nguyên Ân gằn giọng nói, nét mặt vô cùng lạnh tanh đến đáng sợ.

“Dạ thưa bệ hạ!”

Bát công công vội lên tiếng đáp, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lạnh như con sói hoang của Nguyên Ân. Chàng nhanh quay người nhanh chóng đi khỏi đây.

“Bệ hạ... Bệ hạ...”

Huyền Trân với Du Lan đều đồng thanh kêu lên nhưng Nguyên Ân không hề ngoảnh đầu lại, cả hai định theo thì bị Bát công công cản lại:

“Thưa tiếp dư và chiêu nghi nương nương, xin hai nương nương về điện của mình nghỉ ngơi cho. Trời cũng khuya rồi ạ! Nếu Du chiêu nghi có nấu gà hầm táo đỏ thì tiểu nhân xin nhắc người rằng, bệ hạ không thích ăn món đó đâu thưa nương nương. Bệ hạ chỉ thích ăn bánh mỳ nhân thịt với bánh đậu đỏ thôi ạ... à còn nữa, món tên gì ấy nhỉ à à... com chiên cuộn trứng do tiểu thư Hải Đường làm đấy...”

“Cái gì, ăn mấy cái bánh đó sao?... Mà com chiên cuộn trứng là món gì vậy?”

Huyền Trân thắc mắc hỏi Bát công công.

“Mà người nói là do Hải Đường tiểu thư nấu sao? Có phải cô ta là cái người gây rối sáng nay không?”

Huyền Trân gặng hỏi, vói về mặt tò mò.

“Đừng rồi đấy! Tiểu thư Hải Đường nấu ăn rất là ngon, tuy bệ hạ không ưa gì nàng ta nhưng lại thích ăn những món là lạ do nàng ta nấu. Bởi bệ hạ là một người kén ăn và lười ăn, nên dạo gần đây ăn được nhiều cũng mừng rồi!”

Bát công công không ngần ngại nói tất tần tật cho Du Lan và Huyền Trân nghe, khiến hai người cảm thấy sục sôi con bực tức trong người.

...

Đêm đến đó tại nhà lao, nhân lúc những tên lính canh đều chìm trong giấc ngủ, Hải Đường và Đăng Vân cùng nhau mần mò mở cửa chuồng đi một cách lén lút.

Hai người vừa ra tới ra khỏi nhà lao thì chột đứng đờ ra, giãn căng đôi đồng tử há hốc mồm khi nhìn thấy hai tên lính canh chắn ngang ngay trước mặt.

“Làm sao đây, Hải Đường?” Đăng Vân vúi tay của Hải Đường nói với ánh mắt hoang mang.

Hải Đường nhìn hai tên đó gượng cười “hì hì” lúng túng đáp nhanh: “Đã ra tới tận đây không được quay đầu lại, thôi chạy là thượng sách!”

Dứt lời nàng đẩy Đăng Vân chạy xông tới xô hai tên lính đó guồng chân chạy thụt mạng, Đăng Vân cũng nhân cơ hội chạy lun.

“Mau bắt lại, có kẻ trốn ngục!”

Hai tên lính hét toáng lên kéo thêm vài tên nữa đuổi theo để bắt Hải Đường và Đăng Vân lại.

Hai người cứ thế mà chạy mà không biết mình đang chạy đi đâu trong cái hoàng cung rộng lớn này, trong khi bọn quân lính thì đang ráo riết đuổi theo phía sau.”

“Hải Đường, cứ chạy như hoài không được đâu!” Đăng Vân vừa thở vừa nói nhanh, đang dần cảm thấy đuối sức.

“Mệt quá đi, chạy hết nổi rồi này...” Hải Đường than, đứng ôm ngực thở hổn hển. Ngóảnh đầu lại nhìn phía sau thì thấy bọn chúng vẫn đuổi bắt nên nàng lại phải chạy tiếp, mà nhần mặt đáp: “Vân Vân ơi... chắc kiểu này dễ bị bắt lại như chơi thôi...”

“Cái gì? Không được, không thể về cái nhà lao đó được. Cố gắng đi!”

Đăng Vân cố lấy hơi để nói, chân thì cứ chạy hết công sức cố lôi Hải Đường đi, khi mà nàng đang dần cạn sức.

“Từ Khuynh, dạo này nhìn huynh thay đổi nhiều đấy. Đệ thật sự rất khâm phục tài nghệ của huynh!”

Từ Thiên nói giọng đều đều, tỏ lòng ngưỡng mộ dành cho Từ Khuynh.

Nghe Từ Thiên nói vậy, Từ Khuynh chợt cười một cách nhàn nhã, ôn nhu đáp: “Ta vẫn như vậy thôi, chắc do lâu ngày không gặp nên thấy vậy thôi!”

Cả hai đều cùng nhau tản bộ hóng gió gần đây, cùng nhau tâm sự về những điều diễn ra.

“Ồ... vương gia, vị cứu tinh đây rồi!”

Hải Đường thốt lên đầy mừng rỡ khi tình cờ lại gặp Từ Khuynh và Từ Thiên đang đi ở phía trước kia. Thế là nàng kéo Đăng Vân chạy tới chỗ hai người họ cầu cứu, nàng đẩy Đăng Vân về phía vương gia, còn nàng núp sau lưng Từ Thiên khiến hai người vô cùng bất ngờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Củ cái đường, sao cô lại ở đây? Chẳng phải cô đang bị giam trong nhà lao sao?”

Từ Thiên quay ra thắc mắc hỏi nhưng bị Hải Đường vúi lấy vạt áo phía sau lưng giữ lại, nàng gần giọng nói:

“Đứng yên đi! Làm ơn giúp bọn tôi, cái đám người kia đang đuổi bắt tôi với Đăng Vân kia!”

Đăng Vân vội cúi mặt ngẩn ngại khi đứng gần vương gia Từ Khuynh như vậy, nhưng trong tình cảnh như bây giờ nàng đành phải mặt dày thôi. Nàng cất giọng đáp:

“Xin vương gia hãy giúp hai bọn ta! Bọn ta sẽ đền đáp ngài và tứ thái tử!”

Từ Khuynh im lặng không nói gì với vẻ mặt điềm tĩnh, ngài nắm tay Đăng Vân đẩy ra sau, ngài đứng trước che chắn cho nàng với chiều cao nổi bật cùng bờ vai rộng rãi khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, tim đập loạn nhịp.

Đúng lúc bọn lính chạy tới vội dừng lại cúi đầu hành lễ: “Tham kiến vương gia, tứ hoàng tử!...”

Từ Khuynh với Từ Thiên nhìn nhau có chút bối rối nhưng nhanh chóng trở về bình thường. Dịch chuyển theo hướng mắt của bọn chúng đang dò la hai nữ nhân đang núp phía sau họ.

Một tên lính lên tiếng đáp: “Chúng tại hạ đang đuổi bắt hai nữ nhân vừa mới bỏ trốn, Vương gia và tứ thái tử có thấy hai người họ chạy ngang qua đây không ạ?”

“Uhm... ta với vương gia không thấy có nữ nhân nào chạy qua đây cả! Các người tìm chỗ khác xem sao.”

Từ Thiên đáp nhanh, ánh mắt nhìn đi đâu vu vơ.

“Thứ lỗi cho chúng tại hồi, hai nữ nhân phía sau...”

“Cung nữ của bọn ta thôi!” Từ Khuynh trả lời cắt ngang lời nói của hắn.

Bọn chúng nhìn nhau một lúc rồi cũng cúi đầu đáp: “Vậy thì chúng tại hạ xin cáo lui, không làm phiền hai vị nữa!” nói rồi bọn chúng ráo riết chạy đi hướng khác.

Lúc này Hải Đường và Đăng Vân bước ra thở phào nhẹ nhõm, Hải Đường đi lại ôm Từ Khuynh khiến ngài như đứng đờ ra rồi nàng đi sang Từ Thiên, vỗ vào lưng ngài vài cái cười “hi hi” làm cho ngài đứng hình khi thấy hành động tự nhiên của nàng.

“Cám ơn hai người đã cứu tôi và Đăng Vân! Thật may lại gặp hai ở đây, nếu không chắc bọn ta lại bị bắt nhốt trong cái nhà lao kia rồi... Thank you so much!”

Hải Đường vừa cười vừa đáp với giọng chân thành, nàng nhón chân lên đưa tay xoa lấy đầu Từ Thiên như đứa em trai của mình, nàng tiếp lời: “Ôi trời... ăn gì mà cao thế, bờ vai rộng khỏi phải nói luôn, nên đứng núp sau vô cùng an toàn... Đây mới đúng chất là một soái ca, nhìn cậu giống Jungkook, gương mặt baby thấy cưng quá đi... còn vương gia thì đúng là đẹp giống như trai hàn vậy, oh hô nhìn kĩ có nét na ná Jin trong BTS...”

Đăng Vân, Từ Thiên và Từ Khuynh đứng đờ toàn tập nhìn Hải Đường với vẻ mặt ngây ngô không hiểu nàng nói gì nãy giờ, công nhận trong tình cảnh nào thì nàng vẫn tỉnh như ruồi vậy.

Lúc này nàng mới nhận ra những lời mình nói ra vừa rồi có chút ngớ ngẩn, nàng cười trừ cho qua, đưa tay gỡ đầu như một đũa ngọc vậy.

Thế là Hải Đường cùng Đằng Vân ở lại tạm thời trong phủ của vương gia Từ Khuynh rồi sau đó tính tiếp.

...

“Người nói gì, nàng ta trốn khỏi nhà lao rồi sao?”

Nguyên Ân ngạc nhiên nói khi nghe Hắc Sát báo lại, nét mặt từ bất ngờ nhanh chóng chuyển về lạnh lùng vốn có, tiếp tục lao đầu vào giải quyết đồng tấu chương này. Chẳng tiếp lời: “Thôi bỏ đi, nàng ta muốn làm gì thì làm! Ta không quan tâm”

Nói không quan tâm thì Nguyên Ân cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, dường như sự quấy rối của Hải Đường cùng với món ăn kì lạ nhưng góp vui cho chàng vậy, làm màu cho cuộc sống vốn dĩ tẻ nhạt này.

“Kể ra thì nàng ta đúng là bướng bỉnh thật, nhưng dù sao thì cũng được định sẵn sẽ trở thành Hoàng Quý phi vì cả hai cũng có hôn ước rồi.”

Hắc Sát nói giọng đều đều, nhìn cử chỉ hành động cầm bánh màn thầu vừa ăn vừa chăm chú đọc tấu chương của Nguyên Ân khiến ngài có chút buồn cười. Ngài hiểu hoàng thượng muốn gì, miệng nói không tâm nhưng trước sau gì cũng cho người theo dõi cái nàng tiểu thư nghịch ngợm kia thôi.

“Người cười gì vậy?” Nguyên Ân trầm giọng đáp.

Hắc Sát vội nghiêm chỉnh lại đáp nhanh: “Không có gì thưa bệ hạ. Mà người có nghĩ ra kế sách gì giúp dân làng ở Quốc Châu Tự chưa?”

“Vẫn chưa, có lẽ ta sẽ đi đến đó một chuyến để xem xét tình hình như thế nào!”

Nguyên Ân đáp với vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt lạnh đậm. Thật tình chàng chỉ muốn gạt bỏ cái đồng này qua một bên thôi cho nhẹ đầu, làm hoàng đế tuy quyền lực nắm trong tay rất nhiều thứ nhưng chẳng vui sướng gì, suốt ngày cứ lao đầu vào mấy cái tấu chương này đến phán phán, chỉ muốn tổng vào đồng lửa đốt cho rảnh nợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau, một cung nữ vừa mở cửa bước vào phòng của Hải Đường và Đằng Vân của phủ Vương gia Từ Khuynh, đôi mắt giãn rộng nhìn cảnh tượng hết sức là buồn cười với dáng ngủ thoải mái nhất quả đất, chân gối vút lung tung, tay chân dang rộng, quần áo xộc xệch, đầu tóc thì rối bù nhưng vẫn ngủ rất ngon lành.

“Cả hai cô đường đường là tiểu thư danh giá với nét yêu kiều duyên dáng không ngờ tướng ngủ xấu đến nỗi, cảnh này để vương gia nhìn thấy chắc mắt mặt chết mất!”

Cô cung nữ thầm nói, bịt miệng cười lắc đầu ngán ngẩm rồi đi tới lay lay người Hải Đường và Đằng Vân dậy.

“Hải Đường tiểu thư, Đằng Vân tiểu thư! Hai cô mau tỉnh dậy đi, trời đã sáng rồi đấy!”

“Gi vậy? Trời sáng rồi sao?” Đằng Vân lơ mơ tỉnh giấc nhưng chưa tỉnh hẳn, mắt vẫn còn lim dim rồi lại ngủ nướng tiếp.

“Hai tiểu thư dậy đi, vương gia với tứ hoàng tử đợi hai cô ở phủ đấy!”

Cô cung nữ nói lớn giọng, tiếp tục lôi cả hai người dậy nhưng vô ích, chẳng ai chịu mở mắt mà vẫn ngủ ngon lành.

“Cô đi ra ngoài đi, bọn tôi ra giờ đấy!” Hải Đường lên tiếng đáp, mắt lúc nhắm lúc mở.

“Vậy thì hai tiểu thư nhanh lên đấy, y phục tôi để trên bàn hai tiểu thư thay nhanh rồi ra đứng để vương gia và tứ hoàng tử chờ lâu!”

Nói rồi cô cung nữ thở phào một cái rồi quay người đi ra ngoài một mạch.

Lúc này Hải Đường với Đằng Vân mới chịu kéo nhau tỉnh dậy, nhìn mặt ai nấy đều trông thật buồn cười như hai đũa ngọc tàu vậy. Hai người vội vàng lấy y phục được chuẩn bị sẵn mau chóng thay nhanh để ra ngoài.

...

“Đói bụng quá đi Vân Vân ơi!”

Hải Đường la than thở, nét mặt như thể thiếu sức sống vậy, nắm lấy tay Đằng Vân vừa đi vừa xoa bụng. Kể từ ngày xuyên không qua Ngũ Thiên Quốc tới giờ nàng chỉ toàn than ngắn thở dài ngao ngán, toàn gặp chuyện xui xẻo và gặp ngay oan gia ngõ hẹp.

“Tôi cũng đói chứ khác gì cô đâu! Này Hải Đường...”

Đằng Vân lên giọng, đứng khựng lại đưa tay chỉ về gian phòng mở cửa toan quan trước mặt với bàn đầy ắp thức ăn được bày ra sẵn, đang bốc khói nghi ngút. Nàng tiếp lời: “Hải Đường, hay là chúng ta vào đó đi... Tôi đói quá không chịu nổi nữa rồi...”

Nuốt chửng nước bọt xuống cổ, Hải Đường mỉm cười với ánh mắt sáng lên như tia nắng mặt trời đáp nhanh: “Vây đi! Còn chán chừ gì nữa... Nếu không muốn trở thành ma đói thì xông lên mặc kệ ai nói gì, thì mình cũng đã lỡ rồi... Tới lúc đó tính tiếp... Đi thôi...”

Nói rồi Hải Đường cùng Đằng Vân nhanh chân chạy vô trong gian phòng đó, không chán chừ suy nghĩ gì cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn cho vào miệng ăn một cách ngon lành như chưa bao giờ được ăn vậy.

“Ngon quá đi... hìhì...” Hải Đường vừa ăn vừa khen ngon, cho thức ăn vào mồm đầy ăn nhai nhồm nhảm, không cần giữ thể diện thực nữ thủy mị gì cả và cũng không cần giữ thể diện.

“Có khi nào đang ăn có người vào đây bắt gặp chúng ta ăn trực không đây... Mâm đồ ăn này đâu phải dành cho chúng ta đâu Hải Đường à...”

Đằng Vân đáp, tay cái bánh bao ăn ngon lành nhưng mắt vẫn nhìn ra ngoài kia một cách dè chừng vì sợ có người bắt quả tang.

Hải Đường bẻ lấy cái đùi gà đưa cho Đằng Vân cười đáp: “Kệ đi mà, tới lúc đó thì mình ăn xong rồi sau đó bỏ đi, thì không ai biết đâu mà lo...”

“Hải Đường à... tới lúc mình bỏ đi chắc không được rồi... Vương gia, tứ hoàng tử và... và... còn có hoàng thượng đang đi tới đây kìa...”

Đằng Vân nói giọng hoang mang nhưng vẫn ăn bánh bao như bình thường. Lúc này nàng mới vội định thần lại những gì mình đang thấy phía ngoài xa xa kia, có bóng dáng ba người nam nhân đang tiến bước tới đây. Trong khi Hải Đường chẳng bận tâm mà cứ ăn như đúng rồi vậy.

“Không xong rồi Hải Đường ơi, mau trốn thôi, có người tới!...”

Dứt lời Đằng Vân kéo tay Hải Đường luống cuống không biết trốn cái ngõ ngách nào, nàng thì lúng túng bối rối còn Hải Đường thì vẫn cầm đùi gà ăn ngon lành. Thế là cả hai đành núp tạm sau cánh cửa vậy khi họ chưa bước vào đây mà còn nán lại ở phía trước nói chuyện.

Hải Đường quay lại nhìn Đằng Vân cau có: “Gi vậy mây mây à không nhầm... Vân Vân? Đang ăn mà...”

Đằng Vân vội bịt miệng nàng lại nói nhỏ: “Nói nhỏ thôi, họ đang đứng ở ngoài đấy!”

“À?”

Hải Đường ngo ngắc hỏi, ánh mắt ngây ngô nhìn Đằng Vân, cảm củ khoai lang luộc cắn ăn một cách tỉnh queo.

“Là hoàng thượng, vương gia với tứ hoàng tử đấy!”

Đằng Vân đáp nhanh, cảm thấy rối trí không biết làm gì để thoát khỏi đây nữa, sẽ rất là mất mặt khi họ thấy hai người ăn hết cả bàn thức ăn kìa.

“Hôm nay có việc gì mà đích thân bệ hạ tới đây vậy?”

Vương gia Tử Khuynh ôn nhu đáp, ánh mắt thắc mắc nhìn Nguyên Ân.

Nguyên Ân trầm giọng đáp với nét mặt lãnh đạm: “Trong ngay mai ta sẽ đi tới lang Quốc Châu Tự để xem vùng đất ở đó như thế nào. Ta biết hoàng thúc rất am hiểu thiên tài địa lợi nhân hòa nên ta muốn người giúp ta.”

“Hoàng thúc là người có tầm nhìn xa trong rộng sẽ biết ở đó cần gì, người hãy cùng bệ hạ đi xuống đó một chuyến xem sao?”

Từ Thiên lên tiếng đáp với giọng đều đều, trên môi nở nụ cười vui mừng khi thấy sự hòa hợp giữa hoàng huynh và hoàng thúc của mình.

Từ Khuynh mỉm cười ả ý đáp: “Nhưng bệ hạ quyết đoán hơn ta mà? Có rất nhiều hoàng tử thông minh xuất chúng sao lại chọn ta?”

Bọn họ cứ thế nói chuyện trong khi ở bên trong căn phòng, Hải Đường và Đằng Vân nhìn nhau thủ thỉ cứ thập thò nhìn ra ngoài.

“Họ đang mãi mê nói chuyện với nhau, tranh thủ đi thôi trước khi bắt quả tang!”

Hải Đường nhẹ giọng nói, nhìn Đằng Vân gật đầu. Nàng là người bước ra trước tiếp đó tới Đằng Vân bước theo sau, nàng nhẹ nhàng bước chân ra phía cửa.

“Ồi con chuột!”

Đặng Vân hét toáng lên khi đột nhiên có con chuột từ đâu chạy ra, bò ngay lên chân của nàng, khiến nàng hoảng hốt mà nhảy dựng cả lên.

“Oh my god!”

“Phịch”

Hải Đường vấp phải cái thanh gỗ chắn ngang cửa ở dưới chân ngã sấp mặt nền, khi bị Đặng Vân vô tình đẩy chúng, củ khoai lang đang ăn dở dang văng ra lăn xuống trúng chân Nguyên Ân. Nguyên Ân, Từ Khuynh với Từ Thiên quay lại nhìn với ánh mắt ngạc nhiên nhìn hai người.

Đặng Vân coi như đứng đờ như trời trồng nhìn ba người nam nhân đứng ngay trước mặt.

“Đau quá mắt thôi! Này Vân Vân, cô làm gì hét toáng lên vậy, đẩy tôi ngã ôm đất đây này!” Hải Đường nhăn nhó gằn giọng nói, chống tay ngồi dậy phủi phủi tay.

Đặng Vân dùng chân đá nhẹ vài cái vào chân Hải Đường, khiến nàng cảm thấy khó chịu ngược mặt lên nhìn nàng ấy nhử mày đáp:

“Cô làm gì mà cứ chọt chọt vào chân tôi vậy hả Đặng Vân?”

Đặng Vân vội kéo Hải Đường đứng phắt dậy đáp nhanh: “Cô không thấy bệ hạ, vương gia, tứ hoàng tử đang nhìn mình sao?... Thật xấu hổ quá đi!”

“Hơ hơ!” Hải Đường cười trừ, lúc này nàng mới nhận ra cáo những con mắt đang đờ ra nhìn mình, nàng quơ tay qua lại đi tới chỗ họ một cách thần nhiên đáp:

“Good morning! Vương gia với Thiên Thiên tới đây rồi sao?... Tôi với Đặng Vân cảm ơn hai người đã cho hai đứa tôi chỗ ngủ, còn được mặc trang phục đẹp nữa... mà nói cái này hai người đừng chửi bọn tôi nha, cái bàn đồ ăn trong kia đó, tại vì đói quá nên bọn tôi ăn hết rồi. . . Cũng tại cái tên hoàng đế đây này...”

Nàng lườm mắt nhìn Nguyên Ân như dằm mặt chàng vậy, khiến chàng nhử mày nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh. Nàng tiếp lời: “Nếu người không nột tôi vào nhà lao thì cũng chẳng có vụ xoi hết bàn đồ ăn kia đâu!”

Nguyên Ân im lặng không nói gì, cổ kim nén cảm xúc bức tức đang trào dâng của mình, thật sự thì hành động của Hải Đường làm chàng giận không được mà chỉ thấy mắc cười vừa rồi.

Từ khuynh chỉ biết cười với biểu cảm thẳng thắn của Hải Đường và Đặng Vân, thật sự hai nữ nhân một gây không gây chuyện thì không chịu được.

“Này củ cái đường, tỷ dám gọi luôn cả tên ta sao? Ta là hoàng tử đấy!”

Từ Thiên cương mặt lên nói với Hải Đường.

“Hoàng tử thì sao? Tên của hoàng đế ta còn gọi được cơ mà... Nguyên Ân phải không? Nguyên Ân có nghĩa là sự chu đáo, tỉ mỉ và sống biết yêu thương. Cái tên chẳng liên quan gì đến người cả, yêu thương gì như cục đá tảng vô tri vô giác thì có.”

Hải Đường nói giọng đều đều lách sang nói nghĩa tên của Nguyên Ân, như muốn dằm mặt chàng trước mặt mọi người vậy.

Ai nấy đều lơ đi chỗ khác ngoại trừ một người bị châm lửa là Nguyên Ân với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Hải Đường ngay tại đây vậy, ngay cả cái tên của chàng mà nàng còn châm chọc được thì chịu thua rồi.

Đặng Vân kéo Hải Đường lại nhét cái bánh bao vào miệng nàng cầu nhàu: “Sao cô cái gì cũng nói được vậy? Cả tên của bệ hạ mà cô còn không tha... Cô bớt nói lại, coi chừng cái miệng hại cái thân đấy biết chưa...”

Hải Đường im lặng không nói gì cầm lấy bánh bao ăn ngon lành như chưa hề có gì vậy.

Nguyên Ân hít một thật sâu rồi thở phất một cái không quan tâm những gì Hải Đường nói vừa rồi, coi như chàng chưa nghe thấy gì mà quay sang nhìn Từ Khuynh trầm giọng đáp:

“Ta sẽ trả lời câu hỏi của hoàng thúc vừa rồi, vì hoàng thúc nắm rõ lòng dân hơn ta và không ham mê quyền lực. Còn những vị hoàng huynh của ta đều mưu kế muốn lật đổ ta!”

Từ Khuynh nghe Nguyên Ân nói vậy cảm thấy như Người đang đặt lòng tin vào ngài vậy, vốn dĩ ngài cũng không muốn tham gia vào việc triều chính chỉ muốn ngao du với cuộc sống bình dị, nhưng trong cung ngoài hoàng thúc với Từ Thiên ra thì Người chẳng còn ai để tin tưởng cả, hầu hết cũng chỉ tham mưu quyền lực mà thôi.

“Ở Quốc Châu Tự đất đen đỏ lẫn lộn, mưa gây bùn lầy làm úng hết cây còn mùa khô thì đất trở nên cằn cỗi, chẳng biết chồng cái gì cho ra hồn để người dân có thể ổn định cuộc sống nữa.”

Từ Thiên than thở ngồi phịch xuống ghế đá gần đó, ngài cũng đang suy nghĩ để giúp Nguyên Ân tìm ra cách để cải thiện cuộc sống của người dân ở làng Quốc Châu Tự.

“Đất đen đất đỏ thì trồng quýt hoặc đào trong dài hạn, còn ngắn hạn thì trồng dưa hấu, trồng đậu này... cái này tôi học địa lý nên biết thôi!”

Hải Đường lên tiếng đáp khi nghe Từ Thiên nói những điều vừa rồi, khiến mọi người một lần nữa đổ dồn những ánh ngạc nhiên nhìn nàng.

“Cái gì nhìn tôi dữ vậy? Tôi nói sai sao, chẳng lẽ hồi học phổ thông thầy dạy đại nói trồng mấy loại cây này với những đất như đỏ và đen mang lại thu nhập cao là sai sao? Trời ơi có được mảnh đất như vậy, chắc mình mở ruộng cái nông trại làm giàu rồi...”

“Tỷ nói gì vậy? Địa lý là sao? Mà hình như tỷ biết nên trồng gì thì phải!”

Từ Thiên nhìn Hải Đường đáp với ánh mắt khó hiểu. Không chỉ mình nàng khó hiểu mà còn có vương gia Từ Khuynh, Nguyên Ân và Đằng Vân nữa, thật sự chẳng hiểu nàng đang nói cái gì nữa.

“Có nói cậu cũng chẳng hiểu đâu. Mà biết trồng cây gì phải xem chỗ đất đó với thời tiết khí hậu như thế nào, nguồn nước, địa hình ra sao mới biết chứ?”

Hải Đường đáp nhanh với những hiểu biết mình nắm được, mặc dù học y giải phẫu lồng ngực nhưng cũng am hiểu sơ sơ về nông nghiệp, nàng yêu thích trồng hoa nuôi bò sữa với cuộc sống bình dị, ngày ngày hai rau nấu cơm chẳng phải lo nghĩ gì, chẳng qua là do bị ép nên mới đi học cái ngành mổ thịt người để cứu chữa khi bị bệnh hay thương do tai nạn thôi.

“Tỷ thật sự biết thật sao?...” Từ Thiên đáp với giọng đầy sự hoài nghi.

“Nếu ta làm được thì sao?”

Hải Đường đáp với giọng hạ huyết đầy cứng rắn nhưng nàng vội suy nghĩ lại những gì vừa thốt ra: “Mình đang nói gì vậy trời?”

“Nếu như người làm được thì ta nhất định sẽ không bắt người về Tân Dã phổ nữa!”

Nguyên Ân lên tiếng đáp với vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn Hải Đường như sự thách thức vậy.

“Người nói thật sao?” Hải Đường như nhảy tưng lên nắm lấy tay Nguyên Ân khi nghe chàng đáp như vậy, được nước lấn tới nàng nói thêm: “Vậy thì bệ hạ cho ta tự do đi lại ra vào trong và ngoài cung đấy, cơ mà ta cực thích mùi hương ở chỗ hồ tắm của người. Mùi quế, vỏ cam còn có bạc hà nữa trời ơi thơm lắm...”

“E hèm!” Nguyên Ân khàn giọng khi nghe Hải Đường nói, ánh mắt nhìn bàn tay của mình bị nàng nắm chặt cảm giác rất ấm, ấm đến mức chỉ muốn nàng nắm chặt như vậy, tim chàng như thốt lên một giây tức thời rồi trở về bình thường. Chàng lên tiếng đáp:

“Người định nắm tay ta như vậy sao?”

“Ô hô... ta quên!”

Hải Đường vội buông ra mỉm cười nhí nhố, thấy Đằng Vân bụm miệng cười làm nàng thấy có chút xấu hổ khi tự tiện nắm tay nam nhân như vậy.

...

Tại điện Thanh Trì

“Cứ như trời đang giúp chúng ta biến Bệ hạ thành con rối vậy, cung may là thời tiết ở Quốc Châu Tự khác nghiệt. Mà người đang ăn gì vậy?”

Đô đốc đại nhân Khắc Tự - phụ thân của Du Lan hỏi, ánh mắt thắc mắc nhìn nàng ta.

“Con đâu có ăn gì, chỉ là uống trà thôi!” Du Lan đáp nhanh.

“Người nên chăm sóc bản thân mình sắp tới ngày họp phòng rồi đấy. Người phải mang thai thì mới có thể đứng đầu hậu cung, giúp nâng tầm quyền lực của gia tộc ta! Trở thành vua của đất nước này là ước mơ của ta đấy!”

Ông nói giọng đều đều với ánh mắt hiện rõ sự tham vọng nắm cả Ngũ Thiên Quốc trong tay mình.

Du Lan chỉ biết mỉm cười gượng gạo mà làm theo tâm nguyện của phụ thân mình thôi.

“Dù có cô làm một vị vua tốt thì Bệ hạ cũng chỉ là nam nhân trai tráng thôi. Ta đã chủ bị mọi thứ cho đêm họp phòng rồi. Người có nghe nói đến mê uyển được chưa?”

“Đây chẳng phải là bột của rắn kết đôi: thuốc kích dục...”

“Phải!” Ông cắt ngang lời của Du Lan đang nói rồi tiếp lời: “Khi bánh đậu đỏ và trà hoa cam thảo mang lên, Bệ hạ sẽ nó. Nếu bột được cho vào món bánh đó và trà... thì sẽ có tác dụng rất mạnh đấy... Cho nên con tranh thủ cơ hội đi...”

“Nhưng lỡ như bệ hạ không tới tìm con thì sao?” Du Lan gẩn hỏi với ánh mắt có chút bối rối và lúng túng.

“Nếu như Bệ hạ không tới tìm người, thì người hãy tự mình tìm đến cung của bệ hạ!”

...

Tối tại cung cấm, Hải Đường thay Bát công công mang điểm tâm giùm ngài ấy vì ngài mắc chút chuyện đột xuất nên nhờ nàng đem tới cho Nguyên Ân. Thật ra nàng chẳng muốn tới đó đâu những vì Bát công công năn nỉ quá nên nàng mới đi thôi.

Nàng từ từ kéo cửa nhẹ bước vào bên trong thiện phòng riêng của Nguyên Ân nhưng không thấy chàng đâu, đành để cái đĩa bánh ngọt với trà xuống bàn ngồi phịch xuống đợi.

“Khát nước quá đi, đi từ bếp tới đây cũng xa chứ đâu có gần. Uống một chút chắc hẳn không biết đâu!”

Nàng nâng mở nắp nâng tách trà uống ừng ực đến nửa tách rồi đặt xuống, tiện tay bóc một cái bánh nhân đậu đỏ cho vào miệng ăn ngon lành, cho dù có no căng bụng lúc sáng thì nàng vẫn muốn ăn.

“Bánh ngon thật đấy, là mình nghĩ ra chứ ai. Công nhận họ làm y trang mình bày luôn, mùi vị đúng thật là tuyệt! Ăn thêm cái nữa chắc không sao đâu! Mà không biết hẳn đi đâu rồi nhỉ? Thôi mặc kệ, ăn nốt cái này rồi đi!”

Nàng mỉm cười nói, bóc thêm cái nữa vừa ăn vừa uống trà cho dễ trôi. Thoáng chốc trong đĩa bánh chỉ còn ba cái bánh.

“Du chiêu nghi nướng nướng tới thừa bệ hạ!” Tên thái giám ở ngoài nói vọng vào.

“Chết rồi, vợ của hắn tới mau kiếm chỗ trốn thôi!”

Hải Đường đứng dậy vội chạy ra phía sau bức bình phong đứng núp ở đó với nét mặt hoảng hốt khi Du Lan đến đây một cách bất ngờ như vậy.

Vừa lúc Du Lan từ ngoài cửa bước vào trong cùng là lúc Nguyên Ân từ phía trong căn phòng mật của mình đi ra, trên người chàng chỉ mặc bộ y phục màu trắng bằng lụa đào tơ, nói trắng ra thì chàng mới vừa từ hồ tắm lên xong sau khi nghe thái giám bên ngoài báo.

“Tham kiến bệ hạ!”

Du Lan nhẹ nhàng hành lễ, nàng ta hôm nay diện bộ y phục màu đỏ mỏng tang, tóc xõa dài với nét mặt trang điểm nhẹ, khẽ mỉm cười như muốn gọi tình vậy.

“Tối đây làm gì? Về đi, ta còn bận việc!”

Nguyên Ân buông một câu lạnh lùng, không hề liếc mắt nhìn Du Lan lấy một lần, mà chỉ ngồi xuống dưới bàn cầm chậu chuông đọc, khẽ cầm lấy tách trà uống một hơi.

Điều đó khiến nàng ta cảm thấy có chút hụt hẫng nhưng nhìn thấy Nguyên Ân uống trà và đĩa bánh ngọt chỉ còn vài cái bánh mừng thầm, nàng đi lại gần chàng ngồi xuống bên cạnh cất giọng mật ngọt:

“Bệ hạ, người làm việc quá chăm chỉ để làm gì ạ? Cho dù có hạn hán hay dịch bệnh cũng không ảnh hưởng gì đến trong cung. Tổ mẫu cũng mong muốn có cháu bông bế rồi, chẳng lẽ bệ hạ cứ làm ngơ như vậy sao?”

Nói rồi Du Lan đưa tay tháo sợi dây trên áo ra nhưng bị Nguyên Ân nắm lấy tay giữ chặt lại lên tiếng đáp: “Tỷ định làm gì vậy?”

“Chỉ là thần thiếp muốn hầu hạ người thôi!”

Du Lan đáp lại, đưa tay vòng lấy cổ Nguyên Ân kéo sát lại định trao môi hôn thì ngay lập tức bị Nguyên Ân đẩy ra một cách phũ phàng. Chàng đứng phắt dậy, gần giọng đáp:

“Mau ra ngoài, ra ngoài ngay lập tức cho ta!”

Nét mặt Nguyên Ân trông lạnh tanh đến đáng sợ, ánh mắt hiện rõ sự giận dữ khiến Du Lan cảm thấy rợn người vội đứng dậy.

“Kỳ Phong... Kỳ Phong à...”

Hải Đường từ sau bức bình phong bước ra với vẻ mặt đỏ ửng nóng bỏng, ánh mắt lơ lơ dường như mất ý thức, hai tay đưa về phía trước tiến lại chỗ Nguyên Ân, khiến chàng và Du Lan vô cùng ngạc nhiên khi thấy sự có mặt của nàng ở đây.

Bất chợt nàng ngạc nhiên xuống, Nguyên Ân vội đỡ lấy nàng, miệng nàng không ngừng kêu tên: “Kỳ Phong... Kỳ Phong, em muốn...!”

Nguyên Ân lay lay người Hải Đường, ánh mắt có chút lo lắng nhìn nàng vội đáp: “Này Hải Đường, ngươi bị sao vậy hả? Sao mặt ngươi lại đỏ như vậy?”

Du Lan chợt cười trong sự bức tức khi biết nguyên nhân tại sao hoàng thượng lại không có chút phản ứng gì với nàng ta cả, nàng ta siết chặt tay tức tối bỏ đi ra ngoài mà không làm được gì cả, trong đầu in hằn khuôn mặt của nữ nhân đang ở bên cạnh người.

“Nóng quá đi mất thôi... Mở máy lạnh đi... nóng quá, ta chịu hết nổi rồi...”

Hải Đường nói, bất ngờ ngồi thẳng dậy cởi bỏ lớp áo choàng bên ngoài rồi đến lớp tiếp theo mà không biết mình đang làm gì.

“Ngươi làm gì vậy, Hải Đường? Ngươi cũng giống như ả ta sao?”

Nguyên Ân gần giọng nói với ánh mắt bức tức vội quay đi nhìn chỗ khác, không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với nàng ta nữa.

Bất chợt nàng đưa tay áp lạnh hai bờ má của Nguyên Ân, trong bộ dạng lúc này của nàng chỉ còn lớp xiêm y mỏng tang với xương quai xanh quyến rũ cùng làn da trắng nõn. Nàng mơ mơ màng màng nói:

“Anh rất đẹp trai, anh làm trái tim em rung động... Em muốn hôn vào bờ môi của anh...”

Nàng đưa tay nắm lấy vạt áo Nguyên Ân kéo xuống trao nụ hôn, chàng vội đẩy Hải Đường ra khi thấy hành động quá đỗi tự nhiên của nàng, chàng nói lớn:

“Ngươi làm cái gì vậy Hải Đường, mau ra phòng ta ngay!”

Dường như lời nói của chàng vô ích vậy, Hải Đường không nghe thấy mà tiếp tục xông tới ôm chầm lấy chàng. Chàng lại buông ra nàng ra, cúi xuống nhặt lấy cái áo mặc vào cho nàng nhưng nàng lại hất đi.

Chàng khẽ thở dài đáp: “Ta mặc kệ ngươi, muốn làm gì thì làm! Mai ta sẽ tính sổ với nhà ngươi sau!”

Nói rồi Nguyên Ân cầm lấy tách trà uống một đến cạn rồi bỏ đi vào phòng bên trong, tạm thời thì tối nay chàng sẽ ngủ tạm trong hồ tắm vậy.

“Kỳ phong... anh đi đâu vậy? Chờ em với...”

“Nàng ta càng lúc không xem mình ra gì!”

Nguyên Ân thầm nói, cầm lấy cuốn tấu chương đọc đang đọc dở dang vừa rồi. Đột nhiên chàng cảm thấy trong người khó chịu vô cùng, cơ thể nóng lên như lửa đốt vậy. Chàng nghĩ chắc là do thời tiết thôi, chàng cởi áo ra để cảm thấy thoải mái lộ cơ bụng rắn chắc, nhưng chàng cảm thấy như càng lúc càng tệ hơn, đầu óc trống rỗng quay cuồng.

“Kỳ Phong... thì ra anh ở trong này!”

Hải Đường nở nụ cười tươi bước chân loạng choạng đi tới chỗ Nguyên Ân, dường như chàng không thể kiềm chế được nữa mà vòng tay ôm lấy eo nàng sát lại trao môi hôn nồng nhiệt nhất, cả hai dường như mất kiểm soát không còn nhận thức được điều gì.

Nguyên Ân chợt nhận ra hành động mình đang làm vội buông Hải Đường, chắc chắn là giữa hai người có vấn đề gì rồi. Chàng đẩy Hải Đường quay người gồng mình cố gắng chịu đựng vì không thể làm như thế được.

“Anh làm gì em vậy? Anh dám cướp đi nụ hôn đầu của em sao? Nhưng không sao, miễn là anh thì cái gì em cũng bỏ qua cả, Kỳ Phong à...”

Hải Đường nói giọng cao vút đầy mơ hồ, nửa tỉnh nửa mê rồi chợt ngã phịch xuống sàn bất tỉnh. Nguyên Ân thấy vậy nhưng không biết làm gì vì chàng thật sự chỉ muốn độc chiếm nàng mà thôi, nên cố lết bước tới hồ tắm bước xuống ngâm mình trong nước chắc có lẽ sẽ ổn hơn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ở phủ của vương gia.

Đặng Vân ngồi một mình trước bậc thềm cửa phòng ngồi chờ Hải Đường nhưng lâu quá mà không nàng ấy trở về phủ gì cả, nàng thờ dài thầm nói: “Chắc Hải Đường lại gây chuyện nữa rồi... Đi vào cung cũng hơn bốn canh giờ rồi mà không thấy về...”

Đêm xuống sương rơi tã mạn thêm cơn gió thổi buốt lạnh, Đặng Vân vẫn ngồi đó tựa đầu vào cái cột đình ngủ gà gật lúc nào không hay.

Từ Khuynh tình cờ đi ngang qua đây thì thấy Đặng Vân đang ngồi dựa vào cái cột ngủ mê man, dường như sắp ngã người về phía trước, ngài vội nhanh chân đi tới đỡ lấy nàng. Nàng giật mình mở mắt, đôi đồng tử giãn rộng nhìn vương gia Từ Khuynh đứng ngay trước mặt, hai tay đang nắm giữ vai mình.

Cả hai nhìn nhau với ánh mắt chứa đựng những cung bậc cảm xúc lẫn lộn. Từ Khuynh vội buông nhẹ Đặng Vân ra nhìn đi chỗ khác, còn Đặng Vân thì đứng phắt dậy có chút lúng túng khi bất ngờ vương gia xuất hiện ở đây trong lúc cô đang ngủ gật, làm nàng hơi xấu hổ, hai bờ chột đỏ ửng cả lên.

“Sao tiểu thư/ Sao ngài...” Cả hai cùng đồng thanh hỏi, càng làm đối phương cảm thấy bối rối.

“Tiểu thư nói trước đi?” Đăng Vân nhẹ giọng đáp, mỉm cười ngược nhìn.

“Ta chỉ tình cờ ngang qua thôi. Tiểu thư đợi Hải Đường sao?”

Từ Khuynh ôn nhu đáp, nhưng không nhìn Đăng Vân. Mang tiếng tình cờ nhưng ngài lại muốn xem phòng đó còn sáng hay không, Hải Đường đã ngủ chưa thôi, có lẽ nàng ấy đang khiến ngài phải để tâm đến mà chẳng hiểu lý do gì.

Đăng Vân gật đầu vài cái rồi đáp: “Hải Đường vào trong cung lâu rồi mà chưa thấy về nên ta có chút lo lắng, chắc nàng ấy nán lại chơi cùng với Hồng Quân và mọi người ở trong đó rồi...”

“Vậy sao? Thôi tiểu thư nghỉ ngơi, trời cũng khuya lắm rồi đây. Ở ngoài đây coi chừng bị cảm lạnh đấy. Ta đi đây!”

Nói rồi Từ Khuynh quay người chậm rãi bước đi rồi khỏi đây, Đăng Vân dường dường cảm thấy ảm lòng khi nghe ngài nói vậy, làm trai tìm nàng nhất thời xao xuyến. Nàng mỉm cười nhìn bóng dáng ấy khuất dần sau khoảng tối vô định kia.

...

Sáng tại cung cấm.

Hải Đường lơ mơ tỉnh dậy, cảm thấy đầu óc nặng trĩu, nàng có thể ngửi thấy mùi quế với vỏ cam, bạc hà xung quanh đầu đây. Nàng chống tay ngồi dậy, đưa tay sờ lấy đầu tóc bù xù của mình, cơ thể như bùn rùn rã rời.

Nàng nhìn lại cơ thể mình với ánh mắt thần thần mà thốt lên: “Giờ đây, mình ăn vận kiểu gì vậy, sao có mỗi đồ trong không vậy với lớp váy áo mỏng tang vậy? Đồ của mình đâu rồi?... oh my god!”

Lúc này nàng mới chợt nhận ra mình đang ở trong hồ tắm của Nguyên Ân, nét mặt nàng trở nên vô cùng hoang mang khi nhìn thấy Nguyên Ân đang ngồi dưới hồ nước kia với mình trần mà không chút động tĩnh gì hết.

Nàng ôm lấy đầu lắc mạnh cổ gắng lực lùi những gì xảy ra hôm qua trong đầu, nhưng nàng chẳng nhớ gì cả ngoài ăn bánh ngọt với uống trà, còn gì xảy ra tiếp theo thì không nhớ.

“Chắc chắn tên kia đã làm gì mình rồi... Nguyên Ân...”

Nàng hét toáng lên đứng dậy hùng hổ đi tới, vừa lúc Nguyên Ân cũng giật mình tỉnh dậy khi biết tiếng hét của nàng làm cho giật mình.

Nét mặt Nguyên Ân tái nhợt trong thấy, mồ hôi lấm tấm trên trán, bờ môi tím tái. Ánh mắt chàng cố gắng mở ra nhưng dường chỉ muốn sụp xuống mà thôi, chàng chống tay vào mép hồ đứng dậy bước lên khỏi mặt nước với bộ dạng ướt sũng, tóc thì bết lại. Chàng bước đi loạng choạng như thể sắp ngã vậy, mọi thứ trước mặt đều nhòe đi, cảm thấy cơ thể ớn lạnh lên từng cơn.

Hải Đường hùng hổ đứng ngay trước mặt Nguyên Ân gân cổ lên nói:

“Tại sao tôi lại ở trong phòng của bệ hạ chứ? Rồi đồ của tôi đâu?... Có phải bệ hạ đã đụng vào người rồi phải không hả?”

Nguyên Ân cố gắng chịu đựng vì thật sự đầu óc cứ choáng váng quay cuồng, lắc đầu cố gắng định thần lại mọi thứ. Chàng trầm giọng đáp với hơi thở gấp gáp:

“Cái đây ta phải hỏi ngươi mới đúng?... Rốt cuộc hôm qua tại sao ngươi lại ở trong phòng ta?... Mà ngươi đã giờ trò gì trong tách trà mà ta đã uống phải không?”

“Trà?”

Hải Đường nhú mày thốt lên với vẻ mặt khó hiểu, sức nhớ ra hôm qua khi nàng ăn mấy cái bánh ngọt với uống ít trà thì có cảm giác lâng lâng, trong người nóng như lửa đốt, đầu óc mơ hồ nghĩ đến chuyện H+ với người tình trong mộng của mình.

Nàng chợt nhớ đến cảnh tượng nàng cỡi y phục, chủ động hôn tên Nguyên Ân đang đứng trước mặt kia, miệng không ngừng gọi tên “Kỳ Phong”, nàng đưa tay sờ lấy bờ môi mình cảm thấy rồi bời, mặt đỏ ửng lên như quả cà chua rồi diễn biến tiếp theo nàng chẳng nhớ gì cả.

“Không lẽ có người bỏ thuốc kích thích làm chuyện ấy vào trà với bánh hay sao?” Nàng hoang mang nhìn Nguyên Ân lên giọng hỏi: “Vậy tối qua hai chúng ta...”

“Không có làm gì cả... Vì ngươi mà ta phải ngâm mình dưới nước cả đêm đấy? Ta không phải thuộc thể loại đó... Nếu đã muốn thì không nhất thiết phải dùng thủ đoạn này...”

Nguyên Ân đáp nhanh, rồi đi vớ lấy bộ y phục treo trên giá để chuẩn bị xuất cung đi tới làng Quốc Châu Tự mặc dù trong người đang rất mệt mỏi.

Hải Đường đứng đờ ra khi nghe những gì mà Nguyên Ân nói, thật sự thì nàng vẫn còn nghi hoặc về chuyện này, nàng nhất định phải đi tìm Bát công công hỏi rõ chuyện này thôi, suýt là mất cái giá ngàn vàng rồi.

Thấy Hải Đường cứ đứng ngơ ra đó như trời trồng vậy, Nguyên Ân cất giọng đáp:

“Người định ở đây nhìn ta thay đồ à? Mau ra ngoài đi... Còn nữa chuyện này giữa ta và người coi như chưa hề có gì xảy ra cả, biết chưa.”

Hải Đường im lặng không nói gì chỉ gạt đầu rồi nhấc chân bước đi ra ngoài, nhưng vừa bước ra khỏi cái cửa thì chạy vô lại khi nhìn thấy Từ Thiên ở ngoài phòng.

Nguyên Ân ngạc nhiên nhìn nàng hỏi: “Sao người còn chưa đi nữa?”

“Từ... Từ Thiên đang ở ngoài đó đấy... Nó biết được chuyện chúng ta kiểu gì cũng từ bé xé ra to cho mà coi... Hơ...”

“Hoàng huynh... Bệ hạ... huynh chuẩn bị xong chưa vậy...?”

Đúng lúc Từ Thiên bước vào nhìn thấy Nguyên Ân đang mặc y phục với nét mặt lạnh lùng, ánh mắt chàng nhìn Từ Thiên không có gì bất ngờ, trầm giọng đáp:

“Ra ngoài đợi đi, ta chuẩn bị sắp xong rồi!”

“Mà nhìn sắc mặt bệ hạ không được tốt cho lắm thì phải?”

Từ Thiên thắc mắc hỏi, khi nhìn thấy nét mặt trắng bệch của Nguyên Ân.

“Ta không sao! Đi thôi.”

Nguyên Ân đáp nhanh sau khi mang xong thất lưng rồi cùng Từ Thiên rời khỏi đây, chàng không quên đưa mắt nhìn vào trong.

Lúc này Hải Đường mới thở phào nhẹ nhõm, từ trong bức bình phong bước ra nhưng phải ở lại trong cái phòng này vì phải đợi họ rời đi thì nàng mới ra đó được mà lấy y phục để mặc vào.

“Bát công công, lần này nàng không xong với ta đâu!... Ở suýt chút nữa mình quên mất, hôm nay mình sẽ cùng với vương gia đi Quốc Châu Tự mà... Trời đất à, chắc muộn mất rồi phải nhanh đi thôi...”

Phải đợi Nguyên Ân với Từ Thiên đi khỏi thì nàng mới có thể đi ra nhặt lấy phục trang mặc vào rồi nhanh chóng rời khỏi cung cấm này.

Nàng bước đi với dáng gập gáp để về Vương phủ thì bất chợt đứng khựng lại khi bị Du Lan đứng chặn ngay trước mặt. Nàng thấy vậy mặc kệ đi lách qua bên trái của nàng ta nhưng nàng ta cũng chặn lại, nàng thờ phách một cái lách qua bên phải thì cũng bị một ả cung nữ đi theo cản lại.

Nàng đưa mắt nhìn Du Lan đáp: “Làm ơn tránh ra, tôi còn có việc gấp phải đi.”

“Vô lễ, thấy ta sao không hành lễ?”

Du Lan gằn giọng đáp với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Hải Đường vậy, trong lòng hậm hực không ngủ được cả đêm qua chỉ vì biết nàng đã ở bên cạnh hoàng thượng và chính nàng đã giấu phải thứ thuốc kích dục đó, mà đáng lẽ ra phải là hoàng thượng mới phải.

“Tại sao tôi phải hành lễ? Cô là ai? Là mẫu nghi thiên hạ hay là bà hoàng chốn hoàng hậu cung này?”

Hải Đường đáp lại với giọng thản nhiên, ánh mắt nhìn nàng ta một cách ngây ngô, ngỗ ngược không tỏ ra kính nể gì. Thực chất nàng biết nàng ta là vợ của tên Nguyên Ân ngọc ngà, khô khan kia, nhưng chẳng biết tước vị gì, nên chẳng có lý do gì để phải hành lễ cả, coi như ngang hàng với nhau cho nhanh gọn.

Chính vì lời nói không kính trên nhường dưới của nàng khiến Du Lan vô cùng bức tức, gằn giọng đáp:

“Người thật là hỗn láo! Nói cho người biết, ta chính là Du chiêu nghi, đứng đầu cả cung tần này... Mà người dám vô lễ với ta sao? Tưởng mình là con gái của đại thừa tướng mà muốn lên mặt với ta, người không được dạy cách ứng xử sao cho đúng mực à?”

Hải Đường thở phắt một cái, đang vội vàng mà lại gặp ngay kì đà cản mũi. Nàng đặt hai tay chống hông đáp nhanh:

“Trời ơi khổ, rốt cuộc là cô muốn cái gì đây? Tôi với cô không quen biết nhau OK! Cô làm chiêu nghi kệ cô, không liên quan tới tôi. Tránh ra, ta không rảnh đây để mà gây sự với cô đâu!”

Dứt lời, Hải Đường đẩy Du Lan với ả cung nữ kia ra hiên ngang bước đi lướt qua mặt nàng ta một cách tự nhiên, nhưng bị hai ả cung nữ của nàng ta kéo giữ chặt lại.

Nàng gằn co gằn giọng quát: “Rốt cuộc các người muốn cái gì đây hả? Thà tôi ra!”

“Chát”

Du Lan vùng tay tát mạnh vào mặt Hải Đường một cái nháng lửa, in hằn bàn tay đỏ ửng, khiến nét mặt nàng nhăn lại vì đau. Ánh mắt Du Lan đầy sự rục rủa quát tháo:

“Hôm qua có phải ngươi biết trong trà với bánh ngọt có thuốc mê uyên dược, nên nhân cơ hội này muốn chiếm lấy lòng hoàng thượng đúng không hả?”

“Mê uyên dược là gì? Không lẽ cái thứ thuốc kích dục đấy sao?”

Hải Đường nói thẳng ra trước mặt các cung của Du Lan với ánh mắt đa nghi, nếu nàng đoán không nhầm thì người bỏ thứ thuốc ghê tởm đó chính là nàng ta cho người bỏ vào, chỉ vì muốn có một đêm nặn nong với hoàng thượng để ngài là người chủ động nên mới làm vậy.

Nàng chợt mỉm cười khinh thường giương mắt lên nhìn Du Lan đáp:

“Thì ra là cô muốn được bệ hạ chiều chuộng đêm qua, nhưng rất tiếc điều đó không xảy ra rồi vì đã ngấm phải thứ thuốc đó mất rồi, kể cả bệ hạ nữa... Cô cũng thật cao tay đấy nhưng tại cô xuôi quá mà thôi nên mới không được...”

“Ngươi...”

Du Lan như cứng họng không biết nói gì khi nghe nàng nói như vậy.

“Chia buồn với Du chiều nghi nương nương đây, nhờ phước của cô mà tôi với bệ hạ đã phải vật vã như thế nào, mệt mỏi ra rồi, cơ thể bần rần, đầu óc choáng váng chẳng còn thể điều tiết cảm xúc của mình cứ thế mà lao vào nhau thôi, trên mình không mảnh vải che thân... Rất sung sướng đấy!”

Hải Đường than vãn nói một tràng không ngừng nghỉ, diễn tả cảm xúc đêm qua như thế nào, ánh mắt nhìn Du Lan dò thám cảm xúc của nàng ta mà thầm nghĩ: “Không ngờ khả năng chém gió của mình lại ghê gớm đến thế... trời ơi đầu óc của mình sao trở nên đen tối thế này...”

Du Lan nghe vậy càng thêm tức giận muốn điên người mà đồi dọa cả lên:

“Ngươi được lắm, tưởng được một đêm với bệ hạ là lấy được lòng của người sao? Cùng lắm chỉ là qua đêm cho thỏa con dục vọng thôi, bệ hạ cũng là nam nhân mà... Ngươi cũng chỉ là một tiểu thư thấp hèn không có một chức vị gì trong cung cả, cũng chẳng phải là thiếp của bệ hạ nữa...”

Du Lan lên giọng nói cao trào trong bức xúc với vẻ mặt kênh kiệu cùng điệu cười trơ trẽn.

Hải Đường khề thờ dài ngoáy ngán khi nàng ta cứ thích thể hiện, nàng thật sự chẳng muốn dây dưa với nàng ta thêm một phút nào nữa, nàng nghĩ thầm: “Tôi xin lỗi bệ hạ, cho tôi mượn người làm bia chổng đạn một lát!” nàng lên tiếng đáp:

“Tiểu thư thấp hèn sao? Nói cho chiều nghi nương nương biết nhé, nhờ chiều bệ hạ tốt nên tôi đây được bệ hạ sắc phong cho làm Hoàng Quý Phi rồi nhé, cảm ơn cô vì thứ thuốc đó đấy... Hô hô, chiều nghi cô chỉ đứng đầu cửu tần còn ta thì đứng đầu các phi tần rồi nhé, không khéo sau này được đứng đầu hậu cung cũng nên...”

Nói rồi Hải Đường đẩy hai ả cung nữ kia ra hang nghiêng bước đi, biết những lời nàng nói ra chỉ là qua loa giả dối nhưng nàng chẳng còn cách nào khác.

Du Lan nghe xong không thể kìm chế được cơn nóng giận đã chầm đĩnh, nàng ta ra lệnh cho cung nữ của mình: “Mau bắt ả ta lại mau? Tưởng nói vậy ta sẽ tin sao? Hôm nay nhất định ta sẽ dạy ngươi một bài học, để xem còn dám vênh mặt với ta nữa hay không...”

Đám cung nữ nghe theo lệnh đuổi theo bắt Hải Đường lại.

“Gi vậy trời, nói vậy mà cô ta vẫn muốn bắt mình sao... thôi rồi bỏ chạy cho xong!”

Hải Đường guồng chân chạy đi thật nhanh khi đám người kia ráo riết đuổi theo phía sau.

“Trời ơi làm ơn tha cho con, mệt quá đi mất thôi... Mới sáng chưa ăn gì mà đã chạy thụt mạng tiêu hao hết năng lượng rồi...”

Nàng vừa chạy vừa than thở, không hiểu sao lần nào nàng vào trong cung cũng gặp rắc rối.

Đúng lúc ngay trước cổng cung cấm, Nguyên Ân cùng với Từ Thiên đứng đó chuẩn bị xuất cung, đội lính mang ngựa tới. Hải Đường coi như cứ cầm đầu chạy mà chẳng để ý gì mọi thứ trước mắt.

“Phịch”

“Ồi đầu quá đi mất thôi!”

Hải Đường kêu lên một tiếng rõ to, tay xoa lấy trán của mình khi lao đầu vào va phải Nguyên Ân, khiến nàng bật ngã nhào ra sau.

Từ Thiên tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Hải Đường vội chạy tới nàng rồi đáp:

“Củ cái đường, sao tỷ bất cẩn quá vậy? Có sao không? Mà sao tỷ chạy như ma đuổi vậy?”

“Thì là cái đám ma phía sau đang đuổi theo kia kìa!” Hải Đường vừa thở vừa nói, đưa tay run run chỉ về phía Nguyên Ân tiếp lời:

“Cũng tại cái con người này cả, có vợ không biết quản gì hết trơn... Du chiêu nghi gì gì đấy... người ta muốn có một đêm với cái tên này nên mới cho mẹ uyển được gì gì đó vào trà với bánh, để hấn tăng sự hưng phấn mà có cái đêm mặn nồng với cô ta... Nhưng không được, xong tìm tỳ trách tội... chửi tôi xối xả, còn nói tỳ thấp hèn này nọ nên tỳ mới nói bừa là được bệ hạ sắc phong làm Hoàng Quý Phi, còn bịa chuyện của chúng ta đêm qua, tưởng thoát thân ai ngờ cô ta cho người đuổi bắt tỳ đây này...”

“Người nói gì, sắc phong làm Hoàng Quý phi?... người gan to lớn mặt lăm rồi đấy Hải Đường!”

Nguyên Ân gằn giọng đáp, nhướn mày nhìn Hải Đường với ánh mắt sắc lạnh, cảm thấy như bị năng lấy mình ra làm bệ phóng vậy.

“Ôi mẹ ơi, họ tới rồi... cái Du Chiêu Nghi gì đấy đang tới kia...”

Hải Đường thốt lên, lúng túng vội đứng núp phía sau lưng Tử Thiên.

Ngài chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra với tỳ “củ cái đường” nữa, chỉ thấy buồn cười khi lúc nào cũng gặp tỳ trong tình trạng bị ăn hiếp thôi. Mang tiếng bị ăn hiếp chứ có mà tỳ ấy ăn hiếp họ thì có lý, tỳ lúc nào cũng đưa ra lý lẽ hết trơn.

“Cái người này thật là...”

Nguyên Ân như cạ ngôn không biết nói gì với những hành động mà Hải Đường gây ra, nhìn vẻ mặt nàng nàng như con thỏ trắng ngây thơ với ánh mắt long lanh thì chẳng thể nào mà ghét nổi, chỉ mỗi tội phát ngôn lẫn hành động có phần khác người.

Du Lan đi tới với vẻ hăm hăm như lò thiêu vậy khề lườm mắt nhìn Hải Đường, hành lễ trước mặt Nguyên Ân:

“Bái kiến bệ hạ, tứ hoàng tử!”

“Tỳ tới đây làm gì vậy?” Nguyên Ân trầm giọng đáp với vẻ mặt lạnh lùng.

“Tỳ? Bệ hạ gọi Du chiêu nghi là tỳ sao?... À cũng phải thôi, tại lớn tuổi hơn hoàng huynh với lại cũng bị ép lấy thôi!”

Tử Thiên nói giọng đầy sự mỉa mai, có chút nực cười khi nghe Nguyên Ân gọi Du Lan là tỳ, vốn dĩ ngài cũng chẳng ưa gì nàng ta. Lúc ngài mới 12 hay 13 tuổi đã bị nàng ta đánh cho toi bời hoa lá rồi chỉ vì phá vườn hoa cúc của nàng ta, nên đâm ra ngài cũng chẳng ưa gì nàng ta cả.

“Tử Thiên! Ngài nói gì vậy?” Du Lan gằn giọng nói với ánh mắt đầy sự tức tối nhìn Tử Thiên khi nghe ngài nói vậy, ngài tắt nụ cười nhìn đi chỗ khác. Nàng ta quay sang nhìn Nguyên Ân tiếp lời: “Bệ hạ hãy rõ đi, người thật sự sắc phong cho nữ nhi của đại thừa tướng làm Hoàng Quý Phi sao?”

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhìn Hải Đường với ánh mắt đang hùn hực ngọn lửa bùng cháy, nàng chớp chớp mắt nhìn chàng còn chấp tay như nài nỉ. Nguyên Ân thờ phất một cái, nhìn Du Lan với ánh mắt nghiêm túc đáp:

“Phải! Ta đã sắc phong cho Hải Đường tiểu thư làm Hoàng Quý Phi, chính thất của ta! Vì hơi gấp gáp nên ta chưa thông báo gì. Vậy đi, giờ ta không có thời gian đôi co chuyện này. Chúng ta xuất cung thôi Tử Thiên!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Tử Thiên gật đầu đáp, rồi nhanh chóng leo lên ngựa.

Hải Đường nhìn Du Lan cười đắc ý khiến nàng ta tức giận không thể nào chịu nổi, chỉ lại muốn xé sát nàng ra thôi nhưng không được vì có hoàng thượng ở đó. Nàng leo lên ngựa ngồi phía sau Nguyên Ân, rồi cùng đoàn quân rời đi.

“Hải Đường, người hãy chờ đó, ta sẽ không để yên cho người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tử Thiên cùng với Nguyên Ân và Hải Đường đang trên đường đi tới làng Quốc Châu Tự, đi được nửa đoạn đường thì họ dừng lại nghỉ ngơi. Hai bên đều là những rừng cây xanh, gió thổi xào xạc vì vu, nơi này vô cùng hoang vắng không có một cái nhà nào.

Lúc này Nguyên Ân mới bắt đầu dẫn mặt Hải Đường về chuyện vừa rồi, ánh mắt chàng sắc lạnh nhìn nàng khiến nàng thoáng giật mình mà cảm thấy rùng mình, ập a ập ứng đáp:

"Sao người lại nhìn tôi với ánh như con sói hoang vậy?"

"Người gan to lớn mặt lấm rồi đây Hải Đường, dám lấy ta làm bia chắn cho người tự tung tự tác. Làm Hoàng Quý Phi người tưởng dễ dàng lắm sao?"

Nguyên Ân gằn giọng nói với ánh mắt sắc lẹm.

"Thì tại lúc đó tôi bị quá nên mới nói như vậy thôi... Mà cũng do người thôi, có lắm vợ chi rồi không quản nổi... Để bọn họ tranh nhau muốn có một đêm với người bất chấp mọi thủ đoạn, chắc do người sắc đá quá nên họ phải dùng thủ đoạn vô biên để đêm mặn nồng với người đàn ông họ yêu... Đúng là cái thời này hoàng đế phải tam thê tứ thiếp, lắm vợ thật đấy..."

Hải Đường nói một câu lạc chủ đề không liên quan gì với nét mặt tỉnh bơ thản nhiên như đứng rồi vậy.

"Người..."

Chưa kịp nói hết câu thì Nguyên Ân bị Hải Đường cho nguyên quả táo đang ăn dở dang vào miệng của chàng, khiến chàng như đứng hình giãn căng đôi đồng tử nhìn nàng. Chưa bao giờ một hoàng đế như chàng lại bị một nữ nhân như Hải Đường lại dám chọc tức chàng như vậy, con lửa trong người như bùng cháy thật sự, chàng không kiềm chế lòng kiên nhẫn của mình. Hôm nay nhất định chàng phải dạy cho nàng ta một bài học.

Nguyên Ân ném quả táo đi định nắm lấy tay Hải Đường giữ lại xử cho một trận thì bị hất, nàng đã nhanh chân chạy tới lại trốn phía sau Từ Thiên, lấy ngài ra làm rào che chắn, hai tay ôm chặt lấy vòng eo của ngài khiến ngài như đứng đơ toàn tập.

"Tỷ cù cái đường làm gì vậy? Tỷ lại chọc tức hoàng huynh của ta nữa rồi chứ gì?"

Từ Thiên cất giọng đáp, khẽ thở dài lắc đầu ngán ngẩm vì lúc nào Hải Đường cũng gây sự cả, rồi khi có chuyện lại chạy tới núp sau tấm lưng vững chắc của ngài.

Nguyên Ân hùng hổ đi tới với ánh mắt hiện rõ những tia đỏ giận dữ thật sự, chàng gằn giọng đáp: "Này Từ Thiên, mau tránh ra để ta cho nàng ta biết thế nào là lễ độ."

"Thôi huynh tha cho tỷ ấy lần này đi, chỉ là tỷ ấy nói đùa thôi!"

Từ Thiên nói hộ giúp Hải Đường, ngài cũng có chút lo sợ khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh tanh của hoàng huynh, lần này là huynh ấy tức giận thật sự.

"Nàng ta đùa không đúng người rồi đấy!"

Nguyên Ân đáp lại với ánh mắt gườm gườm nhìn Hải Đường.

"Lần này tỷ tự chút lấy hậu họa rồi đấy... ai bảo nói huynh ấy là hoàng đế tam thê tứ thiếp làm gì... Thật ra mấy mụ đó toàn lớn tuổi hơn hoàng huynh thôi, hoàng huynh chỉ mới 22 tuổi à, do bị ép lấy vì nền chính trị đại sự của Ngũ Thiên Quốc thôi... Còn nữa tỷ cũng là người có hôn ước với hoàng huynh, sẽ trở thành Hoàng Quý Phi trong tương lai nhưng đã bị tước hôn rồi đấy thì cũng do tỷ mà ra... Hoàng huynh của ta trước giờ không đam mê tửu sắc đâu..."

Từ Thiên nói một tràng cho Hải Đường nghe để nàng biết rõ Nguyên Ân là một người như thế nào, nét mặt ngài vô cùng nghiêm túc.

"Hải Đường, người đừng để ta thấy người nếu không ta sẽ không để người yên đâu!"

Dứt lời, Nguyên Ân quay người bước đi tới gốc cây cổ thụ gần đó ngồi tựa người vào đó, nhắm mắt lại vì chàng cảm thấy mọi thứ như quay cuồng, trong người nóng lạnh thất thường, mồ hôi nhễ nhại trên trán.

Lúc này Hải Đường buông tay ra nét mặt xịu xuống như chiếc bánh bao chiều, cảm thấy có chút có lỗi với những gì nàng nói ra vừa rồi, nàng đâu có biết cứ nghĩ rằng Nguyên Ân là kẻ hám sắc.

"Thôi tỷ nghỉ chút đi, lát nữa còn phải tiếp tục chặn đường đấy, còn khoảng một đoạn đường dài nữa mới tới Quốc Châu Tự. Chắc hoàng thúc đã sắp tới đó rồi đấy!"

Nói rồi Từ Thiên cũng đi kiếm một chỗ nào đó mát mẻ để nghỉ mệt, ngài nhìn Hải Đường với biểu cảm trên khuôn mặt hiện giờ chỉ thấy buồn cười thôi, mặc dù tính của tỷ thẳng thắn nhưng những lời tỷ nói ra đều thật lòng không giả dối, nên ngài thích tính cách của tỷ.

Hải Đường lững thững bước đi lòng vòng qua lại, cảm thấy chán ngấy nên đi xung quanh đây có cái gì hay ho không. Thế là Hải Đường đi vào bên sau những rặng cây thì bất ngờ nàng nhìn thấy phía đằng trước kia có một tên mặc đồ đen bịt kín mặt đang giương cung tên về hướng Nguyên Ân đang ngồi tựa gốc cây.

Hải Đường thấy vậy vội chạy tới chỗ Nguyên Ân mà hét lên:

"Nguyên Ân, coi chừng! Phía sau!"

Nguyên Ân với Từ Thiên giật mình đứng phắt dậy nhìn Hải Đường, khi nghe thấy nàng la toáng lên.

"Phập"

Nguyên Ân ôm lấy Hải Đường ngã phịch xuống, nét mặt chàng nhăn lại vì cái đau đột ngột khi bị mũi tên đâm trúng phía sau vai đến ứa ra máu. Hải Đường vì muốn cứu Nguyên Ân nên chạy tới để đỡ cho chàng nhưng nào ngờ chàng lại đỡ cho nàng.

Bọn chúng lập tức từ trong các bụi cây ần náu xông ra tấn công, Tử Thiên rút kiếm chống trả. Hải Đường lo lắng hoảng hốt nhìn Nguyên Ân, ánh mắt hiện rõ sự sợ hãi nhìn mũi tên nhìn chàng run run đáp:

"Không sao đây chứ?"

Nguyên Ân im lặng không nói gì, nghiêng răng chịu đựng đưa tay bẻ gãy mũi tên rồi cầm kiếm lao ra cùng Tử Thiên giải quyết bọn sát thủ này.

Hải Đường đứng như chết sững, chôn chân dưới đất, ánh mắt giãn căng đôi đồng tử nhìn những cái xác của quân lính nằm vất vưởng phía xa kia, mới biết bọn chúng đã mai phục sẵn ở đây và biết trước Nguyên Ân cùng với Tử Thiên sẽ đi ngang qua con đường này.

"Ôi chúa ơi! Chuyện gì đang xảy ra vậy?... Hơ, cứu...."

Hải Đường la toáng lên với vẻ mặt hốt hải khi có một đám sát thủ từ phía rừng cây bên phải lao ra tấn công nàng. Nàng như đứng hình không biết làm gì cả, nếu nàng có võ thì đã xông ra đánh từ lâu rồi, mắt nàng nhắm nghiền lại và nàng tự hỏi: "không mình sẽ chết ngay tại đây sao?"

"Xẹt... xẹt..."

Tiếng chém giết nghe đến rợn người, thanh kiếm cầm trong tay Nguyên Ân dính đầy máu, vương vãi vài giọt máu trên khuôn mặt lãnh khốc của chàng nhưng không làm phai đi vẻ anh tú vương giả đó. Những tên sát thủ đều gục xuống trước mặt chàng.

"Mau chạy đi!"

Lúc này Hải Đường mới mở ra ra tìm thốt lên một giây khi nghe Nguyên Ân cất tiếng, ánh mắt hoang mang nhìn chàng nhưng chỉ nhìn thấy phía sau chẳng thể nào biết được cảm xúc của chàng ngay lúc này.

"Còn không mau chạy đi! Ở đây là chết đấy!" Nguyên Ân tiếp lời khi thấy Hải Đường vẫn cứ đứng ngơ ra đó, trong khi chàng đang cố giữ bình tĩnh nhất có thể đối diện với đám sát thủ ngay trước mặt.

"Nhưng..."

"Chạy đi!" Nguyên Ân gần giọng nói, vẻ mặt vô cùng lạnh tanh.

Hải Đường chần chừ cảm thấy rối trí, bất lực đành quay lưng chạy đi thì "Phập" một phát. Nét mặt nàng nhăn lại vì cái đau đột ngột, ánh mắt nhìn mũi kiếm của tên sát thủ kia đâm vào bả vai của nàng rỉ máu.

Nguyên Ân quay người lại đỡ lấy Hải Đường khi nàng khụy xuống, nhanh tay cầm thanh kiếm đâm xuyên người hắn. Chàng để nàng ngồi đó tiếp tục chống trả với bọn chúng, trong khi chàng đang thất sự quá thấm mệt và đuối sức, ánh mắt lơ đãng không phân định rõ được những gì xung quanh.

"Hải Đường... mau chạy thôi..."

Đặng Vân từ đâu xuất hiện chạy tới nắm tay Hải Đường chạy đi khi nàng chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra. Vương gia Tử Khuynh cũng có mặt vội chạy tới giúp Nguyên Ân và Tử Thiên.

Vì cứ ngỡ Tử Khuynh đi trước nhưng không ngờ ngài lại đi sau Nguyên Ân với Tử Thiên, chỉ vì ngài cùng Đặng Vân chờ Hải Đường mà không thấy nàng về Vương Phủ, hỏi mọi người trong cung thì mới biết nàng đã đi cùng hoàng thượng.

"Lần này, thì có thêm vương gia ra tay giúp đỡ, e rằng khó giết được tên hoàng đế này rồi. Hắn đã khó hạ gục giờ còn có thêm sự trợ giúp của vương gia với võ nghệ tinh thông, còn tứ hoàng tử thì đã nổi tiếng trong khắp kinh thành đến giang hồ còn nể phục."

Một tên tóc trắng dài đứng ần sau rừng cây nhìn ba người họ đánh nhau với đám sát thủ với ánh mắt dữ tợn.

"Vậy có cần cho người gọi thêm sát thủ nữa không ạ, Thanh Đô Vương?"

Một tên thân cận lên tiếng hỏi.

"Không cần! Coi như hôm nay không giết được hoàng đế. Nếu muốn hạ gục hắn thì trước tiên phải tiêu diệt vương gia và tứ hoàng tử đã!"

...

"Đặng Vân... tôi mệt quá, chạy hết nổi rồi, dừng chân một lát đi..."

Hải Đường nói giọng cao vút, hơi thở dồn dập vì chạy quãng đường dài trốn thoát khỏi bọn sát thủ kia.

Đặng Vân dừng lại nhìn Hải Đường đáp: "Hình như chúng ta tới làng Quốc Châu Tự rồi đấy! Đứng đây đợi bọn họ tới cũng được, bọn chúng chắc không

đuổi theo chúng ta nữa đâu... Cơ mà cô bị thương hay sao vậy Hải Đường?"

Nghe Đăng Vân nói Hải Đường mới để ý vết thương ở bả vai bị đâm vừa rồi, nàng nhủ may mắn sao không có cảm giác đau gì cả, nàng vạch áo ra xem thử thì hoàn toàn chẳng có vết tích gì cả, làn da nguyên vẹn không có thấy chút máu nào. Ban đầu bị đâm nàng đau thấu tận mây xanh nhưng để ý kĩ lại thì về sau chẳng còn cảm giác gì cả.

Hải Đường thốt lên: "Quá lạ, Đăng Vân! Tôi nhớ vừa rồi tôi bị đâm ngay đây này, sao giờ chẳng thấy vết thương nào cả?"

Đăng Vân cảm thấy khó hiểu trước những gì Hải Đường nói nên lại gần xem thử, trên áo Hải Đường dính máu nhưng bên trong không hề có vết thương nào, nàng đáp:

"Kì lạ, không lẽ..."

"Không lẽ gì?" Hải Đường hỏi.

Đăng Vân rút lấy con dao thường hay mang theo bên mình ra, nắm lấy tay trái Hải Đường lật ngửa bàn tay ra dùng mũi dao rạch một đường đến ứa máu.

"A... Đăng Vân, cô làm gì vậy? Đau quá đi mất thôi!"

Hải Đường kêu lớn lên trong đau đớn đến ứa ra nước mắt, nắm lấy bàn tay đang rướm máu của mình mà nhăn mặt vì đau.

Đăng Vân giật phắt bàn tay của Hải Đường xem, ánh mắt của cả hai người đều ngạc nhiên khi nhìn vết rạch trên tay nàng đang tự lành lại.

"Chuyện gì vậy? Sao mình lại có khả năng tự lành vết thương vậy... không lẽ mình là ma cả rờng sao? Không thể nào... chắc làm thôi!"

Hải Đường lúng túng đáp với vẻ mặt hoang mang vô cùng.

"Không lẽ cô mang dòng máu bất tử có thể làm tái sinh vạn vật sao? Có thể chữa lành vết thương, bệnh tật cho người khác mà trong cuốn truyền thuyết Cổ truyền rằng, người mang dòng máu này sẽ cứu cả Ngũ Thiên Quốc vượt qua khỏi các tai họa khi gặp bọn quỷ dữ. Và người đó ắt sẽ là vật cúng tế cho bọn quỷ khi đại nạn thật sự xảy ra."

Đăng Vân nói giọng đều đều theo những gì nàng biết được thông qua cuốn truyền thuyết Cổ được trên lại cách đây mấy trăm năm trước.

Hải Đường ngờ ngác không hiểu Đăng Vân đáp: "Giả mà vật cúng tế? Thôi bỏ đi, tạm thời cô đừng nói cho ai biết chuyện này... Đợi sau khi giải quyết mọi việc ở Quốc Châu Tự, tôi sẽ về hỏi rõ ngọn ngành chuyện này với phụ thân của tôi..."

Tối chiều chạng vạng khi mặt trời đang dần khuất bóng, Hải Đường với Đăng Vân chỉ biết tựa vào nhau ngồi dưới tán cây hồng đội Nguyên Ân, Từ Khuynh với Từ Thiên. Nét mặt ai nấy đều bơ phờ, Hải Đường vẫn còn tâm trạng ngồi cảm trái hồng gặm ăn còn Đăng Vân thì cầm cái cây nhỏ về nghịch ngoác dưới đất.

"Tỷ cù cái đường, Vân tỷ!"

Từ Thiên cất giọng đầy uy lực.

"Từ Thiên, vương gia, Nguyên Ân..."

Hải Đường thốt lên, đứng phắt dậy cùng với Đăng Vân chạy tới chỗ họ trong sự lo lắng buồn vui lẫn lộn.

"Vương gia, người không sao đấy chứ? Cánh tay của người bị thương rồi..."

Đăng Vân nhìn Từ Khuynh nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn Từ Khuynh thể hiện sự quan tâm.

"Ta không sao! Đừng lo." Từ Khuynh gượng cười đáp, ánh mắt ngài nhìn về phía Hải Đường, nhìn thấy vết máu dính trên vạt áo gần bả vai của nàng khiến ngài có chút lo lắng nên ngài hỏi nàng: "Hải Đường tiểu thư, vết thương trên vai nàng không sao chứ?"

Đăng Vân nhìn thấy ánh mắt quan tâm có phần sâu lắng của vương gia đối với Hải Đường, khiến tim nàng như chệch đi một nhịp, nàng chỉ biết xịu mặt xuống trong nỗi thoáng buồn.

"Ta không sao đâu, mọi người vẫn bình yên vô sự là ta yên tâm rồi... Thật sự lúc đó sợ muốn chết..." Hải Đường đáp nhanh, khẽ thở phào nhẹ nhõm trong người. Nàng không quên sự cứu giúp của Nguyên Ân nên đi lại gần chỗ chàng với vẻ ngượng ngùng, ánh mắt nhìn bộ y phục bị chém rách vài chỗ thấm máu khiến nàng cảm thấy nhói lòng. Nàng tiếp lời:

"Bệ hạ ổn chứ?"

Nguyên Ân dường như không nghe thấy Hải Đường đang nói gì, chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh như nhòe đi, đầu óc cứ quay cuồng từ lúc chàng từ hoàng cung trên đường đi tới Quốc Châu Tự, cảm thấy lạnh run theo từng cơn, thật sự không thể chịu nổi, kèm theo sự đau rát của vết thương do trong lúc đánh nhau với bọn sát thủ.

Chàng ngã khụy xuống nhưng kịp thời được Từ Thiên đỡ lấy ngã lịm đi trong vô thức. Từ Thiên hốt hoảng lay lay người chàng mà thốt lên:

"Hoàng huynh... Hoàng huynh sao vậy?... Sao người lạnh ngắt thế này, mặt tái nhợt không còn chút máu vậy... Máu.... Huynh ấy bị đâm ở vùng hông lúc nào vậy chứ?"

Hải Đường đưa tay chạm lên trán của Nguyên Ân nhẹ giọng nói: "Sao sốt cao dữ vậy? Chắc do ngâm mình trong hồ tắm cả đêm qua nên mới bị nhiễm phong hàn, giờ còn bị thương đây mình nữa chứ?... Mau kiếm nhà dân nào gần đây đi, để tôi sơ cứu cho bề hạ..."

"Tỷ biết chữa bệnh sao?" Từ Thiên thắc mắc hỏi.

"Hey ya, tôi đồ thủ khoa trường đại học y quốc tế thuộc khoa giải phẫu lồng ngực và tim mạch... Ừa hình như không liên quan, nhưng không sao tôi vẫn biết cách xử lý vết thương và khâu lại mà..."

Hải Đường nói giọng dứt khoát với dáng vẻ đầy tự tin với năng lực của chính mình. Ánh nhìn ba con người đang đờ ra nhìn nàng với vẻ mặt khó hiểu vì chẳng hiểu nàng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tối.

Đặng Vân ở lại cùng với Hải Đường để giúp nàng chữa trị cho Nguyên Ân, hiện tại thì họ đang tá túc trong một nhà dân gần đó dùng chân qua đêm. Còn vương gia Từ Khuynh và hoàng tử Từ Thiên thì đi thăm dò tình hình xung quanh đây xem như thế nào.

Nguyên Ân đang nằm trên chiếc giường gỗ với mình trần đầy rẫy vết thương đang ứa máu, đặc biệt ở bên hông trái đang bị thương rất nghiêm trọng. Chàng đang mê man mất ý thức, hơi thở dồn dập gấp gấp, mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt tái xanh của chàng.

Hải Đường dùng khăn trắng cầm máu ở vùng vết thương bên hông để Đặng Vân giữ lấy, cô cầm kim khâu hơ qua ngọn lửa của nến cho nóng lên, rồi xỏ sợi chỉ vào một cách nhanh gọn.

"Thời này không có bình truyền dịch nên sẽ khiến cơ thể dễ mất sức, đã vậy không có cồn sát trùng, dụng cụ khâu vết thương cũng không có đành phải lấy kim và quần áo..."

Hải Đường thờ dãi nói, rồi cầm kim đi tới ngồi xuống bên cạnh giường, nàng tiếp lời: "Được rồi, cô bỏ cái khăn ra đi Vân Vân!"

Đặng Vân bỏ ra theo lời nàng, nhú mảy thắc mắc không biết nàng định làm gì nên lên tiếng hỏi:

"Cô định làm gì vậy Hải Đường? Cô có chắc mình làm được không vậy? Không khéo tiến bộ hạ qua bên kia thế giới luôn đấy."

"Cô nói gì vậy Vân Vân?... Yên tâm đi, tôi làm được mà..."

Hải Đường nhú mảy đáp, ánh mắt tập trung nhìn vết thương đang rỉ máu bắt đầu đưa kim đâm vào để khâu lại. Đặng Vân chỉ biết đứng đó nhìn từng động tác cử chỉ mà nàng làm, đây là lần đầu tiên nàng thấy lấy chỉ mà khâu vết thương lại.

Một lúc sau, Hải Đường khâu xong cầm lấy kéo cắt sợi chỉ thừa, rồi dùng cuộn vải trắng băng lại một cách chuyên nghiệp. Sau đó nàng nghiêng người của Nguyên Ân quay mặt vào trong bức tường, đưa tay sờ lấy bả vai phía sau bị mũi tên đâm sâu vào trong.

Nàng cầm lấy con dao nhỏ rạch một đường ở miệng vết thương, máu chảy ròng rã. Nàng khéo léo gấp cái mũi tên dính máu ra rồi mau chóng mau khâu lại.

"Này Hải Đường, sao cô không thử dùng máu của mình để trị thương cho bề hạ nhỉ?"

Đặng Vân lên tiếng đáp, ánh mắt chăm chăm nhìn Hải Đường.

Nghe Đặng Vân nói vậy, Hải Đường cũng tò mò không biết thật sự máu của nàng có thể chữa lành vết thương cho người khác hay không.

"Vậy để tôi thử xem sao, cô mau đóng cửa lại đi, lỡ có người nhìn thấy đấy!"

Đặng Vân gật đầu "Ừ" rồi đi tới đóng cửa chặt lại. Hải Đường cầm con dao cứa một đường vào lòng bàn tay, nét mặt nàng nhăn mặt lại vì vô cùng đau. Nàng ấn mạnh cho từng giọt máu nhỏ xuống chỗ bị thương của Nguyên Ân, ngay lập tức nó lành lại không một dấu vết.

Hải Đường và Đăng Vân nhìn nhau với ánh mắt hết sức ngạc nhiên, không ngờ máu của Hải Đường lại trị thương cho người khác được.

Đăng Vân cảm thấy không vui mừng tí nào khi Hải Đường sở hữu dòng máu bất tử này mà có chút lo lắng cho nàng ấy, nàng nói nhỏ đủ để nàng ấy nghe thấy:

"Này Hải Đường, cô tuyệt đối đừng dùng máu của mình cứu người chỉ trường hợp khẩn cấp thôi. Tôi e nếu như người ngoài biết được sẽ truy lùng bắt cô để lấy máu với mục đích muốn trường sinh bất tử đấy..."

Hải Đường trầm mặt vài phút có hơi lo sợ nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, nàng lên tiếng: "Đừng lo, sẽ không sao đâu!... Được rồi, cô về phòng trước đi, tôi ở đây một lát sẽ về sau!"

Đăng Vân chỉ gật đầu "Ừ" rồi quay người lặng lẽ bước đi khỏi đây.

Hải Đường khẽ thở dài, cầm lấy khăn lau đi mồ hôi trên khuôn mặt của Nguyên Ân, lúc này nàng mới thấy kĩ từng nét, tuy bề ngoài lạnh lùng khô khan và cộc cằn nhưng lại không tàn nhẫn chỉ hơi vô tâm thôi.

"Dù sao thì cũng cảm ơn bệ hạ, vì người đã cứu ta. Coi như không ai nợ ai!"

...

"Sao vương gia lại ngồi ngoài đây, Từ Thiên hoàng tử đâu rồi?"

Đăng Vân cất giọng đáp, đi lại ngồi bên cạnh Từ Khuynh dưới khúc cây gỗ lớn khi thấy ngài ngồi ngoài đây một mình, ánh mắt ngài nhìn lên khoảng trời rộng bao la đây sao kia một cách xa xăm vô định.

Ngài không quay lại nhìn Đăng Vân mà chỉ trầm giọng đáp:

"Tiểu thư vẫn chưa ngủ sao? Hoàng thượng sao rồi?"

"Ồn rồi! Mà tay ngài bị thương sao không bôi thuốc băng bó lại? Để ta vào trong lấy hộp thuốc bôi vết thương cho ngài!"

Đăng Vân đứng dậy định đi vào trong lấy thuốc thì Từ Khuynh lên tiếng đáp nhanh:

"Không cần đâu, chỉ là chút vết thương nhỏ không làm tổn hại gì ta đâu!"

Đăng Vân đành ngậm ngùi quay lại ngồi xuống, hai tay đặt lên gối chống cằm khẽ thở dài, lâu lâu đánh mắt qua nhìn Từ Khuynh, nét ngài mang sự trầm tư.

Bầu không trở nên im lìm khi không ai nói một lời nào cứ thế ngồi nhìn đi đâu đó, với dòng cảm xúc khác nhau.

...

Sáng hôm sau.

Nguyên Ân chợt giật mình tỉnh giấc, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh căn phòng này một cách lạ lẫm, dường như chàng cảm thấy không còn chóng vánh hay đau nhói ở cơ nữa mà vô cùng bình thường khỏe mạnh. Chàng chống tay ngồi dậy thì thấy Hải Đường đang gục đầu dưới giường ngủ một cách ngon lành giống như mèo con vậy.

Giờ chàng mới để ý vết thương ở vai và vùng hông hoàn toàn không có cảm giác đau gì cả, vén vạt áo lên xem không có một vết tích gì. Chàng nhú mày thăm nói:

"Kì lạ? Những vết thương biến đâu mất rồi, không thể nào lại lành nhanh như thế?"

"Ừa, bệ hạ tỉnh rồi sao?"

Hải Đường vừa nói vừa ngáp ngủ, đứng dậy vươn tay lên cao, duỗi người hoạt động tay chân, rồi nhìn Nguyên Ân tiếp lời: "Người thấy trong người sao rồi? Khỏe hơn chưa?"

Nguyên Ân rời khỏi giường đứng dậy với vẻ mặt vốn dĩ lạnh lùng không bộc lộ cảm xúc gì, trầm giọng đáp: "Mọi người đâu hết rồi?"

"Không biết nữa, để ta ra ngoài xem thử!"

Cắt lời Hải Đường quay người bước đi thì bất ngờ bị Nguyên Ân nắm tay kéo phắt lại khiến nàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn chàng, tim nàng như thót lên một giây tức thời.

Nguyên Ân đưa tay lên kéo vạt áo bên phải của Hải Đường xuống với ánh mắt sắc lạnh, hành động của chàng khiến Hải Đường như đứng đứng người vội hắt tay chàng ra, gằn giọng nói:

"Người định làm gì ta vậy hả?... Đừng nói định giờ trò bị ỏi với ta đấy nha?"

Nguyên Ân bất mãn đẩy nàng ra đáp nhanh: "Ta chỉ muốn xem vết thương của ngươi như thế nào thôi? Đầu óc ngươi suy nghĩ đen tối thì giỏi lắm."

Nói rồi Nguyên Ân quay người mở cửa đi ra ngoài đúng lúc gặp Từ Khuynh và Từ Thiên đang đi vào trong xem chàng như thế nào.

"Bệ hạ cảm thấy trong người thế nào rồi?"

Từ Khuynh ôn nhu đáp, ánh mắt nhìn Nguyên Ân thể hiện sự quan tâm nhưng không quên liếc nhìn vào bên trong để xem Hải Đường đang làm gì ở trong đó.

"Ta ổn rồi, không sao cả!"

Nguyên Ân đáp với giọng dứt khoát, với nét mặt nghiêm túc.

"Cũng may nhờ có tỷ Hải Đường chữa trị cho hoàng huynh đấy, không biết tỷ làm gì mà nhìn huynh trông da vẻ hồng hào, khỏe mạnh như thể chưa bị gì. Chẳng giống như hôm qua, nhìn huynh tưởng chừng như không chịu nổi nữa, người vết thương chảy máu rất nhiều. Đã vậy còn nhiễm phong hàn trước đó nữa vậy mà huynh còn gắng gượng được."

Từ Thiên nói giọng đều đều, cảm thấy vui khi thấy Nguyên Ân không sao là may rồi nhưng ngài cũng thắc mắc nếu có chữa trị vết thương thì giờ huynh ấy vẫn còn yếu, sao lại khỏe như thế??? Từ Thiên nhíu mày tò mò nhìn Hải Đường, không biết tỷ ấy đã dùng bài thuốc trị liệu gì lại khiến hoàng huynh của ngài bình phục nhanh như vậy.

Hải Đường từ trong đi ra định lủi khi nghe những gì Từ Thiên đang nói nhưng bị ngài chặn lại không cho đi. Ngài thắc mắc hỏi:

"Này củ cải đường, tỷ đã dùng y thuật gì mà trông hoàng huy của ta bình phục nhanh vậy? Hôm qua đánh nhau với bọn sát thủ bị đâm chém thương tích đầy mình như xác chết, giờ tràn đầy sức sống vậy?"

Nguyên Ân với Từ Khuynh cũng nhìn Hải Đường với ánh mắt như chờ đợi câu trả lời.

Hải Đường ấp a ấp úng cảm thấy lúng túng không biết trả lời sao, lắp bắp nói:

"Ồ... thì ta... thì ta..."

"Hải Đường, mau xuống giúp ta chuẩn bị đồ ăn cho mọi người thôi!"

Đằng Vân từ đầu xuất hiện nắm lấy tay Hải Đường lôi đi, nàng chỉ quay đầu lại nở nụ cười thật rạng rỡ rồi đi cùng Đằng Vân, khẽ thở dài nhẹ nhõm vì nàng chẳng biết trả lời sao.

"Cám ơn cô nha Vân Vân! Cũng may cô lôi tôi đi chứ tôi không biết trả lời họ sao luôn đấy!"

Hải Đường nói giọng chân thành.

"Ta hiểu mà!" Đằng Vân mỉm cười đáp.

...

"Thật sự không biết kẻ nào hôm qua muốn giết chúng ta nữa?"

Từ Thiên lên tiếng đáp với vẻ mặt có đôi chút lo lắng.

"Ta nghĩ là Thành Đô vương!"

Từ Khuynh đáp nhanh với vẻ mặt điềm tĩnh, nâng lấy tách trà hoa lài mà người trong gia đình cho tá tíc chuẩn bị uống vài ngụm.

"Ta cũng nghĩ giống hoàng thúc, vì chỉ có Thành Đô vương mới có hiềm khích với ta... Ngay từ đầu ta lên ngôi, hẳn đã không hài lòng, kéo những quan đại thần về phe mình để âm mưu chống đối và lật đổ ta..."

Nguyên Ân nói giọng trầm thấp, nét mặt băng lãnh cùng với ánh mắt lạnh đậm.

Từ Thiên khẽ thở dài lắc đầu ngán ngẩm đáp: "Dù sao cũng người trong hoàng tộc sao nở lại giết nhau đến thế? Thúc ấy thật sự muốn có được ngai vị hay sao?... Thôi mặc kệ đi, giờ phải lo tình hình ở Quốc Châu Tự như thế nào."

"Ăn sáng thôi mọi người!"

Hải Đường nói giọng cao vút, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười tỏa nắng. Nàng cùng với Đằng Vân đặt đĩa đồ ăn xuống bàn, ánh mắt ai nấy đều cảm thấy ngơ ngác nhìn đĩa đồ ăn. Nó bao gồm trứng được chiên giống như mặt trời, có vài lát dưa chuột và nước tương đậu, miếng thịt bò được chiên chín đều hai mặt, ngoài ra còn có bánh mì nóng hổi mà nàng đã phải nhem nhuốc đủ kiểu tốn công mới làm được, khoai tây chiên và bánh bao nhân thịt.

"Món gì mà lạ vậy tỳ?" Từ Thiên thắc mắc nhìn nàng hỏi.

Nàng cười một cách ngô nghê đáp: "Trời ạ, đây là trứng ốp la là trứng chiên đấy với bò bít tết ăn kèm với dưa chuột và bánh mỳ, nói thịt bò chứ thịt heo đấy nhưng miễn ăn được là được... Đằng Vân ngồi xuống ăn đi... chúc mọi người ăn ngon miệng nha!"

Nói rồi, nàng cầm lấy ổ bánh mì gặm một cách ngon lành, còn chấm kèm nước tương với trứng ốp la.

Từ khuyển, Đằng Vân với Từ Thiên nhìn Hải Đường ăn rất tự nhiên, rồi cũng lưỡng lự chần chừ ăn đại nhưng cảm thấy cũng dễ ăn chứ không đến nỗi nào. Riêng Nguyên Ân cứ ngồi bơ ra đó nhìn những đĩa đồ ăn mà không biết cái gì.

Hải Đường thấy vậy, vớ lấy cái bánh bao cho vào miệng Nguyên Ân khiến chàng chẳng kịp phản ứng gì cầm lấy bánh bao quay sang nhìn nàng. Nàng đáp:

"Ăn đi, ngon lắm đấy! Ta không bỏ thuốc độc vào đấy đâu mà lo!"

"Huynh ăn thử đi, ngon lắm đấy! Công nhận tỳ nấu ăn ngon thật, về hoàng cung nhất định phải ăn đồ ăn tỳ nấu!"

Từ Thiên mỉm cười đáp, ăn một cách ngon lành.

Hải Đường cười "hi hi" đưa tay xoa lấy đầu Từ Thiên như đứa em trai của mình vậy.

Nguyên Ân cũng đành phải ăn vì không thể để cái bụng đói được.

...

Sau khi ăn uống no nê, bọn họ bắt đầu đi lòng vòng xung quanh khu làng cũng như vùng đất ở Quốc Châu Tự. Hải Đường cùng với Đằng Vân vừa đi vừa đùa giỡn với nhau rất vui vẻ.

Ở nơi đây nguyên một bãi đất trống ở hoang vắng có người dân nào trồng cây gì cả. Gần đây một con sông, ngày ngày họ chỉ đi bắt cá không thì lên núi bẻ măng, bắt thú rừng sống qua ngày. Ở ngôi làng Quốc Châu Tự ít được biết đến nên việc giao thương buôn bán cũng hạn hẹp mà còn cách xa kinh thành.

"Công nhận ở đây yên bình mát mẻ quá đi, mà sao nguyên khu đất rộng vậy mà bỏ hoang vậy trời..."

Hải Đường lên tiếng đáp, ánh mắt nhìn quanh đây với vẻ khó hiểu, khẽ cúi xuống xem đất như thế nào.

"Tôi qua đây có đi thăm dò, người dân ở đây nói cách đây một tháng trước có một con lũ quét qua khu đất này, khiến mùa màng mất trắng. Năm nào cũng vậy, nên họ cũng chẳng biết trồng cây gì để thu hoạch trước mùa lũ lụt diễn ra nữa. Còn thêm đất đỏ lẫn đến nên khi lũ qua sẽ tạo thành bùn không trồng được cây gì cả."

Từ Thiên nói giọng đều đều theo những gì mà ngài đã thu thập được từ người dân sống ở đây.

Vương gia Từ Khuyển nhắc chân đi vài bước với dáng vẻ khoan thai, ánh mắt quan sát xung quanh một cách rất tập trung, ngài ôn tồn đáp:

"Nếu lũ lụt vậy tại sao chúng ta không đắp đê từ đoạn con sông phía Tây kia, để cho dòng chảy đi hướng khác mà không làm ảnh hưởng đến đất cũng như mùa màng?"

Nguyên Ân nhanh chóng đáp lại: "Vậy thì ta sẽ cho người đắp đê ở đoạn sông phía Tây đó! Có lẽ sẽ cải thiện tình hình này!"

Sau khi xem xét mẫu đất ở đây với vốn hiểu biết hạn hẹp và kiến thức địa lý ít ỏi của mình, Hải Đường đứng dậy, một cơn gió thoảng qua làm tà áo lay động, nàng cười cười thầm nghĩ: "Khô, ước gì có chị google ở đây thì tốt biết mấy, thôi thì nói bừa vậy!"

"Tỳ có cao kiến gì không? Lúc ở Vương Phủ, tỳ có đưa ra một số loại cây trồng mà?"

Từ Thiên nhìn Hải Đường lên tiếng đáp.

"Ừ thì... Nói chung có đắp đê kiểu gì thì đất ở đây cũng vậy thôi, vì vốn dĩ nó là đất bùn và đầm lầy chứ không phải đất đỏ hay đất đen mà mọi người nói... Cho nên theo ta thì nên trồng khoai lang xen canh với đậu nành hay bí ngô... À khoan đất bùn thì sao không trồng sen hay súng nhỉ... Trời ạ, đúng rồi nên trồng sen với súng đi à còn nuôi thêm cá ở dưới đầm sen nữa vô cùng thích hợp... Chúng ta sẽ thu được rất nhiều thứ từ sen mà còn có cá nữa, có thể chế biến nhiều món ăn."

Hải Đường nói giọng đều đều theo sự hiểu biết của mình, cũng may cái này nàng đã coi qua TV nên chắc chắn có thể áp dụng được.

"Tỳ thật thông minh đấy, vậy mà không ai nghĩ ra cả!"

Từ Thiên tỏ ra lòng ngưỡng mộ với cao kiến này của Hải Đường.

Hải Đường chỉ biết mỉm cười ngược ngùng khi nghe lời khen của Từ Thiên, trước giờ ở cái thời đi học phổ thông ai cũng chê nàng học dốt với thành tích tệ hại, đầu óc bả đậu vậy mà nàng đã đậu thủ khoa đại học y khiến ai cũng phải ngỡ ngàng cả. Ở cái thời này nàng còn có thể vận dụng kiến thức mình biết sơ sơ vào cũng làm nên chuyện tốt.

"Được rồi, cứ làm theo lời của hoàng thúc cho đắp đê để ngăn lũ và trồng sen nuôi cá theo ý của Hải Đường đi!"

Nguyên Ân nói giọng dứt khoát với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc pha sự lạnh lùng.

"Trời ơi, ở đâu có cây táo xum xuê quả thế này... Từ Thiên mau mau lại hái giúp tý đi, tý muốn ăn!"

Hải Đường thốt lên khi phát hiện ra cây táo ở phía đằng kia nên kéo tay Từ Thiên lôi tới đó, bắt ngài hái cho bằng được.

Từ khuyển chỉ biết mỉm cười vì hành động ngây ngô của nàng, còn Nguyên Ân cũng cong môi cười vì có lẽ nhờ có Hải Đường nên mọi người mới có cảm giác vui vẻ như thế này.

Từ Thiên giơ tay với lấy quả táo chín đỏ mọng ngắt lấy đưa cho Hải Đường, cười đáp:

"Của tý đây, ăn đi! Có tý vui thật đấy, lần này về cung, đệ sẽ qua chỗ tý chơi thường xuyên luôn, được tý bà trò nấu những món cho ăn... À còn nữa được nghe tý hát!"

Hải Đường đưa tay xoa đầu Từ Thiên cười thật tươi, đưa tay định cầm lấy quả táo thì bị Nguyên Ân giật lấy đưa quả khác cho nàng, nàng đơ ra đáp:

"O, cái con người này thật là... Đổi cho ta quả xanh lè chua sao mà ăn?... Cho Vân Vân này! Từ Thiên hái quả khác cho tý đi!"

Hải Đường bỏ quả táo xanh vào tay Đàng Văn lờm mắt nhìn Nguyên Ân rồi kéo Từ Thiên đi chỗ khác. Đàng Văn ngo ngắc nhìn quả táo trong tay dờ dạc cười đáp:

"Táo xanh này sao mà ăn đây?"

"Ăn quả này đi!"

Từ Khuyển đổi cho Đàng Văn rồi lướt đi qua mặt nàng một cách chậm rãi, khiến nàng có chút ngạc nhiên chỉ biết mỉm cười nhìn bóng dáng phía sau ngài.

...

Ở trong cung

Du Lan đang ngồi tập trung ăn quýt do cung nữ bốc vò. Đôi khi, người ta dùng sự lạnh nhạt lẫn vẻ cao ngạo để phô trương thân thế của mình, Du Chiêu Nghi không dám phi tần kia ra gì chỉ đang tức tối một chuyện liên quan đến nữ nhi của đại thừa tướng – tiểu thư Hải Đường có đêm họp phòng với hoàng thượng, đã vậy còn được sắc phong làm Hoàng Quý Phi chính thất của ngài.

Gương mặt xinh như của nàng ta cười không nổi kể từ hôm qua đến giờ, kẻ tình ý còn nhìn thấy Du Lan bóp nát quả quýt trong tay, mọi cử chỉ hành động lẫn biểu cảm trên khuôn mặt của Du Lan đều không qua được Huyền Trân tiếp dư. Huyền Trân khẽ lên tiếng:

"Có vẻ như vì chuyện nữ nhi của đại thừa tướng được sắc phong làm Hoàng Quý Phi lan truyền khắp hoàng cung, khiến tỷ Du Chiêu nghi đây buồn lòng phải không? Thử cho muội nói thẳng, bệ hạ là nam nhân sẽ không cưỡng lại hồng nhan của nữ nhân đâu... Huống chi chúng ta, chỉ cần cố gắng là được rồi..."

"Tỷ có chuyện gì cần sai bảo chúng tiểu muội? Chỉ cần là việc của tỷ chúng tiểu muội sẽ giúp."

Đám phi tần chen vào nện hót nhưng không làm nguôi đi cơn ức chế của Du Lan. Nàng ta thờ dãi đáp:

"Ta không muốn ai được làm Hoàng Quý Phi cả, nhất là Hải Đường. À ta không xứng đáng đứng đầu tam phi!"

...

Tối hôm đó ở Quốc Châu Tự diễn ra lễ hội thả đèn hoa đăng rất náo nhiệt, từ trẻ nhỏ người lớn đến già đều nô nức đón lễ hội này để cầu bình yên hạnh phúc cho ngôi làng nhỏ ở đây, hầu hết mọi người đều tập trung ở sông phía Tây để thả đèn.

"Vui quá đi, đến đây đứng vào lễ hội thả đèn hoa đăng!"

Hải Đường thích thú nói, ánh mắt chăm chăm nhìn đèn hoa sen được làm thủ công với ngọn nến lung linh. Tối nay nàng sẽ ước điều mà mong muốn tại đây.

Nàng đi lại chỗ Đàng Văn đang đứng, thấy nàng ấy đứng thẩn thẩn nhìn chú mực gì đấy, nàng nhìn theo hướng mắt mà Đàng Văn đang nhìn, nhẹ giọng nói:

"Cô đang nhìn vương gia sao?"

Đặng Vân giật mình quay lại nhìn Hải Đường lúng túng cảm thấy có chút xấu hổ.

"Trời ơi, thích người ta thì cứ nói đại đi, đứng nhìn người ta hoài làm gì! Mà công nhận vương gia đẹp thần đấy, dáng người đỉnh đặc, vẻ đẹp mang hơi hướng nhẹ nhàng thâu đáo. Đôi lúc cũng cảm thấy lạnh lùng nhưng không lạnh lùng bằng ai kia."

Hải Đường nói giọng đều đều, nghiêng đầu sang nhìn Nguyên Ân đang đứng gần cây hoa bằng lăng tím kia, tim nàng như thót lên khi đứng với khoảng cách này nàng chợt nhận ra dáng người anh tú kia với nụ cười tươi ẩn giấu bao lâu nay vui đùa cùng với đám trẻ, ánh mắt vương vấn bụi trần lãnh đạm, với góc nghiêng thần thánh.

"Nếu nói được thì ta đã nói rồi, sợ trong lòng vương gia có người khác thôi! Với lại ta cũng chưa tiếp xúc gì nhiều với ngài ấy cả, nên cũng không biết ngài thích gì nữa...???"

Đặng Vân nói giọng đều đều, ánh mắt vẫn hướng về Từ Khuynh đang đứng nhìn mọi người thả đèn dưới sông.

"Mẫu người như vương gia nếu như ở thời hiện đại chắc chắn sẽ lắm gái theo, cũng như cái tên lạnh lùng vô tình kia. Nếu tôi chọn, tôi sẽ chọn theo đuổi Nguyên Ân, tuy lạnh lùng nhưng biết cách quan tâm người khác đúng mực, không nói được những lời mật ngọt nhưng thấu hiểu đạo lý... Cô đi theo ta..."

Hải Đường kéo Đặng Vân đi tới chỗ Từ Khuynh khiến nàng ấy chẳng kịp định thần gì cả, Từ Khuynh quay lại đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn hai người.

Nàng lấy tay Từ Khuynh và Đặng Vân đặt vào nhau mỉm cười lên giọng nói: "Chúc hai người tối nay hẹn hò vui vẻ... Tôi đang giúp cô tìm hiểu nhiều về vương gia đấy, hãy tranh thủ đi... Hy vọng sẽ có tiền triển tốt..."

Nói rồi nàng chạy đi một mạch làm hai con người như đứng hình nhìn nhau, vội buông tay vội về ái ngại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hải Đường sai chân đi lại chỗ Nguyên Ân đang vui đùa cùng với bọn trẻ, đưa ngọn đèn hoa trước mặt chàng khiến chàng có chút ngạc nhiên nhìn nàng. Nàng nhẹ giọng đáp:

"Cho người đấy, hãy thả nến rồi cầu nguyện điều mình muốn, sau đó thả xuống sông cho trôi đi về một nơi nào đó thật xa..."

Nguyên Ân nhận lấy cái đèn với nét mặt lạnh lùng, im lặng không nói gì hướng mắt về phía dòng sông với vẻ vô định. Làn gió thổi thoảng khẽ làm bay bay tóc chàng làm lộ đường viền hàm gần như hoàn hảo, những cánh hoa bằng lăng khẽ rơi xuống tạo nên khung cảnh huyền ảo.

"Huynh ơi, giúp muội hái chùm hoa bằng lăng trên đầu huynh được không?"

Một bé gái ngược đầu lên nhìn Nguyên Ân đáp, với ánh mắt ngây thơ hồn nhiên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay chàng.

Nguyên Ân nhìn cô bé với ánh mắt đen huyền lãnh đạm, đưa tay xoa đầu nhỏ sau đó bế nhỏ lên để nhỏ với tay hái chùm hoa đó rồi thả nhỏ xuống.

"Đa tạ huynh, huynh thật tốt!" Nhỏ đáp với giọng trong veo.

Nguyên Ân khựng xuống khẽ nở nụ cười nhìn nhỏ, một nụ cười hiếm thấy mà lần đầu tiên Hải Đường nhìn thấy từ Nguyên Ân. Trước giờ nàng toàn thấy chàng với vẻ mặt lạnh tanh cùng với ánh mắt sắc lạnh, bề ngoài sắc đá như tảng đá vô tri vô giác nhưng thực chất chàng lại rất ôn nhu.

"Huynh có nụ cười đẹp thật đấy!" Nhỏ lại thốt lên với ánh mắt sáng long lanh vô tư ôm chầm lấy anh.

"Huynh ơi, chơi cùng với bọn em nữa nhé!"

Bất chợt có một đám trẻ ủa tới bao vây lấy Nguyên Ân nhón nháo cả lên, không biết chàng đã làm khiến bọn trẻ lại thích mình đến vậy, có lẽ đây chính là điều mà chàng cảm thấy vui vẻ xua tan mọi lo lắng, chi tiết là mai phải rời xa nơi này.

Hải Đường chỉ biết đứng mỉm cười nhìn họ chơi với nhau, nàng quay sang nhìn Từ Thiên, ngài ấy đang cùng với mọi người nghịch những con rối đồ chơi, trong khi vương gia Từ Khuynh với Đặng Vân thì ngài ngừng trò chuyện đôi ba câu.

Đôi khi cuộc sống chỉ như thế này là đủ, bình dị với những tiếng cười nói rôm rả, yên bình thoải mái. Vậy mà nàng đã cầu nguyện khi thả ngọn đèn xuống dòng sông rằng: "Minh hy vọng sẽ trở về gặp lại gia đình, bạn bè. Thật sự mình rất nhớ nhà!"

Thật ra nàng rất muốn trở về thời hiện đại nhưng không nỡ rời xa nơi này vì nàng cũng đã quen với lối sống ở Ngũ Thiên Quốc lạ lẫm này, suy cho cùng thì nàng vẫn muốn về vì nàng vốn dĩ không thuộc về nơi đây.

...

Ngày hôm sau từ Quốc Châu Tự trở về, Hải Đường đã lập tức trở về phủ của phụ thân mình để rửa ngọn ngành về dòng máu bất tử của mình, thật sự ở cái thời đại này nàng mang dòng máu hiếm thế này kiểu gì cũng có kết cục không hay thôi.

"Hải Đường, con về rồi sao?... Cái con bé này, còn lại gây ra chuyện gì nữa phải không? Sao hoàng thượng lại có thể sắc phong cho con làm Hoàng Quý Phi dễ dàng như vậy?"

Thừa tướng Đồ Tăng hỏi dồn dập, vui mừng khi thấy đứa con gái chuyên gây chuyện của mình trở về phủ, nhưng ông không quên gõ lên đầu nàng một cái, khiến nàng kêu lên:

"Đau quá đi mất, sao phụ thân cứ cốc đầu con hoài vậy? Còn nữa hoàng thượng không có sắc phong cho con làm Hoàng Quý Phi đâu, chỉ là giả thôi!"

"Giả gì ở đây, tin đó lan truyền khắp hoàng cung rồi đấy. Không có lừa thì sao có khói!"

Ông gần giọng nói, nhú mày thắc mắc nhìn Hải Đường.

Hải Đường thờ phất một cái, nhìn ông với ánh mắt nghiêm túc đáp:

"Bỏ qua chuyện đó đi, con muốn hỏi phụ thân một chuyện. Có phải phụ thân cũng biết con mang dòng máu bất tử phải không?"

Nghe Hải Đường hỏi vậy ông có phần bất ngờ khi nàng biết được điều bí mật này, ông khẽ vụt ra tiếng thở dài, đến lúc này ông cũng không giấu nàng nữa đành nói sự thật:

"Thật ra, lúc con còn nhỏ khoảng tầm tám tuổi. Vì nghịch ngợm ham chơi để bị lạc trong rừng sâu, mọi người ráo riết đi tìm con thì phát hiện con bị một con hồ ly chín đuôi cắn ngay bả vai, nó định ăn thịt con đấy..."

"Ăn thịt?"

Hải Đường thốt lên với nét mặt vô cùng ngạc nhiên khi đang nghe ông ấy kể chuyện tuơng chừng như ảo tưởng.

"Ta cùng với một số người chạy tới giết chết nó, vội đưa con về cứu chữa, nhưng kì lạ thay vết thương chảy máu rất nhiều trên người con lại lành lại không một vết tích gì."

"Ồ, theo khoa học đây chẳng phải là biến đột gen, thay đổi sắc tố trong máu sao?" Hải Đường nghĩ thầm, nhú mày khó hiểu. Thật sự nàng cảm thấy vấn đề này có chút mơ hồ và mông lung như một trò đùa vậy.

"Trong một lần khác, có một vị pháp sư lạ mặt tới phủ của chúng ta nhìn con nói rằng, con đang trong mình dòng máu bất tử có thể chữa lành vết thương cũng như bách bệnh, làm tái sinh vạn vật. Nhưng điều đó sẽ mối tai họa đối với con khi những người mang dòng máu này đều đã ấn định sẽ làm vật cúng tế cho bọn quỷ khi thực sự chúng thức tỉnh và đại nạn xảy ra với Ngũ Thiên Quốc. Chính vì thế ta mới giấu con, giấu mọi người vì ta sợ lỡ như họ biết được sẽ bắt con lấy máu uống để được trường sinh bất tử đấy."

Ông nói rõ sự việc cho Hải Đường nghe với ánh mắt lo lắng khôn nguôi, vì lo sợ ngày đó không xa sẽ đến với con gái của mình. Ông nghĩ rằng, đưa Hải Đường vào trong hoàng cung sẽ an toàn hơn khi ở ngoài thành, vì có quá nhiều kẻ đang lục lọi tìm kiếm người có cái bốt hình hoa dạng niên đồ ở phía sau cổ.

"Không thể nào! Sao lại là con chứ?"

Hải Đường nói giọng run run, bắt đầu cảm thấy có chút bất an và lo sợ.

Ông khẽ đi lại ôm lấy nàng vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng trấn an:

"Không sao đâu con, mọi thứ sẽ ổn thôi! Đừng để ai biết tới chuyện này là được, cũng đừng để họ thấy vết bốt hoa dạng niên phía sau cổ của con... thì mọi thứ sẽ yên ổn cả thôi!"

...

Hải Đường quay trở lại hoàng cung với tâm trạng bất ổn nhưng nàng cố gắng quên đi, dù sao thì tới đâu hay tới đó. Bất chợt có một đoàn người ồn bước vào điện Phù Dung, mà người đi trước vô cùng kiêu hãnh chính là Du Chiêu nghi và tiếp dư Huyền Trân cùng với một số phi tần khác.

Tất cả đều cúi đầu hành lễ trước mặt Nguyên Ân và Hoàng Thái hậu, chờ cái gật đầu của chàng mới được ngồi xuống, nét mặt chàng thật sự quá đỗi lạnh lùng khiến cho bầu không khí ở đây trở nên căng thẳng, không một ai dám lên tiếng.

"Tỷ cù cái đường, sao không vào trong điện mà đứng thần thờ ngoài đây nhìn vậy?"

Từ Thiên không biết từ đâu chui ra nói, khoác lấy vai Hải Đường, khiến nàng giật mình đẩy mạnh ngài ra gần giọng nói:

"Làm ta giật cả mình, mà đi đâu đây?"

"À ta tới gặp tổ mẫu với hoàng huynh. Tiện đường chúng ta vào trong điện thôi!"

Nói rồi, Từ Thiên lôi Hải Đường đi vào trong điện Phù Dung gặp mọi người làm nàng chẳng kịp phản ứng lại gì, cứ thế mà đi thôi.

"Vấn an tổ mẫu, hoàng huynh! Hôm nay có chuyện gì đông vui thế?"

Từ Thiên vừa cười vừa nói.

Hải Đường cung hành lễ cho cho phải phép. Sự xuất hiện của nàng sau tin tức được sắc phong làm Hoàng Quý Phi gây sự chú ý, có ngạc nhiên, có ganh ghét lẫn đố kỵ, chẳng có ánh mắt nào thiện cảm dành cho nàng cả.

"Chỉ là chuyện đang rầm rộ trong hoàng cung thôi, ta thật sự chẳng muốn dính dáng đến chuyện này!"

Nguyên Ân chán ghét lườm mắt nhìn Du Lan khiến nàng ta không dám ngược mặt lên nhìn chàng.

"Có phải chuyện huynh sắc phong cho tỷ Hải Đường làm Hoàng Quý Phi phải không?"

Từ Thiên đáp lại với giọng đều đều.

Hải Đường chỉ biết im lặng không nói gì rồi cùng Từ Thiên tới chỗ ghế còn trống ngồi xuống, nàng thầm nghĩ: "Nếu không Du Lan bỏ thuốc vào bánh với trà, thì không đến nỗi nào tôi lại nói bừa như vậy đâu. Cũng lỗi tại mình, ham ăn làm chi, khổ!"

"Bệ hạ, không thể phong cho nàng ta làm Hoàng Quý phi được!"

Huyền Trân đứng phắt dậy nói một cách thẳng thắn, không một chút suy nghĩ gì.

"Sao không thể?" Từ Thiên quay sang nhìn Huyền Trân đáp, với ánh mắt không ưa gì nàng ta, ngài tiếp lời: "Tỷ ấy giúp người dân ở làng Quốc Châu Tự trồng cây gì trên khu đất bùn bỏ hoang kia, đồng thời còn cứu hoàng thượng trong lúc bọn sát thủ tấn công. Huyền Trân tiếp dư đây nói tỷ ấy không xứng đáng, vậy thì tỷ xứng đáng hơn chắc? Đến nấu ăn còn không bằng tỷ củ cải đường mà cứ thích so đo!"

"Người muốn làm Hoàng Quý Phi sao?"

Nguyên Ân trầm giọng nói nhưng chứa đựng sự ám chỉ, ánh mắt lạnh tanh trừng lên nhìn Huyền Trân. Lúc trước chàng còn nể tình gọi tỷ còn giờ thì không.

Sắc mặt Huyền Trân như tái nhợt hẳn đi, nàng ta chỉ dám lí nhí: "Thần thiếp không dám!"

"Giờ bệ hạ hãy nói rõ cho ta biết rõ chuyện này đi!" Hoàng Thái hậu lên tiếng đáp với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Tổ mẫu, việc này..."

"Tiểu nữ sẽ nói ra chuyện này!" Hải Đường bất ngờ đi ra chính giữa đối diện với Nguyên Ân và Hoàng Thái hậu lên tiếng đáp, cắt ngang lời nói của Nguyên Ân. Nàng tiếp lời:

"Thật ra chuyện sắc phong Hoàng Quý phi là không có thật, chỉ là do tiểu nữ bị dồn vào thế ép buộc nên buộc miệng nói ra thôi, không ngờ miệng đòi thể gian lại ghê gớm đến vậy."

"Người cũng to gan lớn mật lắm đấy Hải Đường, người đừng nghĩ là con gái của đại thừa tướng nắm giữ quân có quyền nói mình này nọ."

Hoàng Thái hậu cau gắt, nét mặt khó chịu lẫn bức tức khi nghe Hải Đường nói vậy. Hải Đường chỉ biết cúi gằm mặt nhận lỗi, bậm môi cảm thấy có chút mất mặt.

Du Lan nhếch môi cười khinh khi nghe nàng tự thú nhận, những phi tần khác cũng bịt miệng lại cười tủm tỉm cho rằng nàng tự kiêu, khi tự nhận mình là Hoàng Quý Phi.

Nguyên Ân thờ phất một cái, thật sự muốn rời ngay khỏi đây, chẳng muốn giải quyết cái chuyện phi tần này, chàng buông một câu mạch lạc:

"Chuyện này coi như qua đi không nhắc lại nữa. Còn nữa, vì Hải Đường tiểu thư giúp ta giải quyết vấn đề ở Quốc Châu Tự nên ta sẽ giữ lời hứa, cho người đi lại tự do trong cung. Không dưới quyền của ai cũng không được ai sai bảo Hải Đường ngoại trừ ta!"

Cắt lời Nguyên Ân rời khỏi đây một cách nhanh chóng với vẻ mặt lạnh lùng sau khi hạ lệnh. Điều đó khiến mọi người như đờ ra, đặc biệt là Du Lan và Huyền Trân, cả hai người dù giữ có chức vị cao thì cũng không có quyền nói này nọ sai bảo gì Hải Đường, chẳng khác nào là ngang hàng cả.

...

Hải Đường ngồi ở trong bếp hoàng cung cùng với Từ Thiên và Hồng Quân, gục đầu lên bàn than thở với vẻ mặt ỉu xìu như bông hoa úa tàn không được tưới nước vậy.

"Chán quá đi, biết vậy ở làng Quốc Châu Tự chơi luôn cho rồi! Không internet, không điện thoại để nghe nhạc lướt facebook, xem phim chán chết đi được."

Hải Đường thờ dài nói trong sự mệt mỏi, Từ Thiên và Hồng Quân bơ ra chẳng hiểu nàng đang nói gì chỉ biết là nàng đang rất chán và cũng vậy.

Từ Thiên lên giọng đáp: "Hay là tỷ nấu mấy món lạ lạ cho chúng đệ ăn đi! làm vậy cho đỡ chán!"

Hải Đường khua tay, nhẹ giọng đáp nhanh: "Thôi mấy ăn mấy món cao lương mỹ vị đi, không thì ăn đại rau luộc chấm nước mắm với cơm không đi. Tỷ làm biếng lắm không muốn làm đâu!"

Nàng lại nhớ những nam thần soái ca mà nàng hâm mộ, lâu lâu ngâm nga vài câu hát mà nàng vẫn thường hay nghe lúc ở thời hiện đại: "Make me feel so high I'm so crazy... na na na..."

Bất chợt nàng đứng bật dậy khi nảy ra một ý tưởng, ánh mắt liếc nhìn Từ Thiên với nụ cười mỉm đầy ẩn ý, nàng đáp: "Sao mình làm cosplay thần tượng mình thích nhỉ?... Từ Thiên, lần này tỷ sẽ biến hóa đệ thành một cool boy chính hiệu... Hồng Quân mau chuẩn bị cho tỷ một sấp vải trắng, một sấp phải mà dày dày màu đen, kéo, thước dây và phấn màu ra đây..."

Hải Đường kéo Từ Thiên ra ngoài trời, ấn vai ngài ngồi xuống ghế, tháo phát dây cột tóc ra, làm tóc ngài xõa dài là phà dưới mặt.

"Tỷ định làm gì vậy?" Từ Thiên lên tiếng thắc mắc hỏi.

"Ngồi yên, tỷ sẽ làm đệ trở nên đẹp trai nhất kinh thành này." Hải Đường đáp nhanh, cầm cái kéo vắt trán suy nghĩ: "Nên cosplay ai đây ta? Ji Chang Wook, G Dragon hay là Lee Min Ho nhỉ? Thôi cắt đại cho rồi!"

Sau một hồi suy nghĩ không biết nên cosplay ai nên cầm kéo cắt đại theo gu thẩm mỹ của mình. Từng chùm tóc dài đen như than rơi xuống đất.

Một lúc sau, sau khi hoàn thành sự nghiệp làm thợ cắt tóc của mình, nàng cảm thấy vô cùng đắc ý và trầm trở trước diện mạo mới của Từ Thiên. Nàng khẽ thốt lên:

"Trời ơi, đệ đẹp trai quá đi mất thôi! Công nhận mình cũng khéo tay lắm chứ!"

Từ Thiên đưa tay sờ lên đầu tóc của mình, cảm thấy hoảng hốt khi làn tóc dài khi xưa đã biến mất, giờ chỉ còn lại mái tóc ngắn. Nét mặt ngài nhăn nhó gân cổ lên đáp:

"Tỷ đã làm tóc của ta vậy hả? Sao giờ nó ngắn quá vậy?"

"Đẹp mà! Chứ để tóc dài như nữ vậy, là thanh niên phải để tóc ngắn mới nam tính chứ? Yên tâm đi, chị sẽ thiết kế trang phục cho đệ, không lâu đâu! Đảm bảo đẹp 100 %!"

Hải Đường mỉm cười đáp, thật sự nàng đang mê mẩn vẻ đẹp mỹ miều của Từ Thiên có phần thư sinh, ngây ngô của thanh xuân vườn trường.

Đúng lúc Hồng Quân mang vải tới theo yêu cầu của Hải Đường, nhóc chợt ngớ người ra khi nhìn thấy diện mạo kì lạ của Từ Thiên khi tóc của ngài lại bị biến thành tóc ngắn không giống ai.

"Lần này mình sẽ may những bộ quần áo thật đẹp cho coi!"

Hải Đường nhanh tay lao vào cắt vải may vá đủ kiểu.

...

Sau một hồi khò lưng, căng mắt may vá lại những gì còn sót lại để thành bộ quần áo hoàn hảo nhờ có sự giúp đỡ của các cung nữ ở đây. Nàng đưa tay lau mồ hôi mỉm cười đứng dậy mỉm cười nói:

"Cuối cùng cũng xong rồi!"

Hải Đường đem đồ qua bỏ vào tay Từ Thiên tiếp lời: "Mau vào trong thay đi, tỷ cũng sẽ thay đồ để mặc tông xoẹt tông với đệ!"

"May mấy thứ này sao tỷ?" Từ Thiên nhú mày nói.

"Ừ! Mau đi đi!"

Hải Đường hối thúc đùn đẩy Từ Thiên nên buộc ngài phải đi trong sự ép buộc, còn nàng thì háo hức cầm bộ váy nàng tự thiết kế riêng cho mình nhanh chóng chạy đi thay.

Một lúc sau, nàng bước ra trong sự nhìn ngắm của mọi người có mặt ở bếp hoàng cung, ai nấy đều trở mắt khó hiểu với gu ăn mặc kì lạ của nàng. Nàng nở nụ cười thật tươi nhìn họ, trông nàng thật sự kiêu sa kiêu diễm trong bộ đầm xòe màu trắng tuyền vai đuôi tôm, để lộ xương quai xanh trắng nõn. Tóc được nàng xõa dài để mái lệch, vén một phần tóc lên bên tai còn đội thêm cái vòng hoa xinh xắn trên đầu.

"Good evening! Mọi người thấy tôi mặc có đẹp không hả?"

Hải Đường đang tự sướng trước những ánh mắt tròn xoe đang nhìn mình.

Đúng lúc Từ Thiên bước ra càng khiến mọi người một phen ngỡ ngàng khi diện mạo bề ngoài của ngài quá khác, đến nỗi họ không nhận ra đây là Từ Thiên hoàng tử mà họ thường hay nhìn thấy.

Hải Đường tròn mắt ngạc nhiên nhìn Từ Thiên từ trên xuống dưới, nàng đáp:

"Trời ơi, nhìn đệ đẹp còn hơn cả những nam thần Hàn Quốc, Trung Quốc nữa đấy! Giống như ma cà rồng vậy! Đúng là nam thần sơ mi trắng mà..."

"Tỷ ơi, thật sự mặc cái này thoải mái, kỳ kỳ làm sao đấy? Nhưng không sao, đỡ hơn mặc mấy lớp áo, nóng thấy mồ đi được."

Từ Thiên cười đắc ý có chút hài lòng về bộ y phục kì lạ này, nhưng hơi ngần ngại xấu hổ trước mặt mọi người.

Từ Thiên mặc chiếc áo sơ mi trắng cổ trụ cùng với quần ống suông màu đen, thật sự rất vừa vặn với ngài khi Hải Đường đã phải đo rất kĩ lưỡng mới có thể may được như vậy, đôi giày lười màu đen với chất liệu vải được nàng vẽ ra đưa cho thợ gia công. Thật sự nhìn ngài vô cùng lãng tử với mái tóc ngắn nam tính, cùng bộ quần áo hiện đại cực chất.

Hải Đường đi lại khoác tay Từ Thiên bước đi, nhìn hai người như một cặp tình nhân trong truyện ngôn tình bước ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Chúng ta cùng nhau mở party thôi!"

Hải Đường lên giọng nói, nở nụ cười đầy hào hứng nhìn mọi người nhưng ai nấy đều nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu vì không hiểu nàng đang nói gì.

Từ Thiên ngờ ngạc nhìn Hải Đường hỏi: "Par party là gì thế tỷ?"

"À... à... là mở tiệc đấy, thời đây gọi là yến tiệc... nào nào mọi người cùng nhau chuẩn bị đồ ăn, đàn ca múa hát đi nào..."

Hải Đường đáp nhanh, hồi thúc mọi người đi chuẩn bị nhưng dường như họ cứ ngờ ngờ ra không chút phản ứng gì cả.

"À, nhắc mới nhớ, tối nay ở chính điện có mở yến tiệc chào đón sứ giả ở Bắc Triều đấy, suýt nữa ta quên. Ta phải tới đó thôi!"

Từ Thiên đáp nhanh khi chợt nhớ ra một chuyện cần làm nên giờ phải đi đến đó.

"Vậy thì cho ta đi theo cùng với!"

Hải Đường đáp với ánh mắt hơn hớn, nàng rất muốn tham gia yến tiệc đó trông như thế nào.

...

Trên đoạn đường đi tới đại điện, Hải Đường tung tăng vui vẻ với nụ cười tươi trên môi, hát véo von bài hát mình thích. Con gió thổi thoảng qua làm tung bay làn tóc đen dài của nàng, vẩy xòe rộng tựa nàng công chúa trong chuyện cổ tích vậy.

Từ Thiên đi phía sau chỉ biết nhìn Hải Đường mỉm cười vì độ hồn nhiên tươi vui của nàng, nhờ có nàng ấy mà ngài mới cảm thấy thoải mái và quên đi nỗi sầu muộn. Ngài cứ thế bước đi chậm rãi, ánh mắt nhìn sự vô tư của nàng thì bất chợt ngài vô tình nhìn thấy có vết bớt hình gì đấy ngài không nhìn thấy rõ lắm.

Ngài tò mò nên chạy tới hắt tóc Hải Đường lên xem làm nàng đứng ngây người ra ngạc nhiên. Ánh mắt ngài trở nên bất ngờ mà thốt lên:

"Tỷ có cái bớt hoa dạng niên? Không lẽ tỷ chính là người mang dòng máu bất tử mà nhiều người đang ráo riết tìm kiếm?"

"Suýt!" Hải Đường ra hiệu đưa tay bịt miệng Từ Thiên lại kéo tới một chỗ ít người qua lại, ánh mắt nhìn ngài một cách nghiêm túc đáp: "Đệ nói nhỏ thôi, lỡ như ai biết được thì tỷ chết chắc đấy..."

"Vậy lúc ở Quốc Châu Tự, hoàng huynh bị thương là tỷ dùng máu mình cứu huynh ấy sao?"

Từ Thiên nhíu mày thắc mắc hỏi.

Hải Đường gật đầu "Ừ" và tiếp lời: "Nếu đệ biết rồi thì giữ bí mật này giúp ta, đừng nói cho ai biết chưa... Tỷ mà tan xương nát thịt, thành cái xác khô là do đệ đấy..."

"Ta biết rồi! Ta sẽ không nói đâu!" Từ Thiên đáp với giọng chần chẫn.

"Vậy thì chúng ta đi thôi!" Hải Đường đáp, nét mặt lại trở về trạng thái tươi vui như ban đầu.

Đúng lúc hai người đang định rẽ vào đại điện thì gặp hai đoàn kiệu cũng đi cùng đường. Ngồi bên trong không ai khác chính là Du Chiêu nghi và Huyền Trân tiếp dư. Thế là bọn họ đều chạm mặt Hải Đường, ánh mắt hai người kia liếc nhìn nàng với vẻ khinh bỉ, nhíu mày khó hiểu với cách ăn mặc của nàng với Từ Thiên.

"Kia là thứ gì vậy?" Du Lan lên tiếng hỏi, tay chỉ về phía Hải Đường.

"Dạ thưa chiêu nghi nương nương, là tiểu thư Hải Đường và tứ hoàng tử ạ!"

Một cô cung nữ lên tiếng.

"Không ta hỏi thứ gì trên người hai bọn họ đấy, y phục kiểu gì kì lạ? Tóc tai lè phè không gọn gàng gì, ăn mặc hở hang. Còn tứ hoàng tử hôm nay ăn mặc kiểu gì vậy, tóc thì cắt ngắn?"

Huyền Trân cũng lên tiếng chen vào.

Hải Đường tặc lưỡi khi đi đâu cũng gặp phải đám kỳ đà này, nàng khoanh tay trước ngực với nét mặt thản nhiên lên giọng:

"Chắc chiêu nghi nương nương đây bị cận nên không nhìn thấy gì trên người ta với hoàng tử đang mặc, còn tiếp dư đây thì chắc không có gu thẩm mỹ rồi... Đây là kiểu phương Tây sang trọng, quý phái thích hợp để đi dự tiệc... Thôi chẳng hơi sức đâu mà giải thích, chúng ta đi vào trong đại điện thôi Từ Thiên!"

"Chỉ ít, y phục của ta mặc còn hơn hai nương nương đấy. Trông lè loét như tác kè hoa vậy! Làm ơn hôm khác nếu đã đi thì đi luôn đừng nán lại làm gì, mặc công cảm thấy chướng tai gai mắt!"

Từ Thiên buông một câu phủ phàng hết sức mạch lạc, vẻ mặt chẳng ưa gì hai con người đang ngồi trên kiệu kia. Ngài đưa tay về phía Hải Đường một cách tinh tế để nàng khoác tay ngài bước đi với dáng vẻ kiêu hãnh.

"Hết lợi dụng hoàng thượng giờ sang tứ hoàng tử? Chắc tiểu thư Hải Đường cũng mèo mả gà đồng lắm nhỉ?"

Du Lan cất giọng đầy ám chỉ cùng nụ cười nhếch môi với vẻ mặt đầy kênh kiệu.

"Mèo mả gà đồng?" Hải Đường nói giọng cao vút với vẻ mặt hằm hằm khi nghe Du Lan nói vậy, nàng quay lại đi thẳng tới chỗ Du Lan nhưng Từ Thiên nắm lấy tay nàng cản lại đáp:

"Tỷ để đấy cho ta!"

Từ Thiên đưa ánh mắt sắc như sao lạnh hơn tuyết nhìn Du Lan pha sự bức tức, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia không ai đủ bản lĩnh để nhìn ra dù chỉ một cảm xúc, ngài trầm giọng nói:

"Hay cho câu mèo mả gà đồng của chiêu nghi, nhưng ta thấy nó thích hợp với chiêu nghi hơn là Đường tỷ tỷ đấy. Nấu ăn, may đồ cho ta, chơi cùng với ta vậy là lợi dụng à? Hay là giúp hoàng thượng giải quyết vấn đề bãi đất hoang ở Quốc Châu Tự, cứu hoàng thượng và trị thương cho người cũng là lợi dụng sao? Mà đó có phải là mèo mả gà đồng đâu nhỉ? Chẳng như ai kia suốt ngày qua lại với Thành Đô vương mà không bị ai nói như vậy."

Nghe từng câu từng chữ thốt ra từ Từ Thiên khiến Du Lan cảm thấy chột dạ, như cứng họng không biết nói gì. Thấy nàng ta im lặng, ngài đắc ý lên tiếng:

"Chiêu nghi thấy ta nói có đúng không?... Ta nói cho những người ở đây biết cũng như Du Chiêu nghi và Huyền Trân tiếp dư, đừng có đụng gì đến Đường tỷ tỷ nếu không ta sẽ không để yên cho các người đâu."

Nói rồi, Từ Thiên quay người khoác vai Hải Đường đi thẳng một mạch để lại phía sau ánh mắt giận dữ của Du Lan và Huyền Trân. Mặc dù Huyền Trân không nói gì nhưng cũng bị vạ lây bởi câu nói thiếu suy nghĩ của Du Lan.

...

Tiệc sơ giao được tổ chức ở ngay Đại điện lớn. Bữa yến tiệc hôm nay được tổ chức để tỏ lòng hiếu khách, đoàn nhạc công của hoàng cung đã chuẩn bị những tiết mục rất đặc biệt, đồ ăn được chuẩn bị rất kĩ lưỡng vẫn mang đậm chất của Ngũ Thiên Quốc.

Hải Đường cùng với Từ Thiên bước vào gây sự chú ý không hề nhỏ từ tất cả mọi trong đại điện khi thấy ăn mặc kì lạ của hai người. Hải Đường nở nụ cười đầy tự nhiên, vẫy tay chào mọi người trong khi Từ Thiên cũng vô cùng tự tin khi có Đường tỷ bên cạnh.

"Bái kiến bệ hạ, tổ mẫu!"

Cả hai cùng đồng thanh hành lễ trước mặt Nguyên Ân và Hoàng Thái hậu.

"Từ Thiên, con ăn mặc kiểu gì kì hoặc vậy hả? Mà đầu tóc của con sao ngắn quá vậy?" Hoàng thái hậu lên tiếng đáp, không nhận ra đây là Từ Thiên nữa. Khẽ liếc mắt nhìn Hải Đường với vẻ hoài nghi vì bà nghĩ chắc chắn đây là trò của nàng.

"À cái này theo kiểu phương Tây đó mà, thưa thái hậu nương nương. Vừa gọn gàng lại mang vẻ sang trọng, quý phái!"

Hải Đường mỉm cười đáp vô cùng hồn nhiên.

"Kiểu phương Tây gì ở đây? Mất cả đáng vẻ của Ngũ Thiên Quốc rồi đấy!"

Thái hậu gần giọng nói trong sự bức tức với vẻ mặt hầm hầm khiến nụ cười trên môi của Hải Đường tắt lịm, nàng vội đứng nép sau Từ Thiên một cách dè chừng, không dám ngước mắt nhìn bà ấy.

"Con thấy mặc như vậy cũng thoải mái mà tổ mẫu! Phải không hoàng huynh?"

Từ Thiên đáp nhanh, đánh mắt nhìn Nguyên Ân gượng cười nhưng chàng đưa mắt đi nhìn chỗ khác với vẻ mặt lạnh lùng.

Thấy Nguyên Ân chẳng phản ứng gì, Hoàng Thái hậu cũng không nói gì nên Từ Thiên cùng với Hải Đường đi tới bàn trống ngồi đó. Nàng ngồi bên cạnh Đằng Vân với Từ Khuynh vương gia.

Đằng Vân nghiêng đầu sang nhìn Hải Đường khẽ nhẹ giọng đáp:

"Này cô ăn mặc giống người Bắc Triều của tôi lắm đấy, nhưng có điều có vài là lạ. Dù sao nhìn cô xinh đẹp thật đấy!"

"Thật vậy sao? Giờ tôi mới thấy cô mặc gần giống tôi đấy, Vân Vân à... Mà giờ tôi mới nhìn kỹ cô có nét lai Tây giống mấy người đang ngồi kia..."

Hải Đường nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn Đằng Vân từ trên xuống dưới khi thấy nàng ấy mặc bộ đầm xòe dài màu xanh đen có đính những viên đá nhỏ lấp lánh trông thật kiều xa, tóc bó gọn có gắn một cái cài hoa nhỏ. Bình thường thấy nàng ấy toàn vẫn những y phục của Ngũ Thiên Quốc nên không được nổi bật, giờ thì nàng trong hoàn toàn rất mỹ miều.

Từ Khuynh nhìn Hải Đường chỉ mỉm cười rồi ung dung nâng ly rượu thưởng thức cùng với Nguyên Ân, hai người nhìn như bạn đồng chí hữu vậy. Lâu lâu mới ngước mắt lên hồ hững xem các nữ vũ công múa, không thể nhìn thấy được cảm xúc trên nét mặt của Nguyên Ân.

Đôi khi ca vũ ngừng đi lúc này Nguyên Ân mới quay sang nhìn đoàn sứ giả Bắc Triều trầm giọng nói dăm ba câu cho có lệ:

"Đôn đại nhân không ngại đường xa tới đây, thay mặt Ngũ Thiên Quốc kính ngài một chén!"

Đôn đại nhân lịch sự nâng ly rượu trong tay lên cúi đầu kính cẩn ngửa cổ uống một hơi đến cạn, rồi ngẩng đầu lên cất giọng đáp:

"Ồ Ngũ Thiên Quốc này thật yên bình, không khí êm dịu thoải mái thật, kinh thành hoạt động buôn bán rất tấp nập. Được bệ hạ đón tiếp chu đáo, tại hạ vô cùng cảm kích. Mà công nhận nhìn bệ hạ với vương gia đây thật sự tuổi còn trẻ mà tài giỏi khiến ta cảm thấy nể phục."

Nguyên Ân với Từ Khuynh im lặng không đáp gì, nét mặt mỗi người mỗi vẻ, Nguyên Ân thì khiêm nhường còn Từ Khuynh thì trầm tĩnh. Nhưng họ lại có chung suy nghĩ: "Rốt cuộc tên Đôn đại nhân đây khen hay chê? Ngũ Thiên Quốc yên bình, không khí êm dịu thoải mái tên này muốn ám chỉ gì đây?"

Sau một lúc im lặng Từ Khuynh lên tiếng đáp như cho có lệ:

"Hình như đây là đầu đại nhân tới Ngũ Thiên Quốc? Trước đó chỉ có tiểu thư Đằng Vân tới mà thôi!"

Đôn đại nhân cười đáp: "Vương gia nói không sai. Ta lần đầu tiên tới Ngũ Thiên Quốc, trước đó ta cũng nghe nói ở đây đều giao thương rất tốt, người dân đều có gấm vóc gạo thóc đầy ắp. Hình như còn có chỗ núi đá quý rất giàu có!"

Nghe Đôn đại nhân nói vậy làm Từ Khuynh với Nguyên Ân cùng mọi người đều hướng mắt nhìn hẳn ta với vẻ có đôi chút ngạc nhiên, khi hẳn lại am hiểu tường tận Ngũ Thiên Quốc như vậy, hẳn còn biết có núi đá quý – nơi làm cho Ngũ Thiên Quốc thoát cảnh nghèo nói.

"Sao cái tên này hình như toàn nhắm vào nơi thế mạnh của Ngũ Thiên Quốc vậy? Hẳn có ý đồ gì sao?" Đằng Vân thầm nói, ánh mắt hoài nghi nhìn hẳn.

"Giả mà người dân đều có gấm vóc gạo thóc đầy ắp? Người dân ở làng Quốc Châu Tự khổ như gì, cơm không có mà ăn, đồ không có mà mặc... Có cái núi đá quý thì cũng rơi vào bọn quan lại trong hoàng cung hết rồi còn đâu. Chẳng phải đang định cướp của đấy sao?"

"Đường tỷ nói nhỏ thôi, không khéo họ nghe thấy đấy!"

Từ Thiên lên tiếng nhắc nhở khi nghe Hải Đường nói vậy.

Hải Đường thờ phất một cái, liếc mắt nhìn tên Đôn đại nhân đó với đoàn sứ giả của hắn cảm thấy có chút khó ưa nên nâng lấy ly rượu uống một hơi suýt sặc vì vị rượu cay xè và nồng.

Từ Khuynh vẫn điềm tĩnh không mấy tỏ ra khó chịu gì, trên môi nở nụ cười mỉm không thể nào thân thiện hơn đáp:

"Thứ cho ta nói thẳng, Ngũ Thiên Quốc làm sao bằng Bắc Triều được."

Đôn đại nhân rung đùi nhovn miệng cười đắc ý đáp: "Vương gia đây thật nói khéo thật đấy!" rồi hắn ta lại tiếp tục thưởng thức rượu với dáng vẻ ta đây với cái ý nghĩ trong đầu: "Cho dù Ngũ Thiên Quốc các ngươi có giàu có nhưng làm sao so bì với Bắc Triều bọn ta, đến cả lực lượng quân đội còn không bằng. Để xem khi đại quân chúng ta xâm chiếm, để coi hai tên nhà ngươi còn ra vẻ được không."

Màn ca múa lại tiếp tục diễn ra, giữa không gian trống rỗng rãi, Đẳng Vân bước ra thuần thục cuối chào quan khách trước khi cầm sáo trúc để bắt đầu thổi. Nàng đại diện cho Bắc Triều biểu diễn để tạo sự hòa hợp giữa hai nước.

Khi nàng thổi những nốt trầm bổng đầu tiên, khiến mọi người liên tưởng tới một giai điệu âm thanh sâu lắng, lúc cao trào ngân vang. Tiếng sáo thuần diệu ấy cứ lên xuống rất phiêu diêu dễ đi vào lòng người. Phong thái khi nàng thổi sáo thật nhàn nhã và uy mị.

Đang phiêu nhạc trong tiếng sáo vi vu, Hải Đường chợt nghĩ ra một ý tưởng: "Sao mình không tận dụng để múa nhĩ, tạo thêm ấn tượng còn giúp cho tiết mục trở nên hoàn hảo hơn..." Nàng nở nụ cười tươi rồi nghiêng đầu sang nhìn Từ Thiên rồi đi tới lùi ngai đứng dậy, khiến ngài có chút ngạc nhiên. Nàng đáp: "Ra đây múa với tỷ. Tỷ nghe nói, trước đó đệ cũng thích học cầm ca mỹ nghệ lắm mà..."

"Ta..."

Chưa kịp để Từ Thiên lên tiếng thì ngài đã bị nàng kéo ra ngoài chính điện trước sự dòm ngó của mọi người, giữa lúc họ đang thưởng thức, không ngừng khen ngợi tiếng sáo của Đẳng Vân, điều đó cũng khiến cho nàng ấy cảm thấy có chút bất ngờ.

Hải Đường nhú mày nháy mắt ra hiệu cho Từ Thiên, nàng nhanh chóng bắt được nhịp sáo xoay một vòng khiến váy xòe ra thật vi diệu, vì ở thời hiện đại nàng cũng tham gia câu lạc bộ múa đương đại nên cũng biết chút ít, trên môi nàng vẫn giữ nụ cười thật tươi.

Từ Thiên đi tới vòng tay qua eo nàng, hai người có vẻ phối hợp khá ưng ý nên mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ.

Nguyên Ân dường như bị thu hút bởi những điều kì lạ của Hải Đường, ánh mắt nhìn nàng một cách đắm chiều với nét mặt lạnh nhạt. Riêng Từ Khuynh dường như chỉ thưởng thức tiếng sáo để cảm nhận sự tinh hoa trong đấy

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Một lúc sau, nhạc điệu dừng lại. Đẳng Vân bình thân buông cây sáo trúc xuống với nụ cười uy mị trên môi. Hải Đường với Từ Thiên cũng ngưng điệu múa, nhìn nhau mỉm cười thích thú khi tạo được bầu không khí vui vẻ này.

"Nếu tiểu nữ thổi sáo không hay, mong bệ hạ và mọi người có mặt ở đây bỏ qua cho!"

Đẳng Vân nói giọng dịu nhẹ thể hiện sự từ tốn. Sự thật thì nàng là kiểu nữ nổi tiếng tinh thông cầm nghệ lúc còn ở Bắc Triều rồi sang Ngũ Thiên Quốc sinh sống, hằng ngày thổi sáo đàn ca trong lầu Hưng Bích để tỏ niềm đam mê của mình.

Nguyên Ân cong môi cười nhẹ trầm giọng đáp một câu ngắn gọn: "Tiểu thư thật khiêm tốn đấy!"

Tiếng sáo đã dứt nhưng để lại âm ảnh không nguôi, Đôn đại nhân gượng cười lên tiếng:

"Quả thật tiếng sáo của vị tiểu thư người Bắc Triều rất tinh tế thanh nhã, còn vị nữ nhân kia cùng với tứ hoàng tử thật sự múa rất điêu luyện đấy."

"Ngài quá khen... hi... hi..." Hải Đường cười đáp với nét mặt hồn nhiên.

Cả ba người đều quay về chỗ ngồi, Đẳng Vân khẽ đưa mắt nhìn vương gia Từ Khuynh nhưng dường như ngài đang hướng nhìn Hải Đường còn mỉm cười rất cảm xúc, điều đó khiến nàng có cảm giác hơi hụt hẫng, nàng chỉ chờ đợi câu nói của ngài với bài thổi sáo của nàng ra sao thôi vì bài sáo này nàng muốn dành tặng cho ngài, toàn bộ tình cảm thầm lặng nàng đều đặt vào trong đó cả nhưng chắc ngài không hiểu rồi.

"Ồ ô..."

Hải Đường bỗng kêu lên khi mắc chân phải cái thảm suýt ngã sắp mặt, cũng may Từ Thiên kịp giữ lấy nàng kéo lại, nàng sà vào lòng ngài một cách ngạc nhiên, ánh mắt nàng mở to nhìn ngài khẽ thở phắt một cái rồi lên tiếng:

"Cám ơn đệ! Suýt nữa ngã rồi, mắt mặt chết được!"

Từ Thiên buông nhẹ Hải Đường ra, cầu nhàu: "Tỷ đúng là hậu đậu! Mau vào chỗ ngồi đi, mọi người đang nhìn mình kia..."

Hải Đường chỉ biết cười "hihi" trong ngại ngùng ngồi xuống ghế. Từ Thiên thấy nàng ngồi có vẻ khó khăn khi cứ khấp khểnh lấy tay kéo phần váy phía trước vì nó hơi ngắn, nên ngài đã sai cung nữ đem một tấm vải vuông nhỏ rồi tự ngài đi tới bỏ lên phần trước đùi của Hải Đường để che chắn, làm nàng hơi bất ngờ nhìn ngài nhẹ giọng đáp:

"Woa, soái ca là đây chứ đâu! Đệ ga lăng thật đấy, ở thời này nhìn đệ chẳng khác nào như nam thần từ truyện ngôn tình bước ra vậy!"

Hành động quan tâm nhau của hai người như đập vào mắt mọi người vậy, vì sự ân cần đến những cái nhìn tình tứ ai nấy đang có mặt đều nghĩ rằng họ đang có quan hệ quá đỗi thân mật với nhau.

Nguyên Ân nhìn thấy có cảm giác rất khó chịu trong lòng không hiểu tại sao, nhũ thể chàng chỉ muốn Hải Đường dành cho riêng mình vậy.

Rượu thịt cứ thế được dâng lên khi vui đi. Yến tiệc bàn đãi sứ giả nước láng giềng cứ thế kéo dài đến bất tận. Trừ một số người cảm thấy ở đây không làm gì nên mượn cơ ra về sớm, số ở lại vẫn kiên trì cái đoàn sứ giả "ăn to nói lớn" kia hoành hoành tự đắc.

Nguyên Ân thật sự rất thiếu kiên nhẫn chỉ muốn cho thôi cái yến tiệc này đi nhưng cũng phải chịu đựng vì một phần nể tình thông giao bao lâu nay, phần còn lại muốn bách tích được yên ổn. Trong khi Từ Khuyên thì cũng chẳng thể nào cứ uống thêm ly rượu nữa, nhưng vẫn giữ điềm tĩnh.

Hải Đường cùng với Đằng Vân thì đã ăn hết cả đĩa bánh ngọt nhân đậu đỏ rồi, mà cảm thấy bầu không khí ở đại điện bỗng trở nên ngột ngạt hơn.

"Trên đường đi đến đây, tại hạ tình cờ đi ngang qua Sư Đồ Môn có treo một bức tranh ẩn chứa ý nghĩ sâu xa, nên mạo mạng đem vào đây để hỏi bệ hạ với vương gia đây về ý nghĩa của bức tranh này. Vì ở đó thầy và trò cứ cãi nhau chỉ chóc âm ỉ vì mỗi người một đáp án."

Đôn đại nhân lên tiếng rồi cho người mang bức tranh vào mở ra cho tất cả mọi người ở đây đều nhìn. Mọi người bàn tán trầm trồ nhìn bức tranh với họa tiết một nam nhân nằm dưới rất nhiều cánh hoa dạng niên thắm máu, phong nền chỉ là một màu đen le lói vài tia sáng mờ mờ màu vàng, còn có con dao dính máu mà nam nhân đó cầm trong tay đặt ở bên ngực trái, ngoài ra còn có một con hồ điệp màu xanh nữa.

Mọi người ghé tai nhau cùng bàn bạc, nhưng vẫn chưa ai có thể nghĩ ra câu trả lời cho bức tranh kì quái lần đầu họ nhìn thấy này.

"Quái bức tranh vẽ gì mà u ám kinh dị thế?... Mà khoan, hình như thấy quen quen... Mình nhớ có đọc trong cuốn sách nào rồi này..."

Hải Đường nói thầm, nheo mắt nhìn bức tranh đó, cố lục lại trí nhớ của mình vì ở thời hiện đại cô có đọc qua rất nhiều cuốn sách và một trong số đó có chứa bức tranh kia.

"Đây chẳng phải nói về "Nỗi đau" sao?... Không biết hẳn đang muốn ám chỉ điều gì khi đem bức họa này tới đây nữa?..." Đằng Vân trầm nghĩ trong đầu.

Đây tuyệt đối không phải chuyện tầm phào. Tên Đôn đại nhân đó đang muốn thử tài Nguyên Ân và Từ Khuyên, để xem họ thật sự có thông minh tài giỏi như đồn đại hay không.

Nguyên Ân nhìn trân trân với bức tranh đó với nét mặt lạnh lùng nghiêm túc suy nghĩ: "Hắn không đồ ở tiền triều mà lại làm khó mình với Hoàng thúc ngay tại đây. Thua ở đâu cũng là thua, chỉ cần mình với hoàng thúc giải không được thì hẳn sẽ cho rằng hoàng đế của Ngũ Thiên Quốc kém cỏi!"

Hải Đường chống cằm trầm tư suy nghĩ mãi không ra ý nghĩ ẩn ý trong bức tranh đó là gì, nàng quay sang hỏi Đằng Vân: "Này, cô có nghĩ ra gì không?"

Nhận lại chỉ là cái lắc đầu của nàng ấy. Du Lan với Huyền Trân ghé tai nhau thì thầm, đều lắc đầu không biết.

"Kì cục, chẳng hiểu tên nam nhân trong bức tranh đó sao lại cầm dao rạch ở bên ngực trái rồi nằm dưới đồng hoa dạng niên dính đầy máu thế kia?... đã vậy còn có con bướm bướm đầu ngay trên ánh mắt đầy nỗi tuyệt vọng đó... Có phải là sự trống rỗng, sự kết thúc, cái chết và khởi đầu không ta?"

Hải Đường nhíu mày, vắt óc suy nghĩ, nhìn bức tranh một cách đắm chiêu. Trong khi Từ Khuyên vẫn thản nhiên như có như không, nhưng thực chất ngài cũng đang vật vả vận động chất xám trong đầu giống như Nguyên Ân vậy.

Mọi người cứ thế bàn tán chán trường vì không biết ý nghĩ của nó là gì, Đôn đại nhân điềm nhiên lên tiếng: "Chỉ là một bức tranh bình thường không ngờ các vị lại hào hứng đến thế! Rồi hẳn quay sang nhìn Nguyên Ân và Từ Khuyên đáp lời: "Bệ hạ và vương gia đây, theo hai người nghĩ sao?"

Nguyên Ân trầm mặt một phút rồi nhìn hẳn với ánh mắt sắc bén lên tiếng:

"Sự trống rỗng, sự kết thúc, cái chết và khởi đầu."

Câu nói của Nguyên Ân làm cho hẳn cùng với mọi người đều ngạc nhiên. Điều đó cũng khiến Hải Đường bất ngờ vì những gì mà Nguyên Ân nói ra đều giống với cái nàng nghĩ vừa rồi.

Đôn đại nhân cười gượng gạo trong giây lát rồi lên tiếng: "Những gì bệ hạ nói vừa rồi có phải là ý nghĩa của bức tranh này?"

Bao nhiêu ánh mắt hoài nghi đều hướng về Nguyên Ân và cảm thấy khó hiểu với câu trả lời này. Nguyên Ân cũng chỉ "Ừm" một tiếng với vẻ chắc chắn.

Hải Đường theo đà đó mà đứng dậy đi ra đưa tay chỉ về phía bức tranh với dáng vẻ tự tin, mỉm cười đáp khi trong đầu nàng đã hình dung những gì cần nói:

"Hoa dạng niên tượng trưng cho sự thuần khiết nhưng lại có liên hệ với sự biệt ly và nó bị vấy bẩn bởi máu của nam nhân này. Còn con bướm bướm này... gọi là hồ điệp đấy, biểu tượng của linh hồn và cái chết. Màu đen của bức tranh thể hiện sự tuyệt vọng, nam nhân đã gây ra những tội lỗi và hứng chịu nỗi đau nên không chịu nổi nữa, đành cầm con dao đâm vào tim mình để kết thúc tang bi kịch này."

Đó cũng là những gì mà Nguyên Ân và Từ Khuynh đã nghĩ tới, họ không ngờ rằng nàng lại có thể hiểu rõ bức tranh đến thế. Đó cũng là nhờ đọc truyện sách tâm lý học nên nàng mới biết đây.

Không ai có thể phủ nhận với tài hiểu biết rộng thâm sâu của Nguyên Ân mặc dù tuổi còn trẻ như vậy. Không cần chờ đợi các quan thuộc bộ binh tìm ra nghĩa của nó thì chàng đã buông câu trả lời trong phút chốc rồi.

"Vậy Đôn đại nhân cảm thấy thế nào? Có đúng với những gì ngài nghĩ không?"

Nguyên Ân lên tiếng đáp với giọng đều đều, ánh mắt nghiêm túc nhìn hấn vì chàng biết hấn mang bức tranh này vào đây với dự ý, làm cho cười trước mặt các quan đại thần ở đây. Nhưng có vẻ hấn đã quá xem thường chàng rồi.

Hấn có phần lúng túng vì chỉ trong phút nhất thời hấn mới nghĩ ra khi mua bức tranh này tại Bắc Triều để làm mất mặt Hoàng Đế trẻ tuổi của Ngũ Thiên Quốc mà thôi, vì bên đó chẳng ai biết nghĩa sâu xa đằng sau bức tranh là gì cả.

Thấy hấn im lặng nên Từ Khuynh lên tiếng đáp: "Đôn đại nhân sao vậy? Hoàng Đế chúng tôi trả lời không đúng ý ngài sao? Hay là ngài quên mất ý nghĩa của nó rồi? Còn nữa bức tranh này ngài mang tới có dự ý gì vậy?"

Ánh mắt sắc bén của Từ Khuynh cùng nụ cười mỉm đầy mỉa mai dành cho Đôn đại nhân, khiến hấn cảm thấy như bị dồn vào thế bị động vậy. Bầu không khí cũng trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Hấn lắp bắp đáp: "Ta chỉ là muốn biết các ngài nghĩ như thế nào về bức tranh này thôi mà. Dường như chúng ta đã đi quá xa rồi."

"Nếu ngài tới đây chỉ với mục đích hòa giao kết thân thì đừng nên thách thức chúng ta như thế? Không hay đâu."

Từ Khuynh nói giọng dứt khoát với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Nói thẳng ra thì nhìn Đôn đại nhân này hình như không biết ý nghĩa bức tranh này nên mới đi đem đến để hỏi bệ hạ với vương gia vậy? Giống như muốn châm chọc vậy!"

Hải Đường chợt lên tiếng đáp chỉ trích Đôn đại nhân, khi nhìn thấy thái độ khinh thường nhoen miệng cười đắc ý của hấn lúc đầu dành cho Nguyên Ân với Từ Khuynh vậy.

Nghe nàng nói vậy ai cũng đứng hình khi nàng dám nói ra những lời thiếu tôn trọng với nước láng giềng như vậy. Đôn đại nhân nghe vậy tức sôi cả máu khi bắt đầu trở thành trò hề tại đây, nên con giận ngài đáp:

"Tiểu thư đây nói vậy e không hợp tình hợp lý!"

"Cái gì mà không hợp tình hợp lý? Tôi nói sai sao? Chắc ngài tưởng..."

"Chúng ta nên kết thúc tại đây thôi! Trời cũng muộn rồi, Đôn đại nhân cùng với đoàn sứ giả của mình về phủ nghỉ ngơi, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong buổi triều chính vào sáng sớm mai."

Nguyên Ân cắt ngang lời Hải Đường, rồi nắm lấy tay nàng lôi đi một mạch ra khỏi đây, làm nàng chẳng kịp định hình lại. Mọi người nghe theo lệnh, bữa yến tiệc nhanh chóng tàn cuộc.

Nguyên Ân biết kiểu gì nàng cũng sẽ gây ra chuyện lớn nên mới đưa nàng rời đi, nếu không càng tên Đôn đại nhân sẽ không để yên chuyện này.

...

Tại điện Phù Dung

Nguyên Ân đang ngồi kề ven hồ nước, xung quanh đây trồng rất nhiều hoa phù dung nhưng đã tàn giống như những gì mọi người hay nói "hoa phù dung sớm nở tối tàn". Ánh mắt đen huyền nhìn về phía nào đó vô định với nét mặt chứa đựng một biểu duy nhất, không cảm xúc.

Còn Hải Đường không biết Nguyên Ân đưa nàng tới đây làm gì, nên cứ đứng ngịch những bông hoa phù dung đã tàn chơi mà thờ dài. Khẽ nhặt lấy hòn cuội nhỏ ném về phía Nguyên Ân, làm chàng có chút giật mình quay lại nhìn nàng.

Nàng lên tiếng đáp: "Này đưa ta tới đây làm gì vậy? Đã ở đây một lúc rồi, mà sao bệ hạ cứ im re như bức tượng vậy đó."

"Chỉ là không muốn người gây chuyện thôi. Mới này ta ngăn người, không cho người nói với tên Đôn đại nhân kia nữa, vì người đang chọc tức hấn đấy."

Nguyên Ân đáp giọng đều đều nhưng không nhìn nàng mà nhìn đi chỗ khác. Nàng ì ạch đi tới ngồi xuống bên cạnh ngài, tháo đôi hài cho chân xuống vẩy vẩy dưới nước. Trên tay còn cầm rất nhiều hoa phù dung đã tàn.

Nguyên Ân khẽ nghiêng đầu sang nhìn nàng trầm giọng đáp: "Hình như người rất thân với Từ Thiên thì phải?"

Nàng "Ừ" một cách thần nhiên rồi đáp: "Thì đệ ấy rất tốt với tôi, hay chơi với tôi lắm còn quan tâm tôi rất chu đáo. Từ Thiên lúc ngốc nghếch đáng yêu, lúc thì lạnh lùng. Nói chung thì tôi rất mến Từ Thiên!"

Nghe Hải Đường nói vậy khiến ngài cảm thấy như thật sự rất khó chịu hơn vừa lúc ở trong đại điện. Nguyên Ân thở phất một cái quay mặt đi, nhặt lấy hòn đá ném xuống hồ.

"Hoa phù dung đẹp thật đấy, nhưng tiếc chỉ nở vào ban ngày, tàn vào đêm tối! Hoa Phù Dung mang ý nghĩa một chuyện tình yêu buồn, ngang trái. Cánh hoa đổi màu từ sáng đến chiều và hôm sau chỉ là một nhành cội xác xơ. Tình yêu cũng vậy, sẽ có những lúc thay đổi, lúc hạnh phúc lúc lạnh nhạt, rồi cuối cùng cũng tan vỡ theo quy luật tự nhiên mà thôi. Chính vì vậy hãy thôi trông chờ, nghĩ ngợi và hi vọng, càng trông ngóng thì sẽ càng hụt hẫng... Hey... Hỡi thế gian tình yêu là chi? Sao lại đau khổ đến vậy?..."

Hải Đường khẽ vụt ra tiếng thở dài khi nghĩ về ý nghĩa loài hoa này, nàng tò mò không biết hoàng thượng có yêu ai chưa. Nàng bắt chập mặt dày quay sang hỏi Nguyên Ân:

"Này bệ hạ, người có yêu ai chưa? Chắc chắn trong đám hậu cung phi tần kia, ít nhất người cũng yêu một nữ nhân có nhan sắc khuynh đảo khuynh thành chứ, phải không?"

Nguyên Ân như ngờ ra nhìn nàng khi nàng hỏi vậy, ánh mắt nàng nhìn chàng chờ đợi câu trả lời. Chẳng biết sao nàng lại cảm thấy tim mình đập loạn nhịp thể này khi hỏi Nguyên Ân như thế nữa. Chợt nhận ra cảm thấy mình có chút ngớ ngẩn, nàng vội quay đi nhìn bằng quơ mọi thứ với vẻ lúng túng.

Nguyên Ân chỉ biết nhìn nàng chợt cười nhưng rồi nhanh chóng tắt đi, nhìn nàng với ánh mắt lãnh đạm, khẽ đưa tay vén lấy vài lọn tóc lên tai nàng. Điều đó khiến nàng càng cảm thấy ngượng ngùng hơn.

Chàng thâm nói: "Nếu biết trước gặp nàng sớm như vậy thì tốt biết mấy!"

"Bệ hạ coi như ta chưa nói gì hết đi..."

Nói rồi Hải Đường chống tay đứng dậy mỉm cười ngăn ngại, nàng định bước đi thì chợt đứng khựng lại khi bị Nguyên Ân nắm lấy tay giữ lấy.

Chàng đứng dậy đi lại gần nàng trầm giọng đáp: "Hùng đông, hẹn gặp người trước cổng thành, ta sẽ đưa người đến một nơi!"

Nói rồi, Nguyên Ân quay người đi khỏi đây trước. Hải Đường chỉ biết nhìn bóng dáng ấy khuất dần sau màn đêm tĩnh mịch kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trong phủ ở phía Nam hoàng cung, Đôn đại nhân khẽ ngắm nghía thanh gươm trong tay từng giết chết bao nhiêu kẻ thù.

Từ lúc ở đại điện trở về, hấn vẫn luôn nghĩ tới câu nói cùng ánh mắt sắc lạnh của Nguyên Ân và vương gia Từ Khuynh, khi cả hai đã dồn hấn vào thế bị động. Có lẽ hấn đã quá xem thường hai người họ khi không những gì lời đồn đại. Cả tài trí lẫn bản lĩnh đều không thể coi thường.

Hấn nhất định sẽ chẳng dễ yên chuyện này khi về Bắc Triều mà đi tay không được. Ngay từ đầu hấn qua đây đều có âm mưu cả, chứ không phải là cuộc kết giao tình thâm.

...

Sáng sớm hôm sau trước cổng thành, theo lời hẹn của Nguyên Ân, Hải Đường đã có mặt tại đây và đứng đợi chàng. Nàng không biết ý định của Nguyên Ân là gì cả, ánh mắt nàng nhìn quanh quẩn nơi đây.

Hôm nay nàng chỉ mặc y phục bình thường để ra dáng một người của Ngũ Thiên Quốc. Y phục bằng lụa đào mềm mại màu trắng, cổ tay, viền cổ có thêu họa tiết hình hoa đào màu hồng, trông nàng cũng thùy mị dịu dàng hẳn. Tóc không cầu kì với những trang sức nặng nề như bao nữ nhân khác, chỉ đơn giản xõa dài với cái kẹp hoa nhỏ nhỏ xinh xinh gắn trên đầu là đủ rồi.

Nàng khẽ vén gọn tóc qua một bên vuốt lấy làn tóc xuân mượt của mình, mỉm cười chờ đợi. Nàng quên mất rằng phía sau gáy của nàng lộ ra cái bớt hình hoa dạng niên và điều đó đã bị Du Lan vô tình nhìn thấy.

Nàng ta xông tới như tia chớp, kéo Hải Đường lại, nắm tóc nàng để xem với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy vết bớt này, điều đó làm nàng giật mình vội đẩy nàng ta ra.

Nàng gần giọng quát: "Cô đang làm cái quỷ gì vậy? Sao lại giật tóc của tôi chứ? Mới sáng ra mà đã muốn gây chuyện rồi sao?"

"Người có cái bớt hoa dạng niên? Không lẽ người chính là cái kẻ mà khắp cả kinh thành đang tìm kiếm, cũng chỉ để lấy máu của người để trường sinh bất tử... Và người cũng là kẻ sẽ khiến Ngũ Thiên Quốc gặp tai họa như lời đồn?..."

Hải Đường cảm thấy có chút hoang mang lẫn sợ hãi khi để Du Lan phát hiện cái bớt hoa dạng niên trên cổ mình, nhưng nàng nhanh chóng trở về bình thường, gượng cười bình thản đáp trả:

"Chiêu nghi nói gì nghe khó hiểu vậy? Cái này chỉ là hình xăm thôi mà, ta thích thì ta xăm cho đẹp thôi. Sao Chiêu nghi nói quá lên vậy?"

Du Lan nhếch môi cười đáp: "Hình xăm? Người tưởng ta không phân biệt được đâu là hình xăm với vết bớt sao?..." Nàng ta tắt nụ cười, nét mặt chuyển sang hầm hầm, nàng ta nắm chặt lấy cổ tay Hải Đường tiếp lời: "Chắc chắn người là hồ ly chín đuôi hành tinh vào kinh thành tạt quai tạt quai phải không?"

"Chật" Hải Đường tặc lưỡi cảm thấy tức cười khi nàng bị nàng ta xem là hồ ly chín đuôi. Nàng chỉ là nhập vô thân xác của cái cô tiểu thư có ngoại hình giống nàng mà thôi và bị con hồ ly gì đó cắn, nên mới thành ra như vậy. Theo y khoa chứng minh, đây là chứng biến đột gen thôi.

Hải Đường hất tay của Du Lan nhưng bị nàng ta giữ chặt lấy không chịu buông nên nàng đành đẩy mạnh vai nàng ta ra, không may để nàng ta ngã nhào ra sau trước mặt các cung nữ, khiến nàng ta nhăn mặt đau đớn cộng thêm sự bức tức.

"Tôi xin lỗi, tôi không có cố ý đâu. Nhưng vì cô gây chuyện với tôi trước. Nói cho biết, tôi là người bình thường chứ không phải hồ ly chín đuôi, và cũng không mang dòng máu bất tử gì cả, tùy cô nghĩ sao thì nghĩ."

Hải Đường nói giọng dứt khoát với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc hơn bao giờ hết. Nàng quay phắt người định bỏ đi, thì nàng ta hùng hổ đứng dậy nắm tóc nàng kéo phắt lại. Khiến nàng kêu lên một tiếng "A" vì đau nhói ở phần da đầu, chiếc kẹp tóc rơi xuống bị dẫm nát.

"Người dám đẩy ta sao? Hôm nay ta sẽ không để yên cho người nữa đâu, ta nhìn người lâu lắm rồi đấy Hải Đường à."

Du Lan quát tháo, trừng mắt nhìn nàng, tay vẫn giữ lấy nắm tóc nàng siết chặt lại.

"Bỏ tôi ra... Đau quá đi mất thôi... Mau bỏ ra nếu không đừng trách tôi ra tay..." Hải Đường vừa nhăn mặt vừa nói.

"Ra tay?" Du Lan cảm thấy nực cười khi nghe Hải Đường nói vậy. Từ trước tới giờ bất kỳ các phi tần nào trong cung, chưa một ai dám vô lễ với nàng ta nhưng kể từ ngày Hải Đường xuất hiện, thì xem nàng ta không ra gì. Nàng ta nhếch môi đáp: "Để xem người có thoát khỏi tay ta không?"

Hải Đường thờ phắt một cái, tức mình dùng cùi trỏ tay động mạnh vào phần bụng của Du Lan, quay người vung chân đá vào bụng nàng ta một phát chí mạng, làm nàng ta ngã lăn ra ôm bụng vật vã.

Đám cung nữ đứng trơ mắt này giờ xông lên tấn công Hải Đường thì đúng lúc vương gia Từ Khuynh xuất hiện đứng trước mặt nàng, khiến nàng vô cùng ngạc nhiên. Đám cung nữ đó vội quỳ rạp xuống trong run sợ không dám ngước mắt lên nhìn về mặt vừa lạnh vừa trầm tĩnh khó đoán của ngài.

Du Lan khó nhằn đứng dậy loạng choạng, cảm thấy tức giận trong người nhưng vì sự xuất hiện của Từ Khuynh nên nàng ta kìm nén lại, vội hành lễ nhưng lại liếc mắt nhìn Hải Đường.

"Tham kiến vương gia!"

"Các người đang làm gì vậy?"

Từ Khuynh lên giọng đáp với ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ.

Du Lan lấp ba lấp bắp cảm thấy bức tức, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Hải Đường xấn giọng lên nói:

"À ta là hồ ly thành tinh đầy thừa vương gia... À là kẻ có dòng máu bất tử bị nhiều người truy tìm, ai nấy đều đồn rằng á sẽ là tai họa của Ngũ Thiên Quốc đấy... Á có vết bớt hoa dạng niên vết sau gáy nên không thể nào làm được."

Từ Khuynh nhíu mày nhìn Du Lan khi nghe những gì nàng ta nói nhưng ngài vẫn tỏ ra bình thường, nét mặt tỉnh bơ như có như không. Ngài trầm giọng đáp một cách nghiêm túc:

"Đã là một hậu cung, một Chiêu Nghi thì đừng nên có những phát ngôn thiếu suy nghĩ như vậy. Ta nghĩ Chiêu nghi đây sẽ hiểu ý ta!"

Nói rồi Từ Khuynh nắm lấy tay Hải Đường rồi đi khỏi đây một cách nhanh chóng, khiến cho Du Lan thật sự vô cùng tức giận không thể nào chịu đựng

nói.

...

Đi được nửa đoạn thì Hải Đường bỗng buông tay Từ Khuynh ra, khiến ngài có đôi chút ngạc nhiên nhưng ngài chợt nhận ra mình đã nắm tay nàng đi đâu đó này giờ không hay.

Ngài mỉm cười điềm đạm đáp: "Thứ lỗi cho ta, ta có chút vô ý!"

"À không đâu, vương gia!" Hải Đường quơ quơ tay cười đáp, vẻ mặt nàng hiện lên sự nóng vội vì sợ Nguyên Ân tới cổng thành không thấy nàng đâu. Nàng nhìn Từ Khuynh tiếp lời: "Đa tạ vương gia đã giúp tôi vừa rồi...Giờ tôi phải đến một nơi, có gì gặp lại ngài sau nhé! Tạm biệt!"

Nói rồi, Hải Đường quay phắt người nhanh chân chạy đi với dáng vẻ vội vàng, làm Từ Khuynh chưa kịp hỏi gì thì nàng đã chạy đi mất. Ngài nhủ mảy nghĩ lại những gì mà Du Chiêu nghi nói vừa rồi, ngài thì thầm:

"Vết bớt hoa dạng niên? Thật sự nàng ấy là nười mang trong mình dòng máu bất tử sao? Đó chẳng phải là mối hiểm họa với Ngũ Thiên Quốc?... Không thể nào..."

...

Hải Đường hồng hộc chạy tới khi nhìn thấy Nguyên Ân đã đứng ở cổng thành với dáng vẻ thanh tú trong bộ y phục đơn giản hết sức bình thường màu đen nhưng không làm phai đi khí chất vương giả có của chàng. Tóc nửa cột nửa xỏa bay nhẹ trong gió với góc nghiêng mỹ miều.

Nàng nhanh chóng điều hòa lại hơi thở, ngược ngừng đi tới chỗ Nguyên Ân nhẹ giọng đáp:

"Này, tới rồi sao? Xin lỗi bệ hạ, tôi tới muộn!"

Nguyên Ân nhìn nàng với ánh mắt đen huyền ẩn chứa nhiều cảm xúc khó phân định, chàng trầm giọng đáp: "Đi thôi!"

Đó là một buổi sáng mùa xuân bình lặng, nắng gió vẫn âm thầm đùa nghịch trên từng ngọn cỏ. Những hàng cây hoa anh đào trắng cùng nhau khoe sắc, dịu dàng rơi những cánh hoa xuống mặt nước sông trong veo. Tuy vắng lặng nhưng đủ chạm tới lòng người với khung cảnh trữ tình như thế này.

Hôm nay Nguyên Ân cùng Hải Đường xuất cung mà không vương bận bất cứ điều gì trong cung, ở đây chỉ để cùng nhau thưởng thức sự tự do thanh bình không ngột ngạt ở chốn cung điện.

"Đây chính là nơi ta từng sinh ra và lớn lên, trước khi vào trong cung trở thành Hoàng Đế. Tính ra ta cũng mới đăng cơ được hai năm thôi!"

Nguyên Ân nói giọng đều đều, khẽ vụt ra tiếng thở dài, ánh mắt nhìn đi đâu đó một cách xa xôi không điểm dừng. Dường như chàng đang hồi tưởng lại những kí ức tuổi thơ của mình khi gần bó ở đây.

"Vậy sao?" Hải Đường chỉ mỉm cười đáp. Nhìn khung cảnh nơi này, nàng có cảm giác khá quen thuộc, giống như bản thân nàng đã từng bước chân tới đây rồi nhưng không tài nào nghĩ ra, nàng thôi không nghĩ nữa bỏ đi. Nàng tiếp lời:

"Vậy bệ hạ đưa ta tới đây làm gì vậy?"

"Chỉ là muốn cùng nhau tản mộ thôi! Sẵn tiện ta muốn ngươi gặp một người!"

Nguyên Ân đáp khiến Hải Đường cảm thấy tò mò không biết người mà chàng muốn cho nàng gặp là ai.

Hai người cứ thế bước đi trong khoảng không tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng chim hót, tiếng con gió xào xạt thoảng bên tai. Đôi khi, Hải Đường nghĩ mình dường như vốn dĩ thuộc về nơi này hơn là ở thế kỉ 21, có cảm giác mọi thứ dần trở nên quen thuộc, hiện rõ mồn một trong phần kí ức tưởng chừng không tồn tại này. Kể từ ngày trong cung, nàng luôn gặp từng cơn ác mộng kì lạ lắm chưa thể diễn giải được, nàng cần phải ngồi lại và sắp xếp lại từ đầu những chuỗi sự việc mà nàng nhìn thấy trong cơn mơ.

Lúc này đây khi đi bên cạnh Nguyên Ân, nàng thật sự cảm thấy rất quen thuộc như thể hai người đã từng gặp nhau từ lâu rồi vậy. Nàng nghiêng đầu sang nhìn Nguyên Ân thầm nghĩ: "Có khi nào ta với bệ hạ gặp nhau rồi mà không nhận ra nhau không? Kì thực thì nhìn bệ hạ rất giống anh Kỳ Phong mà mình thân trọng."

"Ngươi cảm thấy sống trong hoàng cung như thế nào?"

Nguyên Ân quay sang nhìn Hải Đường hỏi phá tan dòng suy nghĩ trong đầu nàng. Nàng vội quay đi nhìn chỗ khác khi thấy ánh mắt chàng đang nhìn mình. Nàng ấp úng đáp:

"Thì trong hoàng cung được ăn sung mặc sướng nhưng thị phi nhiều quá. Đôi lúc cảm thấy ngột ngạt như thế nào đấy nhưng cũng có cái hay và thú vị của nó... chẳng hạn như các yến tiệc, ca múa hát linh đình..."

Nguyên Ân trầm mặt một lúc rồi lên tiếng đáp: "Đôi lúc ta từng nghĩ buông bỏ những gì mình đang có để trở về cội nguồn sống những tháng an nhiên. Nhưng luôn có những điều ràng buộc ta, đó là bách tính và lời hứa của mẫu hậu."

"Trở về cội nguồn sao?"

Hải Đường thầm nói trong mơ hồ, khi nghe những gì từ một đế vương nói ra, những lời ấy nàng có thể hiểu đó là sự thành thật. Nàng cũng muốn trở về nơi mà mình sinh ra lớn lên và gắn bó, chứ không phải một nơi xa lạ như thế này. Không ba, không mẹ, không bạn bè người thân.

Vài tháng trôi qua thật nhanh, nàng cũng dần quen với cuộc sống nơi này.

"Trở về?" Hai từ này khiến nàng cứ băng khuâng không dứt. Thật sự nàng không biết nàng đang muốn gì, điều gì mới thật sự khiến nàng cảm thấy thanh thản nhất đây?

Nguyên Ân và Hải Đường cuối cùng cũng dừng chân tại một ngôi mộ ở trên ngọn núi Ngọc Vân, cỏ mọc xanh mơn mơn với những bụi hoa phù dung trắng nở rộ. Tấm bia đá khắc dòng chữ rần rời "Tù Ngọc Vân".

Hải Đường thắc mắc hỏi: "Tù Ngọc Vân là ai vậy?"

"Mẫu hậu của ta! Đây là người mà ta muốn người gặp."

Nguyên Ân đáp nhanh, nét mặt tuy lạnh lùng nhưng trong ánh mắt chứa nỗi nhớ đầy vui thoáng buồn.

Hải Đường ngạc nhiên khi nghe Nguyên Ân đáp, cảm thấy có chút rợn người nhưng đó chỉ là nhất thời. Nàng dần có cảm giác như mình đã từng đứng ở đây vậy, thấp thoáng trong đầu những kí ức mập mờ. Hình ảnh cô bé mặc y phục màu hồng phấn chạy chơi đùa cùng một cậu bé chạc tuổi, ở đó có một người phụ nữ đứng đó nhìn.

Hải Đường kính cẩn khấu đầu ba lần để tỏ lòng kính trọng đối với người đã khuất.

"Sao mẫu hậu của người chết vậy?"

Hải Đường thắc mắc hỏi và cũng tò mò không biết tại sao một hoàng hậu lại chôn ở nơi hoang vắng thế này. Theo nàng coi trong những bộ phim cổ trang hay đọc tiểu thuyết, thì những người thuộc dòng dõi hoàng tộc khi mất sẽ được chôn cùng với gia tộc của mình hoặc lập miếu để thờ tụng kính on.

Nguyên Ân đi lòng vòng dọn cỏ xung quanh mộ, khẽ ngắt đưa tay bẻ một cành hoa anh đào đến bên Hải Đường không nhanh không chậm đưa cho nàng, ôn nhu đáp:

"Mẫu hậu ta chết vì bị Hoàng quý phi của Thanh Đô Vương, hoàng huynh của vương gia Từ Khuynh vu oan giả họa, là quỷ hút máu người. Năm đó trong cung liên tục có rất nhiều người chết, trong khi mẫu hậu ta lại là người sở hữu dòng máu bất tử có vết bớt hoa dạng niên sau gáy. Một tên đạo sĩ đã cho rằng bà ấy là mối tai họa của Ngũ thiên Quốc, là người của quỷ khiến ai nấy đều sợ hãi. Mặc cho bà ấy có ra sức giải thích nhưng không ai tin, sở dĩ dòng máu lạ của cô thể chữa bệnh tật, làm cây cỏ hồi sinh nhưng người đời đâu ai hay, cứ nghĩ đó là xấu."

Nguyên Ân quay người lưng thưng bước đi với nét mặt lạnh buồn, ánh mắt dường như ngăn đọng những giọt lệ nhưng cố ngăn không cho chảy ra. Thật sự nghĩ lại chàng chỉ càng thêm uất hận mà thôi.

Hải Đường nghe Nguyên Ân kể cảm thấy có chút chột dạ trong lòng, bèn chồn nồn nao không dứt. Nàng nghĩ: "Có khi nào mình cũng sẽ có kết cục như người phụ nữ hồng nhan bạc mệnh này không?... thôi bỏ đi, mình phải dùng cái đầu lạnh suy nghĩ tích cực hơn!"

Hải Đường chạy tới đi bên cạnh Nguyên Ân, tay sờ lấy những cánh hoa anh đào một cách thích thú và nàng muốn tiếp tục nghe tiếp câu chuyện về mẫu hậu của Nguyên Ân, nên nàng cất lời:

"Chắc mẫu hậu của người rất đau lòng và sợ hãi phải không?"

"Phải! Lúc đấy người bà chỉ có thể tin tưởng nhất là phụ vương của ta, nhưng ông ấy đã phủ đi lòng tin của bà, khiến bà ấy vô cùng đau khổ và tuyệt vọng. Vào đêm trăng rằm hôm đó, bà đã tự dùng dao dao gỗ tự làm đâm vào tim mình, rồi bỏ thế gian này, bỏ lại ta một mình khi ta vừa trong mười tuổi. Xác bà bị vứt ở ngoài rừng, nhờ có phụ thân của người và tổ mẫu của ta cùng với hoàng thúc đem bà ấy đến đây chôn cất. Vì vốn dĩ bà sống ở đây và ta cũng được sinh ra tại đây. "

Không hiểu sao nàng lại cảm thấy cay cay ở mắt, không hiểu vì lý do gì hay bụi bay vào mắt nữa, vì có chút cảm động cho tuổi thơ đầy bi thương của Nguyên Ân. Chỉ ít nàng còn có tình thương của ba lần mẹ, còn chàng thì thiếu vắng vòng tay ấm áp của mẫu hậu khi còn nhỏ như vậy.

Hai người cứ thế bước đi giữa chốn núi rừng hoa anh đào nở khắp chốn, thật sự ở đây quá đối bình yên rời xa cái hoàng cung đầy rẫy những cuộc tranh đấu ấy.

"Hoa anh đào mọc nhiều nhất ở đây, bây giờ là mùa xuân nên hoa nở nhiều! Ta nghĩ người sẽ thích nơi này."

Nguyên Ân nói giọng hài hòa, dễ dàng khiến người đối diện có cảm giác được sự tinh tế. Nếu sớm đã quen biết Nguyên Ân thì Hải Đường đã đổ gục chàng từ lâu rồi.

Đứng giữa rừng hoa anh đào, Hải Đường cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng, hòa mình vào thiên nhiên quang đãng này. Nàng đưa mắt sang nhìn Nguyên Ân, khi chàng vẫn giữ nguyên dáng trầm mặt sâu tư. Nàng đi lại buông một câu nói đùa:

"Thật ra thì tôi đã từng nghĩ, trong hoàng cung có gì tốt đẹp? Trăm người con gái đẹp cùng chung một chồng, giống như hiện giờ bệ hạ cũng vậy đấy. Nào là Du Chiêu nghi, Huyền Trân tiếp dư, còn cả mớ phi tần và mỹ nhân nữa. Ai cũng muốn được sự sủng ái của hoàng thượng, hứng thú với người này người kia qua ánh đèn trong màn đêm tối, cho đến khi sáng mai lại chẳng còn hào hứng, đó là một người trần hoa."

"Nhưng ta không phải loại người như vậy!"

Nguyên Ân cất giọng đáp một cách nghiêm túc khi nghe những gì Hải Đường nói. Chàng quay lại nhìn nàng với ánh mắt sâu lắng, điều đó khiến nàng cảm thấy tim mình đập loạn nhịp nhưng nhanh chóng trở về bình thường.

Nguyên Ân lấy trong áo ra một sợi dây màu đen có một miếng bạch ngọc hình tròn, chàng nhắc chân tiến lại gần Hải Đường đeo nó vào cho nàng, khẽ thì thầm bên tai nàng:

"Đừng làm mất, đây là thứ quan trọng của ta và tiểu thư cũng vậy!"

Nói rồi chàng đứng thẳng người định quay đi thì bất ngờ Hải Đường vấp lấy vạt áo của chàng kéo lại, làm chàng đứng khựng lại, nàng nhíu mày nói:

"Quan trọng vậy? Sao còn không nắm tay ta đi cùng, định đi một mình như thế sao?"

Đột nhiên có tiếng không khí bị xé nát ra làm đôi, kể đó một mũi tên xé gió lao thẳng tới chỗ hai người. Nguyên Ân kịp thời ôm lấy Hải Đường kéo sang một bên, mũi tên chệch mục tiêu đâm xuống sông.

Liên sau đó từ mọi góc ngách sau những rừng cây, một đám người áo đen xông ra một lúc. Bước chân của bọn chúng chậm dần, di chuyển tới trước mặt Nguyên Ân mới dần lại.

Hải Đường sợ hãi đứng phía sau Nguyên Ân, khi bị bọn chúng bao vây. Những mũi kiếm sắc nhọn lóe sáng dưới cái ánh nắng chói chang kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Hải Đường đang vô cùng hoang mang không khỏi hoảng sợ, nắm chặt lấy cánh tay Nguyên Ân mà run run. Trong khi Nguyên Ân vẫn điềm tĩnh cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể với nét mặt lạnh tanh, thực chất trong lòng chàng cũng cảm thấy có chút lo sợ vì trong tay chàng không có vũ khí, còn chúng thì đều cầm kiếm. Thôi thì chàng tự lượng sức mình vậy, dù biết rằng bọn sát thủ không phải dạng vừa.

Khi Nguyên Ân xuất cung không nói cho ai biết, chỉ đi một cách thâm lặng. Quân hộ giá cũng không đem theo.

Chắc chắn bọn chúng đã theo giới hành tung của chàng với Hải Đường từ lúc rời khỏi hoàng cung tới đây, mục tiêu chính là muốn loại bỏ chàng.

"Nguyên Ân!" Hải Đường nhìn Nguyên Ân thốt lên với bờ môi run run.

"Đứng yên đi phía sau ta!"

Nguyên Ân trầm giọng nói trấn an.

Từ phía đằng xa bên kia dòng sông, có một kẻ tóc trắng ra lệnh. Nhận được ám thị của Thành Đô vương, cả đám sát thủ không chần chừ gì nữa, chìa kiếm xông về phía Nguyên Ân, bắt đầu cuộc chiến.

Nguyên Ân đẩy Hải Đường ra, đáp trả bọn chúng bằng tay không. Bọn chúng tấn công Nguyên Ân rất gắt gao không chừa một kẻ hở, tiếng kiếm cheng cheng nghe chói cả tai, tấn cả đều chỉ muốn đoạt mạng chàng mà thôi.

"Xẹt"

Nguyên Ân bị một tên chém trượt qua cánh tay ứa máu, khiến chàng nhíu mày đau đớn. Hải Đường như chết sững khi nhìn thấy, chân nàng cứng đờ kiểu chôn chân dưới đất vậy, không biết làm gì.

Chàng lùi lại một bước về phía Hải Đường, tạo thế phòng thủ. Ánh mắt lạnh lẽo như sói hoang dò xét từng con mồi trước mặt. Bọn sát thủ này được huấn luyện rất lâu năm và còn chuẩn bị trước rất kĩ công, để đối phó với một người võ nghệ nhạy bén như Nguyên Ân.

Một khi chưa được mũi tiêu thì bọn chúng sẽ không bỏ cuộc mà về tay không được. Bọn chúng lại tiếp tục tấn công Nguyên Ân, hết tên này tấn công đến tên khác, cứ thế mà dồn dập làm Nguyên Ân chẳng kịp trở tay, cứ né tránh đủ kiểu để tránh lưỡi kiếm cạ vào người. Vừa còn phải che chắn cho Hải Đường.

Trong tình thế này, Hải Đường không biết võ công chỉ có Nguyên Ân một chọi cả đám sát thủ kia.

Hơi thở Nguyên Ân nặng nề, dồn dập. Mồ hôi thấm đẫm trên trán. Dù thấm mệt nhưng không làm phai đi khí chất lạnh lùng của chàng.

Thấy Nguyên Ân cứ che chắn cho Hải Đường, một tên thừa cơ hội chia mũi kiếm lao tới nhắm vào Hải Đường.

"Phập"

Mũi kiếm của hắn đâm ngay vào bả vai của Nguyên Ân, nét mặt chàng nhăn lại đau nhói thấu tận da thịt. Dù đang khó nhằn chống đỡ kẻ địch nhưng chàng vẫn nhận ra dụng ý của đối phương nhờ phản xạ nhanh nhạy của mình.

Nguyên Ân nghiêng rặng, đưa hai tay nắm lấy mũi kiếm cố gắng chịu đau giữ chặt lại, ánh mắt in hằn tia đỏ giận dữ. Chàng dùng chân đá mạnh vào bụng hắn, khiến hắn ngã nhào ra sau, chàng vội cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm cầm chắc trong tay.

"Người không sao đấy chứ? Bả vai của người chảy máu rồi kìa..."

Hải Đường nói, ánh mắt lo lắng nhìn Nguyên Ân khi nhìn thấy phần áo đen ẩm ướt bởi máu mặc dù không thấy rõ, nhưng cũng biết đó là máu.

"Cứ đứng yên ở đây, không được ăm gì đại đột. Ta không đảm bảo sẽ giữ an toàn cho tiểu thư đâu. Nếu được thì cứ chạy đi!"

Dứt lời, Nguyên Ân hùng hổ lao tới như vũ bão. Lần này chàng sẽ không tránh né như trước nữa. Kiếm thuật của chàng cực kì nhanh, xuất chiêu tấn công chí mạng, chỉ trong ngắn ngủi đã hạ gục được mười tên.

Nhưng tưởng chừng sẽ không còn kẻ nào, thì bất ngờ còn một đám khác xông ra. Bọn chúng nhắm vào điểm yếu của Nguyên Ân là Hải Đường mà tấn công. Chàng không có đủ sức để đánh trả bọn chúng, vì vừa đã tổn rất nhiều sức mới có thể giết những tên sát thủ vừa, giờ lại thêm nữa kiểu gì cũng có kẻ ở lại người ra đi thôi.

Đứng phía bên kia bờ sông, Thành Đô vương vẫn ung dung quan sát tình hình đang diễn ra bên kia. Ánh mắt như con chim ưng sắc bén đầy mưu mô. Hắn nở nụ cười nhạo đáp:

"Nguyên Ân, người cứ chống trả đi. Để xem người chống cự được bao lâu. Hôm nay sẽ ngày dỡ của người, cũng sẽ ngày ta lấy lại ngai vàng vốn dĩ thuộc về ta."

Bọn chúng chia ra thành hai nhóm, một nhóm tấn công Nguyên Ân còn nhóm kia thì tiếp cận Hải Đường.

Nguyên Ân vẫn tiếp tục gắng chiến đấu, mặc cho vết thương ở tay và lưng đang chảy máu một lúc một nhiều.

"Nếu cứ thế này, thì Nguyên Ân sẽ nguy mất thôi. Sao mình giống như hòn đá tảng cản đường vậy."

Hải Đường trầm nghĩ mà ươn ướt nước mắt trong nỗi sợ. Đột nhiên một tên sát thủ tấn công trực diện về phía nàng, trong khi Nguyên Ân vẫn đang chống trả với những tên ở phía trước.

"A...."

Nàng hét lớn lên một tiếng âm vang cả không khí như tiếng sóng âm, như có một lực phản ra khiến cho những tên sát thủ đều gục ngã. Nguyên Ân đánh rơi kiếm gục xuống, đưa tay bịt tai mình lại vì không thể chịu nổi tiếng gào hét thất thanh của nàng.

Lúc này nàng mới dừng lại với hơi thở phập phồng ở lồng ngực, ánh mắt nàng chợt lóe lên màu đỏ, gân xanh nổi chằng chịt ở cổ và trên mặt. Tóc bay lòa xòa trong cơn gió xào xạt, làm tung bay những cánh hoa anh đào. Nét mặt nàng trở nên băng lãnh cùng ánh mắt sắc bén vô hồn nhìn những tên sát thủ tấn công vừa rồi.

Ngay lập tức nàng lao tới tấn công bọn chúng. Không cần vũ khí chỉ cần những móng tay sắc nhọn đã khiến chúng phải gục ngã. Tên sát thủ cúi xuống, đồ dẫn nhìn bàn tay nhỏ nhắn bị những móng tay của nữ nhân có đôi mắt đỏ đáng sợ này ấn sâu vào bụng mình, chưa đầy một giây sau hắn đã ụp xuống đất.

Nguyên Ân giãn căng đôi đồng tử nhìn Hải Đường khi thấy sự khác lạ của nàng, ánh đèn vô tư hồn nhiên kia đã biến mất thay vào đó là ánh mắt đỏ như mặt trăng máu vậy. Chàng còn thấy vết bớt hình hoa dạng niên thoáng qua ở phía sau cổ của Hải Đường.

...

Chuyến biến đột ngột lạ thường với phía bên kia bờ sông khiến Thành Đô vương không thể nào bàn hoàng hơn, hắn cũng chịu tác lực bởi tiếng hét kinh hoàng vừa rồi phát ra từ bên đó. Chân mày hắn khó chịu nhíu mày nhìn kẻ tưởng chừng là điểm yếu của Nguyên Ân, nhưng bây giờ lại hỗ trợ cho nó.

"Hôm nay ta không lấy được mạng của tên hoàng đế kia, ta không can tâm. Đưa cung tên cho ta."

Hắn gằn giọng đáp, ra lệnh cho tên tay chân của mình.

Tên đó tuân theo, rồi đi lấy bộ cung tên có tẩm kịch độc đưa cho hắn. Hắn cầm lấy giương cung nhắm về phía kẻ đang giúp Nguyên Ân với vẻ mặt vô cùng tập trung.

...

Đám sát thủ tập trung toàn lực tấn công về phía Hải Đường, từng bước ép nàng tới mép sông. Nguyên Ân mấy lần định chạy tới giúp nàng như bị bọn chúng kìm chân lại nên không thể nào tiếp cận được nàng. Đánh bại đám này thì lại có đám khác, giả như có ai đó tới giúp họ thì tốt biết mấy.

Nguyên Ân quay đầu về phía Hải Đường thì vô tình nhìn thấy có bóng dáng kẻ đang giương cung về phía Hải Đường. Vừa lúc mũi tên xé toạt con gió bay về phía nàng.

Phía sau là dòng sông chảy xiết về hướng con thác sâu thẳm không một lối thoát. Không còn cách nào khác, Nguyên Ân chạy tới ôm lấy Hải Đường, vừa lúc mũi tên lao nhanh như chớp đâm ngay phía sau lưng chàng, rồi cả hai lao người ngã xuống dòng nước sâu thẳm.

Cùng lúc đó, Thành Đô Vương ném cung tên xuống đất, nghiêng rặng cần môi ôm lấy cánh tay đang rỉ máu của mình. Chỉ vì phút sơ sẩy, hắn đã để Hải Đường nhìn thấy nhưng không hiểu làm cách nào mà hắn lại bị thương ở tay nữa, trong khi rõ ràng hắn thấy nàng ta không hề ném bất cứ vật gì sắc nhọn cả chỉ thấy ánh mắt đỏ trừng trừng nhìn hắn.

...

Tại bếp hoàng cung, nơi mọi người hay tụ tập tám chuyện xuyên lục địa do Hải Đường lập nên. Có vẻ nơi này chính là nơi náo nhiệt và đông vui nhất hoàng cung. Nhưng có vẻ không khí sáng nay ở đây phần hơi im lìm hẳn đi, do không có Hải Đường ở đây.

"Hắc xì..."

Đằng Vân đang ngồi chống cằm trước vườn hoa với vẻ mặt chán trường. Sáng ra nàng đi tìm Hải Đường nhưng không thấy nàng ấy đâu cả. Con gió đầu xuân tiết trời thay đổi nên nàng hắc xì này giờ, đỏ cả cái mũi. Cầm bánh bao ăn nhâm nhi này giờ chưa hết.

Còn Từ Thiên ngồi nhìn xung quanh với ánh mắt ngáo ngơ, ngài cảm thấy trong lòng cứ bồn chồn lo lắng kiểu gì không thể tả được.

"Này, Vân Vân tỷ! Tỷ có biết từ sáng tới giờ Đường tỷ đi đâu không?"

Từ Thiên nghiêng đầu sang nhìn Đằng Vân đáp.

Đằng Vân lắc đầu, thờ dãi đáp: "Ta không biết nữa. Sáng nay đã không thấy đâu rồi! Chắc lại đi tìm hoàng thượng thôi!"

"Lúc sáng đi qua chỗ hoàng huynh mà không gặp. Có khi nào hai người đấy hẹn nhau xuất cung rồi không?... À mà đúng rồi, hôm nay là ngày dỗ của Từ Ngọc Vân hoàng hậu, mẫu hậu của hoàng huynh. Chắc có khi hai người đi lên đó rồi cũng nên... Đi mà không rú gì hết tron..."

Từ Thiên nói than thở, ném bông hoa bị bức hết cánh chỉ còn trơ lại cái nhụy hoa còn sót lại trên cuống xuống đất.

...

Dưới hồ đá với mặt nước xanh thẳm, từ dưới ngói lên. Hải Đường khó nhằn đưa Nguyên Ân lên bờ. Ánh mắt nàng hoang mang nhìn toàn thân đầy rẫy vết thương của Nguyên Ân đang rỉ máu, nét mặt tái nhợt hẳn đi.

Cả hai người đều ướt sũng cả. Nàng cố gắng đưa Nguyên Ân vào bên trong một cái hang đá gần đó với dòng thác chảy dữ dội, nhiệt độ ở dưới đây vô cùng thấp nên nàng cảm thấy có chút se lạnh.

Thật sự bây giờ nàng mới biết khả năng của nàng là gì, những điều diễn ra vừa rồi thật sự không làm khó được nàng. Chẳng qua do nàng không biết mình sở hữu những thứ năng lực đó thôi.

Nàng đưa mắt quanh quần nhìn cái nơi hoang vu này cảm thấy có chút lo sợ. Nàng gạt bỏ qua điều đó mà vội xem tình hình của Nguyên Ân như thế nào.

Nàng nghiêng người Nguyên Ân lại, cởi bỏ cái áo ra khỏi người chàng, rút phách mũi tên ra. Đôi đồng tử nàng giãn rộng khi nhìn vùng bị tên bắn trên người chàng lại tụ máu bầm nhiều đến như vậy. Nàng có thể nhìn thấu rõ từng tế bào máu đen đang ngưng tụ lại.

"Nguyên Ân bị trúng tên độc? Không thể được... nếu cứ như vậy sẽ chết mất thôi..."

Nàng hốt hải nói, bàn tay run run vùi chặt vào vạt váy của mình.

Hơi thở của Nguyên Ân ngày một yếu đi, hoàn toàn mất ý thức. Nàng luống cuống cả lên:

"Làm sao đây? Không có dao, không có thuốc khử trùng, cũng chẳng có thuốc kháng sinh nữa... Cứu kiểu gì đây... Sao lại rơi vào tình cảnh ngặt nghèo này chứ?"

Không còn cách nào khác, Hải Đường quyết định sẽ hút hết máu độc của Nguyên Ân ra, chỉ có như vậy mới cứu vãn được tình hình thôi. Còn lại nàng sẽ dùng máu để chữa lành vết thương trên người của Nguyên Ân.

Nàng cúi xuống dùng miệng của mình hút độc, hút tới đâu phun ra tới đó. Giọt máu tanh động lại trên môi nàng.

Sau khi hút hết độc, có vẻ như vùng vết thương chỗ đó khảm khá hơn. Nàng quay sang nhìn vết thương ở cánh tay và trên bả vai của Nguyên Ân mà cảm thấy xót xa. Một vị hoàng đế thì không nào tránh khỏi việc bị ám sát cũng chỉ vì cái ngai vàng kia.

Nàng đưa tay sờ lấy mà thấy tim mình như nhói đau. Nếu như khả năng trong nàng không bộc phát thì giờ Nguyên Ân sẽ còn như thế nào.

"Ta xin lỗi, vì ta chẳng giúp gì cho bệ hạ được cả."

Nàng nghẹn ngào nói, ánh mắt ươn ướt như con mèo vậy. Nàng vẫn chưa trở về trạng thái như cũ, vẫn mắt đỏ cùng gân máu nổi đầy trên cổ và mặt, móng tay dài sắc nhọn. Tóc nàng còn dài thêm vài phân nữa.

Nàng dùng móng tay mình cứa mạnh vào lòng bàn tay, nghiêng răng cắn môi chịu đựng cơn đau. Từng giọt máu ứa ra, nàng bóp mạnh để máu chảy ra nhiều hơn, nhỏ từng giọt xuống vùng vết thương trên người Nguyên Ân. Chẳng mấy chốc những chỗ đó nhanh chóng lành lại không một vết tích gì.

Về mặt của Nguyên Ân cũng trở nên hồng hào hơn vừa rồi, Hải Đường vội mặc lại áo cho chàng. Vừa lúc Nguyên Ân tỉnh lại, nàng vội đứng dậy quay phắt đi chỗ khác vì sợ chàng cảm thấy khiếp đảm khi nhìn thấy bộ dạng lúc này của nàng.

Nguyên Ân mệt nhọc chống tay đứng dậy, nhìn trên người mình không còn bất kì vết thương gì, cũng không đau đớn gì cả. Chàng nghĩ Hải Đường đã dùng máu của mình để chữa trị cho mình. Chàng từng bước đi tới chỗ Hải Đường.

"Người đừng qua đây! Ta không muốn thấy người nhìn thấy bộ dạng chẳng khác nào yêu nữ của ta đâu."

Hải Đường gằn giọng nói, nhưng không quay người nhìn Nguyên Ân. Nhưng Nguyên Ân như phớt lờ lời nói của nàng, vẫn đi tới đưa tay hất tóc nàng qua. Vết bớt hoa dạng niền giống như mẫu hậu của chàng cũng từng có cái vết bớt này.

"Nàng..."

Chưa kịp để Nguyên Ân nói kịp điều gì thì Hải Đường quay phắt người lại, nhìn chàng với ánh mắt với con ngươi màu đỏ lấp động những giọt lệ. Nàng nghẹn giọng đáp:

"Ta không phải yêu nữ giống như Du Chiêu nghi nói... Ta chỉ là mang trong mình dòng máu có thể cứu người người, làm hồi sinh vạn vật thôi mà... Chẳng qua ta chỉ là có chút khác biệt so với mọi người thôi... Chẳng qua do hồi nhỏ ta bị lạc trong rừng rồi bị hồ ly chín đuôi cắn thối, nên mới thành ra như vậy đây..."

Nguyên Ân im lặng không nói gì. Chàng tiến lại gần Hải Đường nhưng nàng lại lùi bước chân ra sau như muốn né tránh chàng vậy. Chàng đi nhanh lại, nắm lấy tay nàng kéo phắt lại ôm chặt lấy nàng, khẽ phá ra hơi thở lạnh lẽo.

Nguyên Ân trầm giọng đáp: "Ta đã biết trước đó bí mật của nàng rồi, lúc ở Quốc Châu Tự. Nàng giống như mẫu hậu của ta, bà ấy cũng mang dòng máu giống nàng và cũng có vết bớt hoa dạng niền này..."

Lúc này ánh mắt Hải Đường mới trở lại màu đen vô tư hồn nhiên như ban đầu, gân máu cũng dần biến mất, nhưng tóc của nàng thì vẫn dài ra qua tận hông. Lúc này về mặt của nàng trông sắc sảo hơn nhiều so với lúc đầu.

Nàng buông nhẹ Nguyên Ân ra quay lưng đi tới đứng trước mỏm đá nhìn dòng thác chảy với ánh mắt vô định, cảm xúc rối bời. Lúc vừa rồi ở phía trên chống trả bọn sát thủ, có kẻ đã nhìn thấy bộ dạng thật của nàng khi đó, nàng cảm thấy có chút lo sợ.

Hải Đường nhẹ giọng đáp: "Bây giờ ta bắt đầu cảm thấy lo sợ rồi... Ta sợ hôm nay khi trở về sẽ có nhiều kẻ bắt ta để lấy máu vì muốn bắt từ... không thì sợ hãi và cho rằng ta là yêu nữ cũng nên."

Nguyên Ân đi bên cạnh Hải Đường nhưng không nhìn nàng, hạ giọng đáp:

"Ta còn sợ hãi hơn nàng. Mất mẫu hậu đã là nỗi đau thương của ta, nếu nàng rời xa ta giống như bà ấy, làm sao ta chịu nổi."

Nghe Nguyên Ân nói vậy, Hải Đường quay sang nhìn Nguyên Ân với ánh mắt chứa đựng những cảm xúc khó tả, vội ôm chặt lấy chàng xúc động không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tại điện Phù Dung

Tại điện Phù Dung.

Hoàng hôn như một tấm rèm màu tím hồng nhẹ nhàng phủ lên vạn vật, không khí trong hoàng cung bây giờ bỗng trở nên ngột ngạt đi trông thấy.

Tựa lưng vào cột đình, Đằng Vân cứ nhìn lên bầu trời với vẻ mặt lo lắng sốt vó vì không biết Hải Đường đi đâu từ sáng sớm đến giờ này không thấy quay về. Nàng không đành lòng nên chạy tới phủ Vương Gia Tử Khuynh nhờ sự giúp đỡ.

"Vương gia, không biết Hải Đường đi đâu từ sáng đến giờ không thấy về phủ mà trời cũng sắp tối rồi, ta cảm thấy lo lắng. Nàng ấy đi không nói là đi đâu cả."

Đằng Vân nói giọng đều đều, ánh mắt lo lắng nhìn Tử Khuynh.

Tử Khuynh khẽ vụt ra tiếng thở dài, nhìn Đằng Vân với ánh mắt điềm tĩnh đáp:

"Đừng lo, chắc nàng ấy lại tung tăng ở đâu đấy thôi!"

"Ừa Vân tỷ đến đây hỏi nào vậy?... " Tử Thiên thốt lên, ngạc nhiên khi nhìn thấy Đằng Vân cũng ở đây. Ngài đến đây gặp Tử Khuynh cũng với vẻ mặt như Đằng Vân, ngài cảm thấy trong lòng bồn chồn day dứt, nhìn Vương gia chau mày tiếp lời: "Hoàng Thúc, hoàng huynh đi lên núi Ngọc Vân lâu như vậy. Thường thì huynh ấy sẽ đi về rất sớm, con e có chuyện không hay đã xảy ra với huynh ấy rồi..."

"Nếu vậy, thì chúng ta phải mau đi lên đó xem như thế nào thôi. Đạo gần đây sứ giả Bắc Triều cũng đang âm thầm quỷ kế đa đoan, ta e chúng sẽ cho người sát hại Nguyên Ân và ta cũng là mục tiêu của chúng."

Tử Khuynh đáp nhanh với vẻ mặt nghiêm túc. Trong đầu ngài dường như đang suy tính một điều gì đó khó đoán.

...

Tại điện Chiêu Đức.

"Ta thật sự không hiểu cái ả tiểu thư Hải Đường có gì hơn ta chứ? Vậy mà hết Tứ hoàng tử đến Vương Gia Tử Khuynh đều bênh vực bao che cho ả ta. Đã vậy còn được hoàng thượng đề tâm, trao cho cái quyền không được lãng mạ hay sai bảo gì nàng ta. Sáng nay ta nghe Bát công công nói, bệ hạ đã xuất cung từ sớm đưa ả ta đi cùng lên núi Ngọc Vân gì đấy... Vì hôm nay là ngày đỗ của Tử Ngọc Vân hoàng hậu đấy."

Du Lan than ngắn thở dài, chán nản vì chẳng được Nguyên Ân sung hạnh đã vậy chưa bao giờ nàng ta nghe từ chàng một từ "Nàng" mà toàn là "Tỷ".

Huyền Trân nhắc lấy tách trà hoa nhài uống vài ngụm lắc đầu đùng đùng đáp:

"Ta cũng chẳng khá khẩm gì hơn Chiêu nghi nương nương đây đâu!"

Nàng ta cười nhạt ngán ngẩm tiếp lời:

"Giờ trong mắt bệ hạ chỉ có Hải Đường tiểu thư mà thôi. Tất cả chúng ta đều không bằng một móng tay của nàng ta nữa là..."

"A, sao ta lại quên mất chuyện này nhỉ..."

Du Lan chợt thốt lên khi sực nhớ ra chuyện lúc sáng mà nàng ta phát hiện điều bí mật của Hải Đường, định phanh phui dẫn mặt nàng ta thì bất ngờ Vương Gia Tử Khuynh xuất hiện nên Du Lan chẳng làm được gì, chỉ ôm cục tức trong bụng.

Điều đó khiến Huyền Trân suýt tí nữa đánh rơi tách trà vì giật mình.

Du Lan vẫy tay gọi Huyền Trân ghé sát lại thủ thi điều gì đó cho nàng ta nghe, ánh mắt hiện rõ thâm độc.

...

Buổi tối trong hang động dưới chân thác nước chảy dữ dội. Mù sương bắt đầu buông xuống se lạnh buốt cả da thịt, có vài cái lá vàng khô cuốn theo ngọn gió lác đác rơi xuống mà hồ đá nổi lên lênh đênh. Vầng trăng chiếu sáng rọi xuống nơi đây, nghe tiếng nước thác chảy thật êm tai. Tiếng kéo kẹt của những những rễ cây nghe đến rợn người.

Nguyên Ân đang ngồi trên tảng đá với vẻ mặt trầm tĩnh nhìn dưới mặt trăng in bóng dưới mặt nước. Trong khi Hải Đường đang nằm co người tựa đầu lên đùi Nguyên Ân ngủ rất ngon giấc không hay biết gì, chắc có lẽ nàng đã quá thấm mệt rồi.

Nguyên Ân cúi đầu nhìn Hải Đường với ánh mắt đen huyền vô vàn cảm xúc, khẽ đưa tay vén vài lọn tóc là phà trước mặt nàng gọn qua một bên. Chàng thầm nói:

"Tại sao càng lúc ta càng cảm thấy nàng giống cô bé ta gặp lúc nhỏ thế này... Nụ cười tươi năm đó, ta không thể nào quên được..."

Trong cơn mơ màng giữa cơn ngủ say của Hải Đường, phía chân núi Ngọc Vân có tiếng truy binh hò reo khắp chốn cùng tiếng vó ngựa âm vang. Một người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu đầm đìa nhưng lại vẻ thống khổ sợ hãi vô cùng. Đôi chân trần bị rỉ máu khi chạy trên con đường mòn đầy đá nhon.

Bà ấy bị đám quân lính kia rượt đuổi không ngừng cho tới cơn ngộ cụt không còn lối thoát, bà nhìn đứa trẻ trong tay mình với ánh mắt đau thương đến quặn lòng không gì tả nổi. Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thấm mệt không còn sức của bà, nỗi uất hận dù có bóp nát cả bầu trời đen tối kia cũng chẳng thể nào bằng.

"Hải Đường, con nhất định phải sống.. Con chính là công chúa cuối cùng của Bắc Triều chúng ta..."

Bà đặt đứa con bé bỏng của mình trong bụi cây rậm rạp che chắn lại, bất chợt đứa trẻ òa khóc cả lên. Bà không nỡ rời xa nhưng không còn cách nào khác, bà ngoảnh mặt chạy đi.

"Phập"

Mùi tên xé toạt gió đâm xuyên vào bụng bà, bà ngã người lao mình xuống vực thẳm, trong khóe mắt giọt lệ tuyệt vọng tuôn rơi.

Hải Đường chợt giật mình bừng tỉnh, chống tay ngồi dậy với ánh mắt mờ to đầy hoang mang. Con ác mộng này thật kì lạ, có cơn mơ nào lại chân thật đến lạ như thế này... Một giọt nước mắt chợt vô thức tuôn rơi trên bờ má nàng mà chẳng hiểu tại sao. Nàng đưa tay đặt phía bên ngực trái của mình, tại sao nàng lại có cảm giác đau đến xé lòng thế này.

Nàng thầm nhớ lại câu nói vang vọng nàng nghe được trong cơn mơ quá đổi kì lạ:

"Công chúa cuối cùng của Bắc Triều là sao? Rốt cuộc người phụ nữ mờ mờ ảo ảo rơi xuống vực kia là ai?... Sao lại năm lần bảy lượt xuất hiện trong giấc mơ của mình vậy..."

Nguyên Ân nhìn nét mặt hoảng hốt của Hải Đường cùng với những giọt mồ hôi nhễ nhại trên trán nàng, chàng đưa tay lau đi mồ hôi cùng giọt nước mắt của nàng nhíu mày hỏi:

"Năm mơ thấy gì sao?"

Hải Đường gượng cười lắc đầu "không" nhẹ giọng đáp: "Bây giờ chúng ta rời khỏi đây được không?"

Nàng nhìn Nguyên Ân với ánh mắt như nai nỏ, vì nàng có cảm giác bất an khi ở lại đây, không gian lạnh lẽo ở khu rừng này giống như trong mấy bộ phim cổ trang nàng xem khiến nàng cảm thấy rùng mình.

"Trời cũng đã tối rồi, hay đợi trời sáng chúng ta rời đi. Nếu mệt thì ngủ tiếp đi, ta thấy nàng không hề ổn tí nào đấy."

Nguyên Ân nói giọng đều đều, ánh mắt lo lắng lẫn quan tâm nhìn Hải Đường.

Nàng chỉ biết gật đầu đáp rồi tựa đầu vào vai Nguyên Ân, đưa mắt nhìn xuống hồ đá dưới kia, cảm thấy trong lòng hoàn toàn rồi bởi cùng đầu óc trống rỗng. Nàng chợt thốt lên một câu:

"Nếu như ngày mai trở về hoàng cung, mọi người xem ta là quý hay yêu nữ xưa đuổi ta, thì người sẽ như thế nào?"

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhìn Hải Đường khi nghe nàng hỏi vậy, khẽ phả ra hơi thở lạnh lẽo trong màn sương tĩnh mịch. Chàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng trầm giọng đáp:

"Nàng đừng bi quan thế, nàng không phải là yêu nữ. Chỉ là nàng có một chút khác biệt so với họ mà thôi. Ta không chắc sẽ bảo vệ được nàng tới đâu nhưng ta sẽ không bỏ rơi nàng."

Nàng mỉm cười cảm thấy cũng được phần nào an tâm khi nghe câu nói này từ Nguyên Ân, tuy chàng lạnh lùng thẳng tính nhưng lại biết cách quan tâm người mình xem là quan trọng.

Nhưng nàng có cảm giác như duyên mệnh giữa nàng và Nguyên Ân, dường như là sự sắp đặt sẵn trước đó vậy. Nàng lại cảm thấy sự bất ổn không thể nào diễn tả được.

Bất chợt ở phía kia, heo hút trong khu rừng rậm u tối kia, le lói vài đốm sáng vàng vàng càng lúc càng tiến lại gần đây. Đâu đó trong không gian này, cả hai có thể nghe thấy tiếng gọi thất thanh.

"Đường tỷ tỷ... Hoàng huynh... hai người ở đâu vậy?..."

"Hải Đường... Hải Đường, cô ở đâu..."

Hải Đường và Nguyên Ân đều đứng phắt dậy, khi có người tới đây. Nàng có thể nhận ra đó giọng của Từ Thiên và Đằng Vân.

Từ Thiên cùng Đằng Vân và Từ Khuynh đem theo quân lính đi tìm hai người khắp nơi đây. Họ cũng phát hiện ra có rất nhiều xác chết của những tên sát thủ ở phía trên đoạn đường gần bờ sông.

Khi nhìn thấy Đăng Vân, Hải Đường đã lập tức chạy tới ôm chầm lấy nàng ấy khóc nức lên thành tiếng như trẻ con bị lạc mẹ vậy. Nàng vừa khóc vừa nói:

"Vân Vân ơi, tôi tưởng sẽ không còn được gặp cô nữa chứ... Tôi sợ lắm đấy..."

Đăng Vân đưa tay vỗ lưng Hải Đường trấn an: "Không sao rồi! Đừng sợ!"

Mặc dù biết Hải Đường ở bên cạnh mình nhưng Nguyên Ân vẫn biết nàng đã rất sợ hãi như thế nào, nàng sợ chính bản thân của mình, sợ bị mọi người biết được hình dáng thật sự của nàng.

Từ Thiên vội chạy tới chỗ Nguyên Ân xem thử như thế nào, ánh mắt không khỏi lo lắng nhìn chàng cất giọng đáp:

"Hoàng huynh không sao đấy chứ? Tìm được hai người thật là may. Làm đệ lo sốt vó cả lên. Đi mà không nói một lời nào cả, cũng may đệ biết hôm nay là ngày dỡ của mẫu hậu huynh nên cũng đoán chắc huynh lại lên núi Ngọc Vân thăm Người."

"Không sao là tốt rồi. Mà đã có chuyện gì xảy ra sao? Ta thấy có rất nhiều xác chết gần bờ sông."

Từ Khuynh nhìn Nguyên Ân thắc mắc hỏi.

Nguyên Ân trầm mặc một phút rồi lên tiếng đáp: "Ta cũng không biết là kẻ nào đứng sau dụt dây nữa? Ta nghĩ một là Thành Đô Vương không thì là đoàn sứ giả Bắc Triều thôi."

Nghe nhắc tới kẻ sát hại, Hải Đường chợt nhớ đến mình đã thấy thoáng qua sơ sơ bộ dạng của hắn lúc đấy, nên đi tới nhìn bọn họ nhẹ giọng đáp:

"Tuy ta không nhìn thấy rõ mặt nhưng ta đặc biệt nhớ rõ, hắn có tóc màu trắng."

"Tóc trắng? Không lẽ lại là Thành Đô Vương sao?"

Từ Thiên thốt lên đầy ngạc nhiên sau khi Hải Đường nói về đặc điểm của tên muốn hành thích Nguyên Ân.

"Vậy thì chúng ta cần phải tìm cách phải khiến hắn chịu tội thôi!"

Từ Khuynh đáp với nét mặt điềm tĩnh.

Nguyên Ân im lặng không nói gì, chỉ cảm thấy lo cho Hải Đường mà thôi, vì bọn chúng cũng đã thấy được những gì diễn ra lúc đó. Có thể, chúng đã thấy được hình dạng kì lạ của Hải Đường rồi.

...

Sáng hôm sau, khi vừa trở về hoàng cung, Hải Đường được Nguyên Ân cho ở lại ở điện Hưng Đức – nơi chỉ dành cho hoàng hậu mới được phép ở để nghỉ ngơi. Đăng Vân cũng được ở cùng với Hải Đường tại đó. Xung quanh nơi này được trồng rất nhiều hoa cát tường đủ màu sắc.

Hải Đường không thể phủ nhận nơi đây thật sự rất đẹp và còn yên bình hơn hẳn, không có mối lo ngại nào. Mục đích Nguyên Ân để ở điện Hưng Đức chỉ là để nàng an toàn.

Hiện tại thì nàng cùng với Đăng Vân đang ngồi ở gần bờ hồ, ngắm vừa hoa cát tường nở rộ. Nàng cứ liên tục thở dài với những khuất mắc trong lòng. Nàng nghiêng sang nhìn Đăng Vân cất giọng hỏi:

"Vân Vân này, cô là người Bắc Triều chắc biết công chúa cuối cùng của triều đại Bắc Triều phải không?"

Đăng Vân nhíu mày thắc mắc có chút ngạc nhiên khi nghe Hải Đường hỏi vậy, nàng đáp:

"Sao tự nhiên cô lại hỏi công chúa Bắc Triều làm gì vậy?"

"Tôi cũng không biết nữa... Tại vì từ lúc ở Ngọc Vân trở về, đánh một giấc ngủ dài thì tôi lại nằm mơ thấy có một người phụ nữ nói là cái gì nhi... à... con chính là công chúa cuối cùng của Bắc Triều rồi gì gì nữa đấy... rồi bà ấy rơi xuống vực... Giấc mơ này cứ lặp đi lặp đi lặp hoài trong đầu tôi..."

Hải Đường nói lại những gì cho Đăng Vân nghe, thật sự nàng cảm thấy như có người báo mộng cho nàng vậy và muốn hỏi thúc nàng biết được điều bí mật gì đó.

"Vậy sao? Kì lạ vậy?" Đăng Vân đáp với vẻ mặt khó hiểu rồi nàng tiếp lời: "Ta cũng không biết rõ lắm, nghe nói đâu công chúa cuối cùng của Bắc Triều chúng tôi đã mất tích lâu rồi, không rõ tung tích. Còn người sinh ra nàng ấy là hoàng hậu Chiêu Linh thì bị truy đuổi do phạm tội tày đình nên đã gieo mình xuống vực thẳm trong lúc bị truy đuổi."

"Hoàng hậu Chiêu Linh? Vậy cô có biết tên công chúa là gì không?"

Hải Đường nhìn Đăng Vân hỏi.

Đặng Vân chỉ biết lắc đầu vì nàng cũng không biết rõ chuyện này cho lắm, chỉ nghe nói vậy thôi.

Hải Đường lại thờ dài chán nản, kiểu này nàng phải quay về hỏi phụ thân mình là chắc nhất. Dù sao thì nàng cũng thắc mắc không biết mẫu thân của nàng là ai, vì lúc xuyên không qua đây nàng chỉ thấy phụ thân chứ không thấy mẫu thân đâu cả.

Nàng nhìn thấy có một khóm hoa cát tường màu tím lác lõng trong đám hoa mẫu đơn kia, nàng vô thức đưa tay ngắt lấy nó, khẽ đưa lên mũi ngửi để cảm nhận mùi hương đặc biệt của loài hoa này.

"Này cũng trưa rồi, hay là chúng ta tới bếp hoàng cung kiếm gì đó ăn thôi. Chắc mọi người đang đợi chúng ta đây."

Đặng Vân lên tiếng đáp, kéo tay Hải Đường đứng dậy, hồi thức nàng đi.

Nàng chỉ mỉm cười rồi cùng Đặng Vân lững thững đi bộ tới đó.

Nghe tin Hải Đường được hoàng thượng chuyển tới ở điện Hưng Đức chỉ dành cho hoàng hậu, Du Lan cùng với Huyền Trân và một số phi tần tỏ lòng ganh tị khi nàng chưa là gì của hoàng thượng mà lại được sở hữu điện rộng lớn này. Mọi người ngầm đoán hoàng thượng đã có ý định đưa Hải Đường lên làm hoàng hậu.

"Nhìn xa cứ tưởng quý nhân nào, thì ra là một con yêu nữ hồ ly tinh!"

Giọng nói đầy mỉa mai lẫn ám chỉ của Du Lan khi tình cờ gặp Hải Đường và Đặng Vân ở đây. Nàng ta nhếch môi cười đầy khinh rẻ, tỏ ra rất nghiêm trang nhưng trong ánh mắt như chứa đựng mưu kế thâm độc.

Nhận ra Du Lan, Hải Đường ném ánh mắt chán ghét nhìn nàng ta. Nàng cảm thấy có chút không an tâm khi nàng ta biết bí mật của nàng. Nàng không muốn dây dưa với loại người như Du Lan nên đi lướt qua nàng ta.

"Này ta thật lòng khuyên ngươi một câu, cô nên biết thân biết phận thì nên cuốn xéo ra khỏi hoàng cung ngay lập tức đi, trước khi ai đấy biết cô là kẻ có dòng máu ác quỷ gì đấy nhì..."

Hải Đường chột đứng khựng lại khi nghe Du Lan nói giọng đầy khí thế mang tính chất đe dọa như vậy. Nàng quay người lại nhìn Du Lan với vẻ mặt thần nhiên không tỏ ra một chút lo sợ gì.

"Tại sao tôi lại phải rời khỏi nơi này chứ? Du Chiêu Nghi có quyền gì bảo tôi phải cuốn xéo khỏi đây. Hoàng thượng còn chưa nói tôi đi thì cô cũng chẳng có cơ gì phải nói tôi đi nhé. Và tôi nói cho biết, tôi không phải là yêu nữ hay hồ ly tinh."

Dứt lời, Hải Đường quay phắt người đi khỏi đây một mạch.

Từ trước đến nay, phi tử trong hậu cung có thể công kích và đá xéo nhau, châm chọc nhau nhưng tuyệt nhiên chưa ai dám nói thẳng như tát gáo nước lạnh vào mặt như Hải Đường. Tuy nàng không có thân phận gì trong cung nhưng nàng được có được tiếng nói riêng.

Du Lan chỉ biết siết chặt tay chịu đựng thầm nói: "Để chờ xem ngươi còn dám vênh mặt được bao lâu, ta sẽ phải khiến ngươi hiện nguyên hình thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Yêu nữ

"Này Hải Đường, nàng ta nói cô là yêu nữ hồ ly tinh là sao vậy? Không lẽ nàng ta biết được bí mật của cô sao? Nếu chuyện này là thật thì cô sẽ gặp nguy hiểm đấy. Hay là nói sự thật cho hoàng thượng biết, biết đâu ngài ấy sẽ có cách giúp cô thì sao?"

Đặng Vân vừa đi vừa nhìn Hải Đường nói giọng đều đều với ánh mắt lo lắng.

Hải Đường thờ dài trầm mặt một lúc, nắm chặt lấy bàn tay của Đặng Vân. Đặng Vân cúi xuống nhìn cũng biết nàng đang rất lo sợ. Nàng ngược mặt lên tiếng đáp:

"Chuyện này thì Nguyên Ân đã biết rồi. Chẳng ấy biết khi ở Quốc Châu Tự đấy và chàng sẽ nói bảo vệ ta nên ta cũng yên tâm một phần nào... Cả Từ Thiên cũng biết rồi..."

Đặng Vân mỉm cười nhìn nàng trấn an: "Thôi đừng lo, tất cả mọi người đều sẽ bảo vệ cô. Dù sao thì cô cũng là một người đặc biệt, có thể cứu đáng chúng sanh... Không phải loại yêu nữ gì như Du Chiêu Nghi kia nói đâu..."

"Nhưng lúc mà ta hiện nguyên hình sẽ trong đáng sợ lắm đấy!"

Hải Đường đáp nhanh lại, cảm thấy chán nản cho chính bản thân mình. Chẳng biết khi nào mới có thể tránh khỏi kiếp nạn éo le này. Vừa rồi nghe Du Lan nói nàng là yêu nữ, trong lòng nàng chợt dâng lên dự cảm không lành. Rồi nàng cảm thấy mơ hồ tận sâu trong bóng tối, có rất nhiều cặp mắt đang nhìn nàng của sự né tránh và sợ hãi từ nhiều cung nữ, thái giám.

Con gió khẽ thổi xào xạt cuốn theo những cái lá khô, làm làn tóc đen càng lúc càng dài của Hải Đường tung bay theo gió.

"Ào"

Bất ngờ có một xô nước nói đúng hơn là xô huyết đỏ thắm dội thẳng vào người Hải Đường, khiến nàng đứng đơ ra như chết sững. Từng giọt máu vương vẩn trên khuôn mặt trắng ngần của nàng, giờ thì chuyển sang mặt cắt không còn giọt máu. Ánh mắt nàng to tròn ngạc nhiên nhìn tên đàn ông mặc đồ đạo sĩ màu trắng đen đứng trước mặt nàng, chính ông ta là người đã dội huyết vào người nàng. Mùi vị tanh nồng của máu xộc lên tới mũi.

Đằng Vân như đứng hình khi chứng kiến những gì xảy ra vừa rồi, nàng hằm hằm thay cho Hải Đường khi vô duyên vô cớ làm như vậy. Nàng vênh mặt lên nhìn tên đạo sĩ kia gằn giọng đáp:

"Này, ông là ai? Sao lại tát huyết vào người Hải Đường như vậy hả? Ông không có mắt sao hả?"

Huyền Trân tiến lên vài bước nở nụ cười không thể nào trơ trên hơn, cất giọng thánh thót:

"Chỉ là sáng nay, ta nghe trong hoàng cung đồn thổi rằng, ở cung Hưng Đức mà Đường tiểu thư mới về chuyển tới nay có yêu nữ... Nên ta gọi Tây đạo sĩ đây tới để trừ yêu tà thôi mà."

"Này Tiệp dư nương nương, nương nương đã có được sự cho phép của hoàng thượng chưa mà dám mời tên đạo sĩ này tới lăng mạ Hải Đường ha?"

Đằng Vân lớn giọng đáp, ánh mắt hiện rõ sự bức tức khi nghe Huyền Trân nói vậy.

Trong khi Hải Đường im lặng không nói gì, ánh mắt trần trần nhìn những con người trước mắt đang muốn dần mặt nàng. Vừa lúc đó Du Lan cũng từ phía sau Hải Đường đi tới để nghe ngóng tình hình, vẻ mặt tỏ ra điềm tĩnh đầy sự nham hiểm.

Hải Đường nhìn thấy sự xuất hiện của Du Lan, Huyền Trân cùng với một số phi tần, quân lính trong cung, nàng biết rằng mình đang nằm trong sự chèn ép của bọn họ. Họ muốn nàng hiện hình thật sự.

"Tiểu thư đây thật sự không hiểu chuyện, bản đạo tận tâm tận lực truy tìm yêu nữ để giúp hoàng cung cũng như bá tính thái bình thượng thế thôi."

Tên Tây đạo sĩ đó lên tiếng nói, ra vẻ ta đây có khả năng diệt trừ yêu nữ hồ ly thành tinh.

"Vậy người cho rằng ta là yêu nữ nên mới tát huyết vào người ta?"

Lúc này Hải Đường mới lên tiếng, ánh mắt hiện rõ sự bức tức khi nghe ông ta nói vậy. Nàng thề rằng nếu hôm nay nàng không tống khứ tên đạo sĩ giả tạo này đi ngay lập tức không thì cho ông ta một trận hả dạ, nhưng tình thế bây giờ hoàn toàn bất lợi với nàng. Nàng thật sự không biết bọn họ sẽ làm gì nàng đây.

"Phịch"

Chợt Hải Đường ngã phịch xuống nền một cách đau đớn khi bị Du Lan xô một phát. Đã vậy còn bị tên đạo sĩ kia lại lấy lọ huyết đỏ lên đầu nàng, khiến nàng vô cùng tức giận, tia mắt in hằn tia máu trong con mắt. Từng giọt máu chảy dọc xuống mặt nàng, chảy vào miệng khiến nàng cảm thấy cơ thể mình như nóng ran, nhìn những con người đứng đây. Nàng có thể nhìn thấy rõ từng giọt máu chảy qua các huyết mạch của họ. Nàng cảm thấy khát lắm, thèm những giọt máu đó.

Nàng cúi gầm mặt, tóc rũ xuống phủ cả khuôn mặt, ánh mắt nàng đã chuyển sang màu đỏ sặc lạnh pha sự giận dữ, bàn tay nàng bất giác nắm vạt váy siết chặt lại. Vì nàng đang cố gắng chịu đựng, vì không muốn để lộ nguyên hình thật sự của mình. Nàng thẳm trong miệng:

"Làm ơn, mau đi đi! Đừng lại gần tôi, tôi sợ lắm!"

Đằng Vân thấy vậy vội chạy tới đỡ Hải Đường nhưng bị Du Lan đẩy mạnh qua một bên, nắm tóc hải Đường hất qua. Cương giọng nói:

"Đẩy mọi người nhìn đi, à ta có cái bốt hình hoa dạng niên, chứng cứ rành rành đây. À ta đích thị là yêu nữ sẽ mang tai họa tới cho Ngũ Thiên Quốc đấy. À ta dám đốt lột con người để tra trộn trong cung, mê hoặc hoàng thượng nhằm lật đổ hoàng cung này đây. Dội một lát nó sẽ hiện nguyên hình đấy..."

Tên đạo sĩ nhanh tay dán miếng bùa vào đầu Hải Đường, còn bày vẽ quơ kiếm chém một nhát ngay tay của nàng, khiến nàng chau mày vì cái đau đột ngột nhưng vết thương đó nhanh chóng lành lại ngay tức khắc.

Mọi người đều hoảng sợ khi thấy như vậy, nhưng Hải Đường vẫn ngồi bất động không hề ngẩng mặt lên, trong lòng nàng đang bùng sôi ngọn lửa cháy. Chỉ cần những con người này chọc tức nàng thì nàng sẽ chẳng nhận nhin nữa mà ra tay, mặc cho nàng như thế nào.

"Ta đã dùng huyết chó sống và yểm bùa con yêu nữ này rồi, chỉ một lát thôi nó sẽ hiện hình. Mau giữ nó lại nếu không nó sẽ lộ hành đấy!"

Ông ta lên tiếng nói với vẻ mặt nghiêm nghị, chia kiếm về phía Hải Đường.

Dùng huyết chó sống chính để Hải Đường ngửi thấy máu tanh sẽ hiện nguyên hình là kẻ sách của Du Lan nói cho hắn biết, vì nàng ta đã đọc trong cuốn truyền thuyết có nói lại và nàng ta cũng biết được trước kia Từ Ngọc Vân hoàng hậu cũng giống như Hải Đường vậy.

Ngay lập tức hai tên lính tới lời nàng đứng dậy giữ chặt lại. Lúc này ai nấy đều tá hỏa khi nhìn thấy bộ dạng thật của Hải Đường, ánh mắt đỏ như loài quỷ hút máu người, gân máu nổi chằng chịt ở cổ và mặt, móng tay dài nhọn hoắc, làn tóc đen dài thướt lướt hơn móng. Bộ y phục trắng của nàng bê bết máu.

Huyền Trân với Du Lan đều dè chừng tránh xa nàng vì cảm thấy ghê sợ. Các phi tần khác cùng với mọi người có mặt ở đây đều khiếp đảm khi biết tiêu thư Hải Đường, ngọc nữ của đại thừa tướng lại là yêu nữ sống trong cung bấy lâu nay không ai biết.

"Bẩm Du Chiêu Nghi, Tiếp dư nương nương! Nô tài vừa phát hiện thấy ở vườn hoa trong điện Hưng Đức có xác người chết bị phân xác, rĩa thịt ả, máu me vương vãi dưới nền... Vô cùng ghê sợ!"

Một thái giám chạy đến trước mặt báo với nét mặt hoảng hốt.

Nghe tên đó nói vậy làm mọi người vô cùng sợ hãi, mặt cắt không còn hột máu. Cả loạt đều đồng thanh: "Mau giết con yêu nữ đó đi, nếu không nó sẽ ăn thịt hút máu chúng ta mất thôi."

"Chuyện đã tới nửa này rồi, xem ngươi còn dám to gan ăn thịt người nữa không? Thịt và máu người chính là loại đồ ăn yêu thích của yêu nữ nhà ngươi. Ta dám chắc ngươi đã đói khát nên ăn thịt người trong cung."

Tên đạo sĩ đó được nước lần tới, hùng hổ nói.

"Ngươi cảm mến, Hải Đường không bao giờ ăn thịt người. Ta chắc chắn, vì ta ở cùng với hải Đường. Ngươi cấu kết với những kẻ ở đây để hại nàng ấy, chỉ vì đỉnh vàng kia phải không. Còn các phi tần hậu cung ở đây đều ganh ghét nàng ấy nên muốn hãm hại nàng ấy, chỉ vì nàng ấy được sự sủng hạnh của hoàng thượng."

Đằng Vân không thể nhịn nổi cơn tức giận này mà sổ một tràng với nét mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Du Lan nhếch môi mỉm cười khinh khinh nhìn Đằng Vân đáp: "Thì ngươi cùng phe với ả ta nên bênh vực chứ gì? Không khéo ngươi cũng là đồng loại với con yêu nữ này..."

"Ngươi..." Đằng Vân như cứng họng khi nàng ta nói vậy. Nàng ta vênh vao vẩy tay ra hiệu cho hai tên lính tới lời nàng đi, để không cho nàng dám xác suất.

"Bỏ ta ra... Bỏ ta ra... Nhất định hoàng thượng sẽ không để yên cho ngươi đâu..."

Mặc cho Đằng Vân cứ gằn co thì mấy con người đó vẫn tiếp tục hại Hải Đường.

"Để xem hoàng thượng khi thấy cảnh tượng này có còn mê mẩn ả yêu nữ này nữa không?"

Huyền Trân mỉm cười nói với giọng đắc ý.

"Ta không phải yêu nữ, ta chỉ có chút khác biệt so với các người thôi!" Hải Đường cố gắng nói câu không rõ chữ, lồng ngực phập phồng với hơi thở gấp gáp khi nàng đang cố nhẫn nhịn những gì đang diễn ra. Nàng lờ mờ nhìn từ Du Lan đến Huyền Trân, những con người đang nhìn mình với ánh mắt sợ hãi, nàng đánh mắt nhìn tên Tây đạo sĩ kia gượng cười chán ghét tiếp lời:

"Tên đạo sĩ giả mạo kia, ta nói cho nhà ngươi biết! Hải Đường ta không phải là yêu nữ. Nếu ngươi còn hăm dọa cấu kết với mấy con người lòng dạ hiểm độc kia, thì ắt sẽ gánh lấy hậu quả khôn lường đấy."

"Chát"

Một cái tát nháng lửa giáng vào mặt Hải Đường từ bàn tay của Du Lan, khóe môi nàng rỉ máu. Nàng gờm gờm ánh mắt đỏ sắc lạnh nhìn Du Lan khiến nàng ta thoát giật mình mà cảm thấy rợn cả người, nhưng vẫn tỏ ra không sợ đáp:

"Lần này để xem ngươi còn dám mạnh mẽ nữa không? Yêu nữ! Ngươi cứ giãy giụa đi, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi..."

Không chân chừ suy nghĩ gì nhiều, ngay lập tức tên Tây đạo sĩ vung kiếm lao thẳng về phía Hải Đường. Ai nấy đều căng mắt ra nhìn.

Ông ta nhưng đứng khựng lại, khi mũi kiếm đã bị Hải Đường dùng hai bàn tay nắm chặt lại để không cho hắn đâm trúng mình. Hai tên lính giữ nàng vừa rồi đã bị nàng hất văng ra xa trong tích tắc.

Bàn tay nàng rỉ máu, chảy ròng ròng xuống dưới nền. Lần này nàng sẽ không nhường nhịn nữa, vì nàng không muốn chết như trong tủ nhục khi bị bọn họ sỉ vả ghê tởm nàng như vậy.

"Quân lính đâu, mau giết chết ả yêu nữ kia đi!" Huyền Trân gằn giọng ra lệnh cho viện binh, nét mặt hiện rõ sự sợ hãi.

Ngay lập tức có một tốp quân xông lên tấn công Hải Đường. Nàng chẳng muốn làm họ bị thương nhưng bị dồn vào thế này nên nàng bắt buộc phải ra tay, đó là do tự chuốt lấy thôi chứ không phải do nàng, có trách thì trách những kẻ cầm đầu kia.

Nàng hung hãn không còn nhận thức gì dùng móng tay cào xé bọn chúng, làn tóc bay bay khiến nàng hiện rõ nét đẹp sắc sảo của một nữ nhân mang trong mình thứ yêu lực hiếm có.

"Coi chừng!"

"Phập"

Thanh kiếm đâm thẳng vào phía của Nguyên Ân khi một tên lính bất ngờ tấn công Hải Đường, vì nàng chỉ tập trung đánh những tên phía trước mà không để ý tới phía sau mình.

Từ Thiên thấy vậy công tới đá cho hắn một cú chí mạng, hùng hổ đi tới nắm áo tên đạo sĩ xử một trận như từ.

Vừa trông thấy Nguyên Ân, cả đoàn người vội vàng quỳ rạp xuống hành lễ trong vẻ lo sợ. Nguyên Ân cùng với Từ Thiên đi tới điện Hưng Đức để thăm Hải Đường thì không ngờ lại có chuyện xảy ra với nàng.

Nguyên Ân ôm lấy Hải Đường, đôi đồng tử của nàng giãn rộng, ánh mắt từ màu đỏ nhanh chóng chuyển về màu đen như bình thường. Chàng buông nhẹ nàng ra nhìn nàng với ánh mắt lo lắng, không màng tới vết thương phía sau lưng đang rỉ máu, vì không sâu lắm nên chàng có thể chịu đựng được.

Nhìn bộ dạng máu me bê bết của Hải Đường làm Nguyên Ân cảm thấy vô cùng xót xa. Bất giác nàng ngất lịm đi trong vô thức trong vòng tay của Nguyên Ân. Chàng lay lay người nàng thốt lên:

"Hải Đường... Hải Đường... nàng tỉnh lại đi... Hải Đường..."

"Đường tỷ sao vậy hoàng huynh? Mà huynh bị thương rồi đấy!"

Từ Thiên đáp, nhíu mày nhìn Nguyên Ân và Hải Đường.

Nguyên Ân đẩy Hải Đường cho Từ Thiên, nét mặt hiện rõ sự lạnh tanh đến đáng sợ, ánh mắt in hằn sự dằn dừ nhìn những con người đang quỳ ở kia. Chàng trầm giọng đáp:

"Đệ mau đưa Hải Đường về cung cấm của ta đi! Hôm nay ta phải giải quyết những kẻ ở đây ngay lập tức!"

Từ Thiên gật đầu tuân lệnh rồi bế Hải Đường nhanh chóng rời khỏi đây.

Đằng Vân uất ức nẩy gờ chạy xông tới chỗ Nguyên Ân với ánh mắt hiện rõ sự phẫn nộ, giờ tay chỉ về hướng Du Lan và Huyền Trân cùng với những phi tần khác gần giọng đáp:

"Thưa bệ hạ, chính Du Chiêu Nghi cùng với Huyền Trân tiếp dư và tên đạo sĩ này cấu kết với nhau để hãm hại Hải Đường đấy!"

"Người có bằng chứng gì hả? Đừng có mà mạnh miệng như vậy!" Du Lan quát lớn, trừng mắt nhìn Đằng Vân phân bua rồi quay sang nhìn Nguyên Ân tiếp lời: "À ta chính là yêu nữ đấy, bệ hạ cũng thấy hình hài của ả ta lúc vừa rồi đấy. ả ta còn ăn thịt người nữa chẳng lẽ bệ hạ..."

"Im đi!" Nguyên Ân gằn giọng đáp, với ánh mắt sắc bén nhìn Du Lan khiến nàng ta cảm giật mình cúi gằm mặt xuống. Chàng tiếp lời: "Ta nói cho các người biết, nàng ấy không phải yêu nữ. Chính nàng ấy đã dùng máu cứu ta trong lúc ta suýt mất mạng... Các người nói nàng ấy là yêu nữ chẳng nhẽ các người cũng nói mẫu hậu ta là yêu nữ..."

Ai nấy đều im thin thít không dám mở miệng cất lời một tiếng nào. Đằng Vân chỉ biết đứng nhìn những con người mưu mô xảo quyệt ở đây với cái nhìn khinh bỉ.

"Hất Sắt, mau đem tên đạo sĩ ở đây chém đầu cho ta. Nếu các người còn dám đụng tới người của ta thì coi chừng cái mạng của người đấy!"

Dứt lời Nguyên Ân quay phắt người khỏi đây với vẻ mặt hằm hằm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sau khi những gì đã xảy ra ở điện Hưng Đức, việc Hải Đường để mọi người chứng kiến hình dạng của nàng lúc đó đều đã loan truyền khắp hoàng cung lẫn kinh thành

Sau khi những gì đã xảy ra ở điện Hưng Đức, việc Hải Đường để mọi người chứng kiến hình dạng của nàng lúc đó đều đã loan truyền khắp hoàng cung lẫn kinh thành. Họ cho rằng nàng là yêu nữ ăn thịt người, thuộc về loại quỷ và cũng là lúc quỷ thức tỉnh. Nhưng sâu trong góc khuất đó, sẽ có nhóm người ẩn mật đang dò tìm nàng cho bằng được, vì họ biết rằng nàng không phải là yêu nữ mà sở hữu dòng máu bất tử, chỉ cần uống máu sẽ được trường sinh bất tử.

Tên Tây đạo sĩ bị buộc tội bôi nhọ danh phẩm người của Hoàng Đế nên bị xử tội chết. Nhưng điện Hưng Đức mà Hải Đường chưa ở được bao lâu đã bị nguyên rủa.

Tại cung cấm ở hoàng thượng.

"Đường tỷ tỷ, hãy mở miệng nói gì đi. Tỷ cứ im lặng ngồi bất động như vậy đệ lo lắm đấy!"

Từ Thiên nhìn Hải Đường cất giọng đáp, ánh mắt lo lắng nhìn nàng khi nàng cứ ngồi co ro ôm chân vào một góc vùi về sợ hãi mà không nói bất cứ một lời nào. Mái tóc dài che phủ cả mặt, không thể thấy được ánh mắt đỏ đang trào dâng sự hoảng sợ của nàng.

Lời nói của Từ Thiên dường như không có tác dụng vì không thấy nàng phản ứng gì cả.

Ngài cũng ngạc nhiên khi thấy hình dạng thật sự của Đường tỷ khi hiện nguyên hình ở điện Hưng Đức, nhưng ngài không sợ dáng vẻ đó của Đường tỷ. Ngược lại ngài thấy Đường tỷ có khí chất tiên tử thì đúng hơn, chẳng qua do bị bọn người kia bôi nhọ sỉ vả cho nên Đường tỷ mới có những hành động tức giận có phần đáng sợ đó.

Từ Thiên xích lại gần chỗ Hải Đường, đưa tay chạm lấy vai nàng nhưng nàng lại né tránh, ngài đành thu tay lại khẽ thở phất một cái đầy nặng nề. Ngài đáp:

"Đường tỷ... Tỷ đừng sợ gì cả, đã có đệ, hoàng huynh, hoàng thúc và có cả Vân tỷ nữa, sẽ bảo vệ cho tỷ mà... Xin tỷ hãy nói gì đi... Chỉ cần nói tỷ đau chỗ nào hay không sao đâu cũng được..."

Vẫn vậy, đáp lại lời Từ Thiên cũng là sự im lặng của Hải Đường khi mà nàng vẫn cứ như vậy, không chút phản ứng gì. Bộ y phục của nàng bê bết máu, ngài đã năn nỉ nàng để cho cung nữ thay y phục mới nhưng không được.

Bây giờ nàng cảm thấy vô cùng lo sợ với những ánh mắt đầy cay nghiệt đó, những lời nói lăng mạ nàng, họ muốn giết nàng. Nàng thật sự rất sợ điều đó.

Từ Thiên lắc đầu bất lực vì khuyên nhủ trấn an này giờ vô ích, ngài đành chờ hoàng huynh tới chắc có lẽ sẽ tốt hơn. Ngài đứng dậy quay người bước đi, mở cửa ra ngoài vừa lúc Nguyên Ân tới, vội về mặt hiện rõ sự lo lắng khôn cùng.

"Huynh tới rồi, thật may quá!" Từ Thiên khẽ vụt ra tiếng thờ dài, nhìn Nguyên Ân với ánh mắt nghiêm túc rồi ngài tiếp lời: "Huynh vào trong với Đường tỷ đi, chắc có lẽ sẽ trấn an được tỷ ấy đấy. Đệ có nói cỡ nào thì tỷ ấy cũng không chịu mở miệng nói dù chỉ một câu. Có vẻ tỷ ấy đang rất sợ hãi."

Nguyên Ân trầm giọng đáp nhanh: "Được rồi! Đệ về phủ đi, có gì cần nhờ ta sẽ nói với đệ sau!"

Nói rồi, Nguyên Ân đi vào trong thiện phòng. Bước chân chàng chợt dừng lại, bước đi một cách chậm rãi có phần cứng nhắc khi thấy thấy Hải Đường đang ngồi co ro một góc, không một chút động đậy gì. Chàng không thể thấy cảm xúc của nàng ngay lúc này bởi làn tóc dài xoắn xuống nền của nàng đã che mắt, nhưng chàng cũng hiểu nàng đang rất sợ.

Nguyên Ân lại gần chỗ Hải Đường khụy xuống, đưa tay hất nhẹ mái tóc của nàng qua. Theo phản sợ, nàng vùng tay đẩy Nguyên Ân ra khiến chàng bật ra sau, nàng bắn loạn mà hét toáng lên:

"Xin đừng giết tôi... Tôi không phải là yêu nữ, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi mà... Làm ơn đừng giết tôi..."

Nguyên Ân nhìn nàng với ánh mắt xót xa khi thấy ánh mắt đỏ như vàng trắng máu chất chứa sự khản kiệt hoang mang, gân máu nổi chằng chịt trên mặt và ở cổ, móng tay dài tím sẫm.

Nguyên Ân nhướn người lại gần Hải Đường, nắm lấy hai tay nàng giữ chặt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng hạ giọng đáp:

"Nhìn thẳng vào mắt ta đi, là ta, Nguyên Ân!... Sẽ không có ai hại nàng vì có ta ở đây rồi!"

Lúc này Hải Đường mới định thần lại những gì trước mắt, nhìn Nguyên Ân với ánh mắt đỏ đầy rung động rồi nhanh chóng chuyển về màu đen bình thường, gân máu và móng tay cũng dần biến mất khi nàng nhận ra đó là Nguyên Ân, người mà đã nói sẽ bảo vệ nàng.

Nàng đưa tay chạm lấy khuôn mặt mang vẻ lạnh lùng của Nguyên Ân với giọt nước mắt hoen mi chảy dọc xuống trên gò má nàng. Bất giác nàng vòng tay ôm chặt lấy chàng òa khóc nức nở nức lên thành tiếng.

Nàng vừa khóc vừa nói không rõ chữ: "Thật sự ta đã rất sợ... Họ sẽ giết ta phải không?"

Nguyên Ân ôm chặt lấy nàng, với nét mặt trầm tĩnh đáp: "Sẽ không có giết nàng cả, vì có ta rồi. Nàng yên tâm!" Chàng buông nhẹ nàng ra, nhìn nàng với ánh mắt sâu lắng đáp: "Bây giờ nàng hãy thay y phục đi, rồi ăn một chút gì sau đó nghỉ ngơi, quên đi những gì đã xảy ra hôm nay. Được không?"

Hải Đường gật đầu đáp, nắm chặt lấy tay Nguyên Ân, nàng cảm thấy an toàn hơn khi ở gần chàng. Nguyên Ân đỡ nàng đi vào hồ đá thì "rầm", bất ngờ có một tốp quân đột nhiên xông vào thiện phòng riêng của chàng.

Nguyên Ân nhú mào với vẻ khó chịu gần giọng đáp:

"Các người làm gì vậy hả? Cả gan xông vào cung cấm của ta khi không được sự cho phép!"

"Nhưng được sự cho phép của ta!"

Giọng nói đầy uy lực cất lên. Hoàng thái hậu từ ngoài bước vào với dáng vẻ nghiêm trang, ánh mắt gườm gườm nhìn về phía Hải Đường, khiến nàng thoáng giật mình vấp lấy tay Nguyên Ân, đứng nép phía sau lưng chàng.

Nguyên Ân cảm thấy bức bối khi Hoàng thái hậu lại ra lệnh cho quân lính vào trong cung của mình, cuối cùng cũng chỉ để bắt Hải Đường đi mà thôi, sau khi nghe được những gì đã xảy ra ở điện Hưng Đức. Chàng thẳng thắn lên tiếng:

"Tổ mẫu về cho, con không tiếp người!"

"Hoàng thượng định giữ cái ả yêu nữ kia bên mình hay sao hả? Ắt ta là mối tai họa cho Ngự Thiên Quốc chúng ta đấy, hoàng thượng có biết không?..."

Bà lớn giọng đáp với vẻ mặt bức tức khi thấy Nguyên Ân đứng ra bảo vệ cho Hải Đường. Bằng mọi giá bà phải diệt trừ mối tai ương này cho Ngự Thiên Quốc và càng không thể để nó mê hoặc bậc đế vương được.

Bà vẫy tay ra hiệu cho quân lính lên giọng đáp: "Mau bắt con ả yêu nữ đó lại ngay lập tức cho ta. Bệ hạ có hai sự lựa chọn, giữa bách tính và ả ta. Là một bậc quân vương phải đặt bách tính lên hàng đầu có biết không? Đừng chỉ vì tình yêu của bản thân mà đưa thân dân vào chốn loạn lạc. Ắt hoàng thượng sẽ phải trả cái giá thật đắt cho sự lựa chọn sai lầm của mình đấy!"

"Nhưng..."

"Nguyên Ân! Tổ mẫu nói đúng đấy." Hải Đường cất tiếng đáp cắt ngang lời nói của Nguyên Ân. Nàng buông tay Nguyên Ân ra mỉm cười nhìn chàng với ánh mắt chứa đựng những cảm xúc khó tả, lắng đọng những giọt lệ tuôn rơi, nàng nghẹn ngào đáp:

"Bệ hạ còn có bách tính nữa, Chi vì ta mà người dân trong Ngự Thiên Quốc sẽ trở nên bạo loạn hoảng sợ khi biết một được chuyện yêu nữ hút máu ăn thịt người không có thật này."

"Hải Đường à..."

"Nếu bệ hạ vì ta thì hãy giúp ta trấn an người dân đi, làm họ cảm thấy yên tâm khi biết ta đã bị bắt. Có như thế hoàng cung cũng như Ngự Thiên Quốc mới được yên bình hơn đấy."

Hải Đường nhẹ giọng đáp đều đều, ánh mắt nhìn Nguyên Ân không rời xa vòng tay của chàng, nhưng nàng không còn cách nào khác đành phải vậy thôi. Chàng là Hoàng Đế, còn có bách tính trong tay, nàng không thể ích kỷ như vậy được. Cho dù nàng có giải thích thế nào đi chăng nữa, thì họ cũng cho rằng nàng là yêu nữ thôi.

Ở ngoài kia đầy rẫy những kẻ đang truy lùng vì muốn có được máu của nàng, mặc khác người dân Ngự Thiên Quốc sẽ muốn nàng chết. Không biết mai đây nàng sẽ như thế nào... nàng bắt đầu cảm thấy khoảng trời trước mắt là một đen mù tịt giăng đầy lưới đi, không một con đường mòn để thoát cả.

"Còn chần chờ gì nữa, mau bắt ả ta lại đi!" Hoàng thái hậu gần giọng đáp.

Ngay lập tức hai tên lính mang xích tới còng tay Hải Đường lại lôi đi một cách phũ phàng. Nguyên Ân định lao tới đánh những tên lính này thì bị Hải Đường cản lại, nàng đáp:

"Xin bệ hạ đừng làm thế! Chỉ cần bệ hạ nhớ ta là đủ rồi."

Rồi Hải Đường cứ thế bị đưa đi. Nguyên chỉ biết đứng nhìn mà không làm được gì khi tổ mẫu đang ở đây, hai tay chàng siết chặt lại, cảm thấy lòng đau quặn thắt khi Hải Đường nói vừa rồi. Ánh mắt chàng nhìn tổ mẫu với vẻ sắc lạnh, trầm giọng đáp:

"Bằng mọi giá, con sẽ minh oan Hải Đường và để nàng đường đường chính chính trở thành Hoàng Quý phi của con. Mặc cho tổ mẫu có chửi từ thì con cũng không quan tâm. Miễn sao, con không làm ảnh hưởng gì đến bách tính. Tổ mẫu đừng chen vào chuyện của con nữa, con đã là Hoàng Đế nên con biết mình cần làm gì."

Dứt lời Nguyên Ân đi lướt qua mặt Hoàng thái hậu nhưng chợt đứng khựng lại khi bà lên tiếng đáp:

"Ta sẽ không để cho điều đó xảy ra. Hãy nên nhớ những gì mẫu hậu của con từng gánh lấy đấy. Rồi sẽ có một ngày con sẽ như phụ hoàng của con thôi. Và kết cục của nàng ta cũng sẽ như vậy."

Chàng ngoảnh mặt lại đáp lại với giọng vô cùng nghiêm túc: "Con sẽ không giống như phụ hoàng của mình. Bởi phụ hoàng không yêu mẫu hậu của con thật sự và không tin bà ấy. Nhưng con thì khác!"

Nói rồi Nguyên Ân đi thẳng một ròi khỏi đây trong sự lạnh nhạt. Tạm thời chàng phải tìm cách lấy lại sự trong sạch cho Hải Đường, chàng không thể nào để nàng chịu sự bất công như thế được.

...

Hải Đường bị biệt giam tại nhà ngục đá, đám lính canh truyền tai nhau rằng họ thấy nàng ngồi bất động giữa gian phòng rộng với bốn mặt đều là bức tường bám đầy rêu xanh. Hai mắt nàng đen láy xoáy sâu trong không gian mù tịt bất định, vẻ hoạt bát vô tư ngày nào của nàng đã biến mất thay vào đó sự u buồn lẫn sợ hãi vô hồn như bức tượng.

Cứ như thế nàng ngồi lặng yên nhìn ngọn lửa nhấp nhô của ngọn đuốc thấp sáng gần trên bức tường kia. Tóc của nàng chẳng hiểu lý do gì, nó một ngày càng dài ra sau lần nàng hiện nguyên hình ở điện Hưng Đức, khiến nàng cảm thấy đầu mình nặng trĩu.

Nàng đưa tay xoa bụng mình vì nó kêu lên nãy giờ, nàng đã chưa ăn gì nguyên cả ngày hôm nay rồi. Nàng than van: "Đói bụng quá đi mất thôi... Sao số mình lại khổ như thế này chứ?..."

"Á... đau quá đi thôi..."

Một tên lính kêu la lên đau đớn khiến mấy tên còn lại đang say trong giấc ngủ lẫn Hải Đường phải giật mình mà bừng tỉnh. Khi thấy lét cái chân cà nhát chạy vào chảy máu tề le với nét mặt đau đớn, tái xanh không còn hột máu.

"Người bị sao vậy? Sao chân bị chảy máu nhiều thế kia?" Một tên lính lo lắng hỏi.

"Ta bất cẩn, đi không để ý để cây cọc gỗ nhọn cửa vào rách cả bắp chân rồi... Đau quá đi, không thể nào chịu nổi nữa rồi..."

Hắn than đau, ngồi phịch xuống đất ôm lấy cái chân mình, máu me chảy lã lã xuống đất. Mấy tên lính khác rồi trí không biết làm gì, giờ cũng muộn lắm rồi, giờ mà đưa hắn tới ngự y phòng kiểu gì cũng mất máu mà chết, mà bọn người này cũng không biết phải băng bó sơ cứu vết thương làm sao nữa. Cứ lấy mảnh vải quần chặt lại để cầm máu cho hắn tạm thời.

"Các người tránh ra để ta xem thử coi nào?"

Những tên lính chợt giật nảy mình vội đứng phắt dậy né tránh khi thấy Hải Đường đứng lù lù phía sau bọn chúng. Họ vội rút kiếm phòng ngự.

Nàng thờ phắt một cái ánh mắt chán trường nhìn mấy tên lính ngu ngốc này. Nàng đi ra đường cái phòng giam kia do bọn chúng sơ sẩy quên đóng cửa lại, nên nàng mới hiện ngang đi ra đây một cách dễ dàng như vậy. Nhưng khổ một cái là nàng phải lét cả xiềng xích nặng nề ở tay và chân.

Nàng nhìn họ nhẹ giọng thân nhiên đáp: "Các người đừng lo, ta không có làm gì đâu mà sợ. Ta cũng chỉ là một người bình thường thôi mà, nhưng có đôi chút khác biệt xiu thôi. Để coi, vết thương của tên này..."

Nàng định cúi xuống xem vết thương của tên lính đang nằm vật lộn với đau đớn này thì bị một tên chìa thẳng kiếm vào cổ đe dọa:

"Người định làm gì vậy? Nếu người mạnh động, bọn ta sẽ giết chết người đấy!"

"Khô... Á...!" Hải Đường kêu lên một tiếng đau nhỏ khi đưa tay hất kiếm của họ ra, những ngón tay của bàn tay trái bị cửa đứt hờ miệng rỉ máu, nàng nhủ may có chút nhói đau nhưng đó chỉ là nhất thời vì chẳng mấy chốc nó đã lành lại. Nàng ngược mặt nhìn bọn hạ mím cười bình thản đáp:

"Mọi người đứng yên đây, để ta điều trị vết thương cho hắn. Okk, Do you understand?"

Bọn họ như ngơ ngác gãi đầu nhìn nhau vì chẳng hiểu nàng đang nói gì nữa.

Hải Đường tháo lớp vải quần quanh chân của hắn ra xem, chau mày nhìn vết rách ở bắp chân lòi cả thịt ở bên trong, máu cứ như thế chảy tuôn ra rờn rờn không ngừng. Nàng lắc đầu đáp:

"Nếu ở thời này, tên này chết chắc vì mất máu, không thì bị nhiễm trùng. Chẳng biết hắn đi đứng cái kiểu gì để ra cái nông nỗi này nữa... Với trách nhiệm của một người học y như mình, thì thấy người gặp nạn phải cứu thôi..."

Nói rồi Hải Đường kiếm một vật gì đó sắc nhọn và nàng vớ ngay cái thanh kiếm đang cầm trong tay của tên lính vừa rồi chia kiếm hăm dọa nàng, cửa vào lòng bàn tay phải khiến bọn họ như trở mắt nhìn hành động của nàng. Nàng khẽ nhăn mặt có chút đau.

Nàng bóp mạnh để cho máu chảy ra, chảy nhiều giọt máu xuống vết thương của hắn. Trong phút chốc, vết rách ở chân của hắn nhanh chóng lành lại không một vết tích. Vết mặt của hắn cũng trở nên hồng hào trở lại. Điều đó, khiến bọn họ không thể nào thốt lên lời, khi chứng kiến những gì mà nàng làm.

Bọn họ vội xông lại chỗ hắn xem thử, hoàn toàn lành lặn, ở chân hắn không còn bị chảy máu nữa. Có lẽ họ đã nhầm, nàng thật sự không phải yêu nữ như lời đồn thổi.

Hải Đường vươn tay, ôm cái bụng đang đánh trống của mình than:

"Mấy anh ở đây, có cái gì để ăn không? Ta đói bụng quá... Ủa, bánh bao này, cho ta nha..."

Chẳng ngần ngại gì, nàng chụp lấy cái bánh bao trắng trên đĩa ngồi phịch xuống ghế ăn một cách ngon lành, lấy luôn bình rượu nhỏ có sẵn uống ừng ực. Thay vì nàng chỉ ngồi chờ sung rụng trong cái phòng giam kia thì ra đây có vẻ ổn hơn, nàng nghĩ mình càng phải lạc quan hơn thôi.

Bọn họ chỉ biết đứng trơ mắt nhìn dáng vẻ vô tư hồn nhiên của Hải Đường mà không có bất cứ sợ hãi gì. Tên bị thương vừa rồi đứng dậy đi lại bình thường tới chỗ nàng cất giọng chân thành đáp:

"Đa tạ cô nương đã cứu tôi!"

"Hihi... không có gì đâu! Ai trong hoàn cảnh như vậy cũng làm giống ta thôi!"

Hải Đường mỉm cười đáp, cầm bánh bao ăn rất ngon rồi đưa mắt nhìn họ tiếp lời: "Ta ở trong kia chán lắm, cho ta ở ngoài đây chơi với các người đi... Đàng nào ta cũng chết mà... Đừng lo ta sẽ không làm gì các anh đâu... Ta là con người chứ không phải yêu nữ!... Các anh chơi ca rô với ta đi..."

Thế là nàng vui vẻ cùng với những người canh gác ở nhà lao chơi với rất vui vẻ. Tiếng cười giòn giã âm vang khắp cả nhà lao xua tan bao nỗi lo sợ, muộn phiền.

...

Tại phủ Vương gia.

"Ta có thể nhận ra âm mưu của Thành Đô Vương, hắn đang muốn hạ thủ ta. Đã hai lần hắn đều cho sát thủ nhắm vào ta nhưng đều thất bại, hai lần đó ta đều suýt mất mạng nếu không có Hải Đường giờ này ta chẳng thể nào ngồi đây rồi!"

Nguyên Ân trầm giọng nói với ánh mắt lạnh lùng sắt bén, giờ chàng đang cảm thấy có chút rồi bời, không biết mình nên bắt đầu từ đâu.

"Hắn đang cấu kết với tên Đôn đại nhân, sứ thần Bắc Triều để lật đổ Ngũ Thiên Quốc. Tên sứ thần đó đang cố tình kiêu ngạo để chọc tức chúng ta đấy. Ta e không sớm thì muộn hắn cũng dẫn quân đầy động bên vùng biên giới thôi."

Từ Khuynh đáp lại với vẻ mặt nghiêm nghị, sau khi nắm bắt được tình hình ở bên phủ của Thành Đô Vương.

Từ Thiên vội lên tiếng khi nghe hai người nói: "Vậy hoàng thúc và hoàng huynh dự định sẽ làm gì? Mà hoàng huynh nói, Thành Đô Vương biết khả năng của Đường tỷ rồi phải không? Đệ đang rất lo cho tỷ ấy, sợ hắn sẽ bắt tỷ ấy lợi dụng thôi. Mà giờ Tổ mẫu và cả hoàng cung, ai cũng đang muốn tỷ ấy chết cả."

"Ta sẽ có cách để đưa Hải Đường ra khỏi nhà lao!"

Nguyên Ân nói giọng đầy vẻ quyết tâm. Chàng không công tâm để nàng ấy ở trong cái nơi giam cầm đó được. Chàng tiếp lời: "Còn Thành Đô Vương, ta sẽ phải đích thân đi gặp hắn để nói chuyện thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Tại phủ của Thành Đô Vương

Tại phủ của Thành Đô Vương.

"Trên danh nghĩa người đến Ngũ Thiên Quốc làm sứ thần. Thực tế là kẻ gây rối, kể cả khi người và tên Hoàng đế kia kết giao tình thâm giữa hai nước. Giờ hắn có rất nhiều thế lực đứng sau hậu thuẫn nhất là Vương gia Từ Khuynh. Nếu chúng ta không có thực lực thì chúng ta sẽ thất bại thôi."

Thành Đô nói giọng đều đều với ánh mắt hiện rõ sự mưu mô, tay nâng ly rượu uống vài ngụm.

Đôn đại nhân nghe Thành Đô nói vậy, cười trừ lên tiếng đáp: "Với sức mạnh hiện giờ của ngài khả năng để chống đối với họ rất khó đấy. Nếu ngài nhất định muốn diệt trừ hai tên tài giỏi kia, thì ngài phải nên cân nhắc cho thật kĩ đấy."

"Bây giờ ta có nên phản kháng không đây?" Thành Đô thờ dãi đáp.

"Phản kháng e rằng không phải biện pháp tốt. Giờ thì ngài phải cố gắng gây loạn trong thành, trong triều hiện giờ đang náo loạn với cái à yêu nữ kia. Nó là con cò tốt của chúng ta, nghe nói đầu hoàng thượng rất yêu con yêu nữ đấy. Như vậy hoàng thượng mới không có thời gian để ý đến chúng ta, chúng ta sẽ có cơ hội lật đổ nhanh thôi. Hoàng thượng có muốn tiêu diệt chúng ta cũng không được."

"Vậy làm sao chúng ta có thể gây ra nội loạn?" Thành Đô Vương thắc mắc hỏi.

Nhấp vài ngụm rượu hần cười với vẻ ản ý đáp:

"Theo những gì ta biết, cách đây không xa, trên ngọn núi Ngọc Vân có một cái động nhốt những con quỷ khát máu trăm năm không ai dám đến đó. Chỉ cần cho bọn chúng thoát khỏi cái hang đó và những gì xảy ra thì ngài cũng hiểu rồi đây."

...

Du Lan thần thờ tỉnh dậy sau giấc mộng dài. Đêm nay vàng trắng sáng rọi xuống Ngũ Thiên Quốc, bóng hình những chiếc lá đen xào xạc trong con gió thổi thoảng qua khiến Du Lan cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

"Nương nương mơ thấy ác mộng sao?"

Một cung nữ lo lắng chạy lại bên giường hỏi.

"Không bị bệ hạ trừng phạt, điều đó càng khiến ta cảm thấy lo sợ hơn bởi sự im lặng ghê gớm của người. Bệ hạ trước giờ làm nhiều hơn nói, ta e sau chuyện lăng mạ ả Hải Đường tiểu thư kia bệ hạ sẽ chẳng ngó ngàng gì đến cửu tần chúng ta."

Nàng ta đáp với giọng đều đều rồi lại nằm phịch xuống giường với vẻ mặt chán nản.

Đêm nay, nàng ta khó lòng nào mà chìm vào giấc ngủ sâu được, bởi vì ám ảnh bởi ánh mắt đỏ giận dữ cùng với đường gân máu nổi chằng chịt, tóc đen dài bay lùa xòa trong gió cùng với bộ móng tay dài của Hải Đường luôn xuất hiện trong đầu nàng ta. Nàng ta cảm thấy lo sợ một ngày sẽ bị Hải Đường tới trả thù.

Chuyện yêu nữ đã khiến nhiều người thấp thỏm không yên. Các điện trong cung đều tranh thủ phòng bị kĩ lưỡng sợ yêu nữ tấn công ăn thịt hút máu.

"Nàng ta bị giam trong ngục rồi, nương nương đừng lo lắng quá. Chắc cũng không còn bao lâu nữa nàng ta sẽ bị xử trảm hoặc bị thiêu chết thôi. Có Hoàng Thái Hậu đứng ra xử lý nên hoàng thượng cũng không thể nào chống lại đâu ạ!"

Cung nữ trấn an Du Lan khi thấy vẻ mặt hoang mang lo sợ của nàng ta.

...

Tại nhà lao.

"Đến giờ này vẫn chưa thấy Tử Thiên hay Đằng Vân đến thăm mình nhỉ. Xem ra họ bị Hoàng Thái Hậu cấm cửa rồi, cũng chẳng thấy hỏi thăm gì từ phụ thân của mình nữa."

Hải Đường chán nản than ngán thở dài, ngồi cùng với các người lính canh giữ ở đây chơi hết trò đến trò khác cũng nhạt dần vì không có muối.

"Này tiểu thư ăn quả táo này đi, ngon lắm đấy."

Một tên lính mỉm cười đưa cho nàng một quả táo nhỏ màu xanh. Nàng vui vẻ nhận lấy cho vào miệng cắn một miếng ăn, vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon.

Sống trong cung được một thời gian, Hải Đường cũng dần trưởng thành hơn rất nhiều, không còn nhiều nét vô tư hồn nhiên như hồi trước. Nàng cảm thấy trước mắt mình mọi thứ diễn ra như một định mệnh đã sắp đặt sẵn cho nàng vậy.

"Tiểu thư, cho bọn tôi hỏi. Sao tiểu thư không giải thích với mọi người mình không phải là yêu nữ, cô chỉ là sở hữu dòng máu bất tử có thể cứu người? Nhưng mà dòng máu của cô sẽ có nhiều kẻ rất muốn có vì họ muốn trường sinh bất tử đây, có thể sống được mấy trăm năm."

Một tên lính hỏi, ánh mắt thắc mắc nhìn Hải Đường. Mấy tên kia cũng chụm đầu lại vì muốn xem nàng trả lời như thế nào.

"Hay là tiểu thư sợ?" Một tên lính khác gặng hỏi.

Hải Đường mỉm cười bình thản lắc đầu rồi đáp: "Sợ ư? Phải, ta có một chút lo sợ khi phải đối diện với rất nhiều thứ, nhưng ta không để nỗi sợ đó lấn áp tâm trí của ta đâu."

Nàng nói rồi gục đầu xuống bàn khẽ nhắm mắt lại. Họ nhìn bộ dạng nhỏ bé của người con gái này trong bộ y phục màu tím nhạt khiến cảm thấy tội nghiệp cho nàng ấy, vì phải rước họa vào thân, còn mang danh yêu nữ trong khi nàng ấy là một người quá đỗi bình thường, chỉ là có chút khác biệt mà thôi.

Không gian bỗng trở nên im lặng khi họ đều kiếm một góc nào đó để ngủ vì trời cũng đã khuya lắm rồi.

Bất ngờ có một phi tiêu xé toạt không gian tĩnh lặng sâu thẳm đến khôn cùng lao thẳng tới chỗ Hải Đường, nhưng nàng đã chụp gọn lại trong tay bằng sự phản xạ nhanh nhạy của mình.

Bất giác Hải Đường đứng phắt dậy nhìn ba tên mặc đồ đen bịt kín mặt với ánh mắt dữ tợn nhìn nàng, trên tay cầm thanh gươm sắc bén chìa thẳng về phía

nàng. Những tên lính giết mình, cũng rút kiếm với vẻ dè chừng.

"Các người là ai?"

Hải Đường gần giọng hỏi, hai tay nàng nắm chặt vạt váy siết chặt lại để kìm nén sự sợ hãi của mình. Vì nàng biết chắc bọn chúng tới đây là giết nàng lấy máu thôi hoặc với mục đích khác.

Không nhận được một câu trả lời. Kiếm ánh lóe sáng lên, kế theo đó, tên sát thủ kia vọt tới như một con gió. Hải Đường bị một đòn phủ ngay bụng khiến nàng chệch bước va mạnh vào cái bàn vô cùng đau nhói, nhưng nàng nhanh chóng xoay người né tránh được đường kiếm của đối phương.

Nàng ngoảnh mặt nhìn những người lính canh giữ kia gằn cổ lên nói nhanh:

"Các anh mau chạy đi, nếu không ở đây chết chắc đấy."

Rồi nàng lại nhanh chóng chống trả với ba tên sát thủ, tuy nàng không có chút võ thuật nhưng từ ngày biết mình có năng lực đặc biệt, mọi thứ trong nàng bỗng chốc tự bộc phát ra. Phản xạ cực kì nhanh nhạy hơn. Ánh mắt nàng chột hừng đỏ như vàng trắng máu kia, gằn máu lại nổi lên từng đường trên khuôn mặt bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Nhưng nàng không thể nào một mình đánh lại được bọn sát thủ cự khôi này, trong lòng nàng đang cực kì hoang mang.

Ba tên sát thủ kết hợp lại vô cùng ưng ý tấn công nàng, bọn chúng dùng sự nhẹ mà chớp nhoáng để đối phó với nàng. Bọn chúng điều khiển kiếm trong tay vô cùng linh hoạt. Thoắt lui thoắt ẩn, đường kiếm tưởng đánh bên phải nhưng lại đâm bên trái.

"Xẹt... Xẹt..."

Hải Đường bị những nhát kiếm chém trượt qua tay rồi chân khiến nàng ngã gục xuống đất trong đau đớn. Nhưng kì thực vết thương không tự lành, mà đau rất vô cùng và thanh kiếm của bọn chúng có tẩm thuốc, khiến nàng cảm thấy đầu óc choáng váng không định hình rõ mọi thứ trước mắt.

Nàng lắc mạnh đầu để cố định thần lại mà chống tay đứng dậy, cho dù có trúng độc đi chăng nữa thì máu của nàng cũng có khả năng kháng độc mà thôi nhưng cần phải có thời gian, không được vận động để chất độc không lan rộng nhưng thế sẽ giải độc nhanh hơn, tình thế bây giờ không cho phép.

Bọn chúng là cao thủ thật sự!

Chẳng mấy chốc Hải Đường bị dồn đến chân tường. Một tên nhân cơ hội lao tới phóng kiếm về phía nàng, đôi đồng tử nàng giãn căng nhìn mũi kiếm sắc nhọn kia, nàng đứng như chết sững.

"Phập"

Ánh mắt nàng nhìn xuống dưới, mũi kiếm đâm xuyên vào bụng nàng, hấn rút phẳng kiếm ra, máu theo đó chảy ra rò rỉ. Máu trong miệng nàng học ra nhiều nhãi xuống áo.

Nàng từng mất hiện rõ những đường tơ đỏ nhìn bọn chúng hiện rõ sự căm phẫn, nàng không thể chết như vậy. Nàng hét lên "A" một tiếng vang vọng khắp cả nhà lao, nàng hùng hổ xông tới tấn công bọn chúng. Mặc cho những nhát kiếm cứ dội vào người, tấm thân mỏng manh vương vãi những vết thương rỉ giọt máu đào, bộ y phục rách bươm không lành lặn, nàng vẫn quyết tâm phải hạ gục được bọn chúng.

Nhưng nàng chẳng thể nào đánh bại được những tên này. Nàng nằm la liệt dưới nền đất với thân không thể nào thể thậm hơn, máu trong miệng cứ học ra, vết thương ở bụng không ngừng rỉ máu khiến nàng đau nhói khôn cùng. Lồng ngực nàng phập phồng với hơi thở gấp gáp, hỗn hển.

Giờ nàng chỉ có thể chờ đợi bàn tay một ai đó cứu nàng mà thôi. Nàng có thể cảm nhận được hơi lạnh của thanh kiếm đang kề sát cổ mình.

Bất chợt có một kẻ tóc trắng xuất hiện, mắt nàng lúc nhắm lúc mở ngước lên nhìn hắn. Không ai khác chính là Thành Đô Vương. Nàng cố lấy hơi gần giọng nói:

"Ngươi là ai?"

Hắn ta đi lại cúi người khụy chân xuống, đưa tay hất tóc Hải Đường qua để nhìn rõ mặt nàng hơn. Nét mặt hắn trông vô cùng kiêu ngạo với nụ cười đắc ý trên môi. Hắn cất giọng:

"Thì ra là con gái của đại thừa tướng. Kẻ đã cản đường cuộc ám sát Hoàng Đế của ta ở núi Ngọc Vân đây mà... không ngờ ngươi lại là yêu nữ đấy... máu của ngươi là liều thuốc trường sinh mà nhiều kẻ thèm khát đây mà... ngươi sẽ là công cụ tốt của ta, lói đi!"

Hắn ra lệnh cho tên sát thủ kia lói Hải Đường đi. Hắn vừa đứng dậy thì bất ngờ bị Đằng Vân tấn công từ phía sau. Nàng vào đây để thăm Hải Đường nhưng không ngờ lại phát hiện có kẻ muốn bắt nàng ấy đi, nên nàng liều mạng xông tới.

"Ta sẽ không để các ngươi đưa Hải Đường đi đâu!"

Thành Đô Vương hồ báo phản công lại Đằng Vân, hấn rút kiếm tấn công nàng. Nàng bị hấn chém một nhát ngay hông trái. Nàng cố gắng chịu đựng tiếp tục chống trả lại.

Hải Đường không muốn Đẳng Vân phải vì mình mà mất mạng. Nên nàng dùng lực đẩy hai tên đang giữ mình ra, chạy nhanh tới khi thấy lao kiếm đâm Đẳng Vân.

"Phập"

Thêm một nhát kiếm đâm xuyên thẳng ngay phía sau lưng nàng. Đẳng Vân như đứng hình trơ mắt nhìn mũi kiếm lộ liễu phía trước bụng Hải Đường, mà gào thét lớn lên:

"Hải Đường..."

"Phụt"

Máu bắn ra thành tia, nhỏ nhiều giọt xuống sàn khi hấn rút phắt thanh kiếm dính đầy máu ra khỏi người Hải Đường, khiến nàng gục xuống nhưng được Đẳng Vân đỡ lấy. Nàng víu chặt lấy tay Đẳng Vân đứng dậy với đôi chân run rẩy. Nàng đẩy Đẳng Vân ra, với một chút sức lực ít ỏi còn sót lại, nàng giơ bàn tay với những móng vuốt sắc nhọn cào cào cầu hấn.

Giáng cho hấn một đòn chí mạng ở ngay phía trước ngực hấn, khiến hấn ngã nhào ra sau. Hải Đường quay người nắm lấy tay Đẳng Vân chạy đi.

"Mau bắt hai ả lại cho ta!"

Ba tên sát thủ tuân lệnh nhanh chóng đuổi theo.

Vừa bước ra khỏi nhà lao, Hải Đường chợt bật ngã xuống nhưng kịp thời được một vòng tay ôm lấy nàng, nàng sà vào lòng Nguyên Ân.

"Hải Đường... Hải Đường..." Nguyên Ân lay lay người nàng, khi thấy nàng chẳng có phản ứng gì cả. Trên người đầy rẫy những vết thương, ở dưới bụng máu lên chảy ra không ngừng nghỉ.

Những tên sát thủ thấy sự xuất hiện của Nguyên Ân nên đã tẩu thoát.

"Hải Đường suýt nữa bị Thành Đô vương bắt đi thừa bệ hạ, cũng may tiểu nữ tới đó kịp. Hải Đường bị đâm và chém rất nhiều nhát. Tiểu nữ cảm thấy lạ, nếu nàng ấy bị thương thì ắt sẽ tự khỏi nhưng lần này nó không lành mà còn bị chảy máu nhiều hơn. Bệ hạ mau đưa nàng ấy về phủ của Đại tướng quân, biết đâu ông ấy sẽ có cách chữa trị cho nàng ấy."

Đẳng Vân nói giọng đều đều, ánh mắt lo lắng nhìn bộ dạng không thể nào thảm hơn của Hải Đường. Vết thương bên hông của nàng thì có là gì so với nỗi đau mà Hải Đường đang chịu đựng.

Không chần chừ gì nữa, ngay lập tức Nguyên Ân bế Hải Đường lên chạy đi.

...

Tại phủ Thừa tướng quân.

Hải Đường đang nằm trên giường gỗ mê man, mồ hôi nhễ nhại thấm đẫm trên khuôn mặt tái nhợt của nàng. Bộ y phục máu me trên người nàng đã được thay đi bằng bộ y phục lụa trắng mỏng manh để lộ bờ vai trắng ngần, nhưng vẫn ướt đẫm bởi một màu đỏ của máu khi vết thương chưa lành mà đang có dấu hiệu loét ra và rỉ máu liên tục. Gân máu nổi chằng chịt trên tay, cổ và mặt nàng.

Làn tóc của nàng đã dài đến nỗi sà xuống nền. Nàng đang phải vật lộn với từng cơn đau nhói thấu đến tận thịt và xương tủy.

Nguyên Ân ngồi bên cạnh giường, nắm chặt lấy tay nàng với ánh mắt lo lắng không nguôi. Chẳng tự trách bản thân mình đã không tới đó sớm hơn, để nàng bị chúng làm cho nóng nổi này.

"Con bé ngốc nghếch này, con đừng có chuyện gì xảy ra đấy. Nếu con có mệnh hệ gì, lão già sống không nổi đâu mà còn có lỗi với mẫu thân của con đấy."

Ông nghẹn giọng nói, ánh mắt xót xa nhìn đứa con gái bé bỏng của mình đang đối mặt với nhiều hiểm họa sắp tới.

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhìn Thừa tướng trầm giọng đáp:

"Sao ngài không trị thương cho Hải Đường đi? Nếu cứ như vậy nàng ấy sẽ chịu không nổi mất."

"Thừa bệ hạ, Hải Đường bị trúng loại kịch độc nên vết thương mới khó lành lại như vậy. Cũng may máu con bé có thể kháng được độc nhưng chỉ được một phần nào đó thôi. Lục phủ ngũ tạng của nó bị tổn thương nghiêm trọng rồi. Giờ chỉ có máu người mới cứu được con bé thôi. Thành Đô vương muốn bắt con bé để làm mục tiêu khiêu khích bệ hạ đấy."

Ông nói giọng đều đều, đưa tay chạm lấy đầu Hải Đường rồi cầm khăn lau đi mồ hôi cho nàng.

Chẳng chần chừ gì nhiều, Nguyên Ân đi tới bàn cầm lấy cái ly đập mạnh xuống bàn một cách "choang", rồi chàng nhặt lấy mảnh vỡ của ly cửa mạnh vào

lòng bàn tay phải. Chàng đi tới chỗ Hải Đường, bóp mạnh tay mình cho máu chảy xuống nhỏ từng giọt từng giọt vào miệng nàng.

"Bệ hạ, người làm vậy sẽ mất rất nhiều máu đấy!" Thừa tướng lên giọng nói, nhú mồm nhìn Nguyên Ân khi thấy chàng làm như vậy.

Tuy đau thật, nhưng Nguyên Ân có thể chịu được chứ nhất định chàng không để Hải Đường chịu đau đớn như vậy, nàng đã cứu mạng chàng hai lần rồi nên chàng phải đền ơn cho nàng. Chàng trầm giọng nói:

"Nếu chút máu này cứu được Hải Đường, thì ta chấp nhận cả."

Bất chợt Hải Đường chợt mở mắt trừng trừng lên với con người màu đỏ chói. Nàng ngồi bật dậy, nhe răng nanh cắn phập vào cổ Nguyên Ân một phát để hút máu. Nguyên Ân để im không chút phản ứng gì để cho nàng làm vậy, chàng vòng tay ôm lấy nàng.

"Bệ hạ..." Thừa tướng định can lại thì Nguyên Ân lắc đầu, ông đành đứng im chỉ biết nhìn. Mái tóc Hải Đường lại dài thêm một khúc nữa.

Khi những vết thương trên người Hải Đường lành lại hẳn, đường gân máu cũng dần biến mất. Nàng gục đầu xuống vai Nguyên Ân ngất lịm đi trong vô thức, chàng đỡ nàng nằm xuống rồi lấy chăn đắp cho nàng. Có lẽ máu của chàng rất có hiệu nghiệm với Hải Đường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Công chúa Bắc Triều

Tại điện Phù Dung

Tại điện Phù Dung

Đằng Vân cùng Từ Khuynh đi tản bộ trên cây cầu bắc ngang qua một con hồ, nơi hoa súng đua nhau khoe sắc. Hai người cứ thế chậm rãi bước đi, không ai nói gì. Bầu không khí nơi đây bỗng trở nên yên tĩnh đến lạ, chỉ nghe thấy tiếng gió sào sạt những chiếc lá trên tán cây cao kia.

Trên nét mặt hai người đều mang cảm xúc khác nhau. Từ Khuynh luôn điềm tĩnh, trầm lặng ít nói nhưng lại một người ôn hòa, hành động thông minh khôn khéo, điều đó khiến Đằng Vân thật sự cảm thấy muốn có được một người như vương gia để ở cạnh bên mình. Nhưng nàng không biết trong lòng ngài đang nghĩ gì, ngài giỏi che giấu cảm xúc.

Nàng biết Từ Khuynh cũng đang lo lắng cho Hải Đường nhưng không bộc lộ rõ bên ngoài.

Dù sao đi cũng được cả đoạn đường rồi, im lặng cũng không phải là cách nên Đằng Vân lên tiếng đáp:

"Hải Đường và Hoàng Thượng thật sự hai người đang yêu nhau, nhưng không ai thể hiện ra điều này. Ngài ấy âm thầm bảo vệ Hải Đường nhưng cũng phải đau đầu lo giải quyết chuyện hỗn loạn đang xảy ra trong triều đình này."

Từ Khuynh khẽ vụt ra tiếng thở dài mỉm cười điềm đạm ôn nhu đáp: "Nguyên Ân sẽ có cách giải quyết ổn thỏa thôi. Bệ hạ có cái nhìn rộng nhạy bén sẽ biết mình nên làm gì."

"Vương gia này..." Đằng Vân ấp úng chần chừ không biết có nên nói hay không. Nàng có chút ngại ngùng khi ánh mắt ngài đang nhìn nàng. Nàng nhẹ giọng tiếp lời: "Sao lúc ở phủ của Thừa tướng, ngài không vào trong thăm Hải Đường? Nhìn ngài có vẻ rất lo cho nàng ấy."

Nghe Đằng Vân nói vậy làm Từ Khuynh có chút áy náy, khẽ nhắc chân bước đi vài bước, trầm giọng đáp:

"Vì nàng ấy có Nguyên Ân ở bên cạnh rồi. Chỉ có Nguyên Ân mới có thể cứu được nàng ấy thôi. Chỉ cần nàng ấy không sao thì ta yên tâm rồi."

Từng câu từng chữ Từ Khuynh nói ra cũng đủ để Đằng Vân thấy được đều là thật lòng, Hải Đường là đã là một người quan trọng với ngài. Vậy thì vị trí trong lòng của Từ Khuynh sẽ không có chỗ cho nàng rồi.

Cũng phải thôi, nàng chẳng có chút ấn tượng gì trong mắt vương gia cả, hoàn toàn mờ nhạt, nếu một ngày nào đó nàng biến mất thì ngài cũng sẽ không nhớ gì đến hình bóng một Đằng Vân như nàng. Trong khi Hải Đường là một cô gái vô tư hồn nhiên, cách nói chuyện ngông cuồng ngang tàng nhưng luôn khiến mọi người cười đùa vui vẻ, nên rất được lòng nhiều người.

Hằng ngày nàng đều đến phủ của vương gia cũng chỉ để nhìn Từ Khuynh, lâu lâu nói chuyện với ngài nàng cảm thấy vui lắm. Nhưng có lần nàng vô tình nhìn thấy ngài ấy vẽ bức họa chân dung của Hải Đường, nàng chỉ mong rằng người trong đó là nàng chứ không phải là nàng ấy.

Ánh mắt Đằng Vân có phần thoáng buồn, nàng chỉ gượng cười cho qua. Dù sao nàng cũng không thể giấu diếm tình cảm của mình dành cho vương gia, ngài ấy là mối tình đầu của nàng. Có thể đến rồi đi, chỉ bằng nàng nói cho nhẹ lòng.

Nàng đi nhanh một bước đứng trước mặt Tử Khuynh với dáng vẻ ngượng ngùng, nàng nhìn thẳng vào mắt ngài hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng đáp:

"Ta... À... um... Ngài có bao giờ để ý đến ta dù chỉ một lần thôi không?..."

Tử Khuynh bất ngờ nhìn Đàng Văn khi nghe nàng hỏi vậy, ánh mắt nàng hiện rõ những cảm xúc vừa xấu hổ vừa thật lòng. Ngài trầm mặt lặng thinh không biết phải nói sao.

Thật ra trong lòng ngài ẩn chứa bóng dáng nhỏ nhắn của Hải Đường, còn đối với Đàng Văn lại là tình bạn hữu nhưng cũng không hẳn. Khi nói chuyện với nàng, ngài cảm thấy rất ưng ý, ở nàng có một điều gì đó rất nhẹ nhàng. Ngài thật sự vẫn chưa hiểu rõ lòng mình đang hướng về đâu.

Thấy Tử Khuynh im lặng, Đàng Văn gượng cười với ánh mắt xao động đáp:

"Sẵn ở đây, ta muốn nói thẳng với ngài luôn. Ta cảm thấy nặng nề khi cứ giữ mãi thứ tình cảm đơn phương của mình. Ta... thật sự thích ngài đấy... Ngài sẽ chẳng hiểu được thứ tình cảm này của ta đâu, tuy hơi mờ nhạt nhưng đối với ta nó cũng mới mẻ đầu ý nghĩa. Ngài cứ coi như ta chưa nói gì đi... Ta đi đây."

Nói rồi Đàng Văn quay người chạy đi một mạch. Tử Khuynh chưa kịp nói một lời nào chỉ biết đứng nhìn bóng dáng nữ nhân đó khuất dần sau rặng cây.

...

Tại phủ Thừa tướng quân.

Sau một dài hôn mê, cuối cùng thì Hải Đường đã tỉnh dậy. Nàng chống tay ngồi dậy cảm thấy vô cùng khỏe khoắn, cơ thể không có bất cứ vết tích gì nữa.

Vừa lúc Nguyên Ân cùng với Thừa tướng và Đàng Văn, Tử Thiên từ ngoài đi vào. Nguyên Ân thấy Hải Đường đã tỉnh lại, chàng vội đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, nắm chặt lấy nàng, nhìn nàng với ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó tả. Chàng nhẹ giọng đáp:

"Nàng cảm thấy trong người sao rồi?"

Hải Đường nở nụ cười thật tươi để Nguyên Ân cảm thấy yên tâm hơn nên đáp: "Ta không sao, ta cảm thấy rất khỏe là đằng khác..."

Chợt nàng nhận ra mình đã được thoát ra khỏi cái nhà lao kia, như vậy nếu Hoàng Thái Hậu biết được thì Nguyên Ân sẽ giải quyết làm sao đấy. Nét mặt nàng chợt tối sầm lại đáp:

"Nếu ta ra khỏi ngục rồi, Hoàng Thái hậu sẽ rất tức giận mà cho người tới bắt ta thôi."

"Nàng đừng lo, ta đã sắc phong nàng làm Hoàng quý phi rồi, nên Tổ mẫu sẽ không làm gì được nàng đâu. Ta sẽ có cách để thuyết phục Tổ mẫu."

Nguyên Ân trầm giọng đáp với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Hoàng Quý Phi?" Nàng thốt lên đầy ngạc nhiên khi nghe Nguyên Ân nói vậy. Nếu như nàng làm Hoàng Quý Phi rồi, như vậy mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn thôi. Nàng lên giọng đáp: "Như vậy không được, mọi người trong hoàng cung sẽ loạn hết thôi."

"Tỷ đừng lo, có đệ và hoàng huynh nên tỷ yên tâm. Chúng ta sẽ không để họ làm tổn thương tỷ đâu."

Tử Thiên im lặng này giờ cũng lên tiếng đáp với giọng chắc chắn. Vì đối với ngài, Hải Đường là một người tỷ tốt bụng, vui tính và hiền lành, luôn làm mọi người cảm thấy vui. Nếu như không có Nguyên Ân thì có lẽ ngài đã thích Đường tỷ lâu rồi, nhất thời ngài đã cảm nắng tỷ ấy từ lâu nhưng nhanh chóng gạt nó đi, và xem như là tình bạn giao hữu.

"Đến giờ phút này có lẽ ta không giấu bí mật này nữa."

Phụ thân của Hải Đường lên tiếng đáp, ánh mắt nhìn về phía Hải Đường hiện rõ sự xót xa.

Hải Đường thắc mắc hỏi: "Phụ thân có bí mật gì sao?"

"Thật ra thì Hải Đường con chính là công chúa cuối cùng của Bắc Triều. Con không phải là con gái ruột của ta."

Từng câu từng chữ thốt ra từ miệng của Đại tướng quân đều được thốt ra rõ ràng mạch lạc.

"Công chúa cuối cùng của Bắc Triều? Không thể nào?"

Hải Đường không hiểu ông ấy đang nói gì cả. Trái tim nàng như hẫng đi một nhịp, nàng bắt đầu cảm thấy run rẩy và hoang mang.

Nguyên Ân, Tử Thiên và Đàng Văn nghe Đại tướng quân nói ra bí mật thật sự hoàn toàn bất ngờ không tin nổi vào những gì mình nghe thấy nữa.

...

Cách đây 19 năm về trước.

Khi Bắc Triều xảy ra cuộc chiến loạn do cuộc tấn công của Ngũ Thiên Quốc. Hoàng cung bị tấn công náo loạn cả lên, toàn bộ quân lính đều bị giết chết cả. Hoàng hậu Chiêu Linh đã bế đưa đứa con vừa tròn 18 tháng tuổi chạy trốn trên núi Ngọc Vân.

Vì không thể nào đảm bảo sự an toàn cho đứa con gái bé bỏng của mình nên Hoàng hậu đã để nàng trên rặng cây gần đó rồi gieo mình xuống vực thẳm.

Lúc đó Thừa tướng Đồ Tăng cũng chỉ là một tên lính cấm vệ bình thường chỉ nghe theo lệnh, lục soát khắp khu rừng để tìm Hoàng Hậu Chiêu Linh. Thì ông vô tình nhìn thấy đứa trẻ được chôn trong cái khăn bằng lụa màu vàng, khóc ré lên, ông vội chạy tới và ôm đứa bé lên.

Bên trong khăn quấn quanh đứa trẻ có một lá thư và ngọc tỷ của Bắc Triều, một sợi dây chuyền có mặt đá cẩm thạch màu xanh khắc chữ công chúa Thiên Kiều. Ông còn phát hiện phía sau cổ của đứa trẻ còn có một vết bớt hình hoa dạng niền.

Ông nghĩ nếu mình giao đứa trẻ tội nghiệp cho họ thì cuộc đời của nó sẽ trở nên tăm tối. Một đứa bé không có tội tình tại sao phải gánh chịu số phận ác nghiệt này chứ? Ông quyết định nhận nuôi đứa trẻ này và đặt tên là Hải Đường.

"Năm con tám tuổi, không biết con đi chơi kiểu gì mà bị lạc nên núi Ngọc Vân, giống nhân trời xui đất khiến vậy. Nên con mới bị hồ ly chín đuôi cắn nên mới thành ra như thế này. Cũng may gặp bệ hạ và hoàng hậu Ngọc Vân cứu đấy."

Ông ôn tồn ngồi kể lại sự thật bấy lâu nay bị chôn vùi.

Hải Đường như ngồi ngẩn người ra với dòng suy nghĩ: "Vậy ra những dòng kí ức luôn hiện trong đầu mình lúc ở đây cũng như hiện đại đều có liên kết với nhau cả. Chứng tỏ đây là kiếp trước của mình rồi. Nếu vậy ở thời hiện đại, mình coi như đã chết chăng?"

Nàng cảm thấy hoang mang vô cùng, không biết đây là sự thật hay giả dối nữa. Nàng đứng phắt dậy lững thững bước đi loạng choạng khi biết kiếp trước là công chúa cuối cùng của Bắc Triều. Là kẻ thù của Ngũ Thiên Quốc. Ông trời cho nàng quay về quá khứ kiếp trước để làm gì chứ?

Nàng chạy ào ra ngoài con gió, làn mây đen kéo tới. Mọi người vội chạy ra theo khi thấy nàng chạy ra khỏi phòng.

Hải Đường ngược mặt lên nhìn bầu trời mà hét lớn: "Ông trời ơi, sao ông lại đùa giỡn với số phận của con như vậy chứ?... Con đang có một sống vui vẻ yên bình thời hiện đại, tại sao lại cho con quay về kiếp trước làm gì hả... Ông trời muốn con phải làm gì đây..."

Con mưa rào ập xuống xối xả cùng giông chớp đùng đùng, ánh mắt nàng lóe sáng lên một màu đỏ rực, gân máu lại nổi lên chẳng chịt trên mặt và cổ. Những hạt mưa tấp vào mặt nàng đau rất, áo quần nàng ướt sũng. Nàng cứ tưởng mình xuyên không qua Ngũ Thiên Quốc là chuyện hoang đường, nhưng hóa ra là không phải vậy. Đó là định mệnh!

Nước mắt hòa lẫn nước mưa, rốt cuộc thì nàng ở kiếp này làm cái quái quỷ gì chứ?"

Nàng đang cảm thấy vô cùng mông lung như một trò đùa định mệnh vậy. Nàng ngửa mặt lên trời cười cho số phận của mình và khóc cho cái cuộc đời éo le của nàng. Nàng ngã khụy xuống nền với vế mặt bơ phờ, dòng cảm xúc rối bời trong lòng. Bao nhiêu kí ức của kiếp trước đều lần lượt ùa về trong đầu nàng.

Nguyên Ân vội chạy lao ra đỡ lấy Hải Đường với ánh mắt lo lắng nhìn nàng.

"Bình tĩnh lại đi Hải Đường, chúng ta vào trong thôi. Ngoài trời mưa to không tốt đâu."

"Hải Đường à, ta biết con sẽ sốc khi biết chuyện này nhưng con phải đối mặt với nó thôi."

Ông khuyên nhủ Hải Đường với vẻ mặt lo sốt vó.

Hải Đường không sốc về chuyện mình là công chúa của Bắc Triều, mà sốc vì ông trời trêu đùa số phận của nàng. Đã cho nàng trở về kiếp trước rồi mà còn bị mang danh yêu nữ nữa.

Lạc lõng và sợ hãi chính là cảm xúc duy nhất mà nàng đang nếm trải.

Đặng Vân với Từ Thiên chỉ biết đứng nhìn nàng với ánh mắt xót xa khi biết được sự thật này. Cho dù thế nào thì họ cũng sẽ bảo vệ nàng thôi.

Nguyên Ân ôm lấy Hải Đường vào lòng, bắt giác nàng trở về hình dạng vụn vỡ. Trong vô thức nàng thốt lên một câu:

"Sao tôi cảm thấy thù ghét chính định mệnh của mình thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trở thành Hoàng Quý Phi!

Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn, ánh nắng bắt đầu le lói xuất hiện trở lại

Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn, ánh nắng bắt đầu le lói xuất hiện trở lại. Hiện tại Hải Đường được phụ thân của mình đưa đến một cái Miếu ở trên ngọn núi Ngọc Vân, nơi nàng bị bỏ rơi năm đó, để giúp nàng cảm thấy được yên tĩnh hơn, sẵn tiện gặp vị pháp sư năm xưa đã nói về duyên mệnh của Hải Đường.

Nguyên Ân vỗ nhẹ vai nàng an ủi, nhưng chàng không hiểu được cảm giác của nàng ngay lúc này. Chàng để Hải Đường ngồi một mình trong đó rồi đi ra ngoài cùng mọi người, để nàng nói chuyện cùng với vị pháp sư già kia.

Vị pháp sư thấp nhen nhang lên linh hương rồi quay người ngồi xuống đối diện với Hải Đường. Ánh mắt ôn hòa nhìn nàng ôn tồn đáp:

"Nhìn con ta có thể thấy được rõ số mệnh sau này của con ra sao rồi. Mệnh kiếp bất định, ảo ảo hư vô. Sau này sẽ có mối tai họa đến với con nhưng đổi lại con mang điều tốt đẹp cho những người mà con yêu thương nhất. Đó là lý do tại sao, con lại quay về miền kí ức kiếp này của con, chứ không phải ở thế giới con đang sống hiện tại kia."

Hải Đường nhú mày thắc mắc hỏi: "Vậy tai họa đến với con như thế nào vậy? Rốt cuộc con quay lại kiếp này với ý định gì chứ?"

Pháp sư chỉ lắc đầu mỉm cười, hai mắt nhắm nghiền lại, vẻ như không để ý đến những gì xung quanh. Một lúc sau ông mở mắt ra nhìn Hải Đường đáp:

"Ta không thể nói cho con biết được. Dù có nói thì cũng sẽ không tránh khỏi tai họa này. Chỉ bằng tự khắc đến rồi đi cho nhẹ lòng. Còn nữa duyên kiếp của con với bề hạ sẽ một ngày nào đó, một trong hai người sẽ có người biến mất."

"Biến mất?" Hải Đường chau mày đáp vì nghe pháp sư nhấn mạnh câu cuối. Nàng bắt đầu cảm thấy trong lòng có sự bất an và lo sợ. Nàng tiếp lời: "Vậy ông..."

"Rồi một ngày nào đó không xa con sẽ thấy rõ những gì còn muốn biết thôi! Tốt hơn hãy thuận theo tự nhiên, con đừng suy nghĩ gì nhiều nữa. Hãy sống những tháng ngày an nhiên sẽ khiến con cảm thấy nhẹ lòng hơn."

Pháp sư khuyên rằng Hải Đường với những lời nói tốt đẹp nhất dành cho nàng.

Hải Đường khẽ vụt ra tiếng thở dài nặng nề, không biết số phận nàng sẽ đi về đâu. Thôi thì nàng đành chấp nhận vậy, tới đâu hay hay tới đó. Thay vì phải buồn rầu ngồi nghĩ suy về định mệnh rồi như năm tư vô của mình như thế này, thì nàng phải vui lên thôi. Có lẽ mọi người cũng đã lo lắng quá nhiều cho nàng rồi.

Đối với giờ đây tai họa hay bất cứ điều gì đang ập lên đầu nàng thì nàng cũng sẽ tiếp nhận chúng một cách nhẹ nhàng hơn. Dù cho đó là niềm đau hay mất mát gì nàng cũng sẽ đối mặt với nó thôi.

Hải Đường đứng dậy khẽ cúi đầu chào tạm biệt pháp sư một cách kính cẩn, mỉm cười dịu nhẹ nhìn ông đáp: "Giờ con biết mình phải làm gì rồi. Con xin phép rời khỏi đây!"

Nói rồi nàng quay người đi ra ngoài với nét mặt không thể nào tươi tỉnh hơn, như đóa hoa sen trắng nở rộ giữa hồ vậy.

"Phụ thân, Nguyên Ân, Tử Thiên và Vân Vân, chắc mọi người đợi ở ngoài này lâu lắm phải không?"

Hải Đường nhẹ giọng đáp, trên môi nở nụ cười tươi vui nhìn mọi người.

Nguyên Ân nhìn hải Đường với ánh sâu lắng trầm giọng đáp: "Nàng thật sự ổn đấy chứ?"

Hải Đường mỉm cười "Hi hi" rồi đáp: "Ta thật sự ổn mà, người đừng lo!"

"Con gái nhỏ ngốc nghếch của ta, con không oán giận ta vì đã che giấu thân công chúa Bắc Triều của con chứ?"

Thừa tướng Đồ Tăng khàn giọng đáp, với ánh mắt lo lắng nhìn Hải Đường.

Nàng đi lại ôm chầm lấy ông như một đứa trẻ con vậy, nàng cất cao vút đáp: "Con không giận phụ thân đâu. Người nuôi nấng con khôn lớn từng này, con biết ơn còn không hết thì làm sao mà oán hận phụ thân được."

"Cái con nhỏ này... Thật sự ta thương con nhiều lắm đấy." Thừa tướng đáp, đưa tay vuốt nhẹ lấy đầu tóc của nàng. Có lẽ sau khi gặp vị pháp sư năm xưa kia, mà Hải Đường trong tốt hơn nhiều rồi.

"Hoàng huynh, đệ e nếu như để Tổ mẫu hoặc người trong cung biết được, Đường tỷ không phải là con ruột của Thừa tướng quân mà là công chúa Bắc Triều, đã vậy giờ tỷ ấy còn mang danh yêu nữ. Chắc chắn họ sẽ không để yên đâu."

Tử Thiên lên giọng đáp với vẻ mặt lo lắng khi nghĩ tới những chuyện sắp sửa không hay xảy ra.

"Cũng phải, lúc trước kia Bắc Triều và Ngũ Thiên Quốc đã không ưa gì nhau nên chuyện công chúa cuối cùng của Bắc Triều còn sống sẽ khiến cả hai

bên nổi loạn thôi."

Đặng Vân im lặng nãy giờ cũng lên tiếng đáp.

Về mặt Nguyên Ân trở nên lạnh lùng khi nghe những gì mà Từ Thiên và Đặng Vân nói, chàng hạ giọng đáp: "Chuyện này tạm thời đừng nói cho biết. Ta sẽ có cách giải quyết ổn thỏa thôi. Ta sẽ tiến hành tổ chức quốc hôn, sắc phong Hải Đường làm Hoàng Quý Phi, để mọi người không thể làm gì được nàng ấy cả. Ta không quan tâm Hải Đường là công chúa của nước nào cả, ta sẽ bảo vệ cho nàng ấy."

Hải Đường cảm động đến muốn rơi nước mắt khi nghe Nguyên Ân nói vậy. Nàng chạy tới vòng tay ôm chầm lấy chàng với cảm xúc vỡ òa.

...

"Chiều nghỉ nương nương không ngủ được sao?"

Cung nữ hỏi, khi thấy Du Lan đang ngồi bên chiếc gương tròn. Tóc dài buông xõa xuống lưng, áo lụa mỏng khẽ ôm lấy thân hình mảnh khảnh của nàng ta.

"Ta không ngủ được!" Du Lan nhẹ giọng đáp rồi tiếp lời: "Người nói xem bệ hạ chắc chắn đã ở bên cái con yêu nữ kia rồi, nghe nói à ta đã thoát khỏi cái nhà lao đó. Rốt cuộc thì à ta hơn ta ở chỗ nào chứ?"

Cung nữ bất mãn đáp: "Á yêu nữ đó thì có tư cách gì mà đòi so sánh với nương nương chứ? Nương nương cốt cách thanh cao, lại còn đẹp người đẹp nét nữa. Nô tì nghĩ bệ hạ rồi sẽ cũng đề ý đến nương nương thôi."

"Ta hơn à thứ đó nhưng vẫn thua à ở chỗ, à ta có được trái tim của hoàng thượng, còn ta thì không bao giờ có được."

Du Lan thờ dãi đáp với vẻ mặt chán nản.

...

Ngay trong ngày hôm đó, trong cung truyền tai nhau tin tức về việc con gái của Thừa tướng quân sẽ trở thành Hoàng Quý Phi theo hôn ước đã sắp đặt từ trước, do Nguyên Ân ra lệnh.

Mặc cho việc Hải Đường mang tai tiếng về chuyện yêu nữ kia, nhưng quân lính canh giữ ngục đã làm chứng cho nàng và chính miệng họ nói rằng, nàng đã dùng máu của mình để cứu một tên lính bị thương mất máu. Nên giờ nàng đường đường chính chính trở thành Hoàng Quý phi, sẽ không có bất kì kẻ nào dám làm hại nàng cả.

Còn về thân phận công chúa Bắc Triều thật sự của Hải Đường chỉ có những người thân của nàng và Nguyên Ân biết, ngoài ra không ai biết cả.

Chiều nay chính ngày hôn sự trọng đại nhất của Ngũ Thiên Quốc.

"Liệu Nguyên Ân sắc phong ta làm Hoàng Quý Phi có ổn không Vân Vân?"

Hải Đường lo lắng nhìn Đặng Vân hỏi, trong lòng sốt sắng không yên.

Hiện tại nàng đang ngồi trước gương để Đặng Vân làm tóc cho mình, nàng đã vận trên người bộ quốc phục màu đỏ nổi bật với, ở cổ và cánh tay áo được thêu hình con khồng tước bằng chỉ kim tuyến óng ánh. Khuôn mặt trang điểm đậm nét với đôi môi đỏ đậm, ánh mắt được kẻ đuôi sắc sảo tựa mắt chim phượng hoàng vậy, trong nàng vô cùng xinh đẹp với vẻ nữ quyền hơn hẳn.

Đặng Vân mỉm cười nhẹ giọng đáp: "Đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Hoàng thượng làm vậy cũng vì muốn bảo vệ người đấy, Hoàng Quý Phi à!"

"Hoàng Quý Phi, nghe thật sang chảnh và quyền lực đấy. Vậy là có phẩm hạnh cao nhất trong số phi tần, chiều nghỉ kia rồi."

Hải Đường nói giọng đùa.

Đặng Vân cầm lấy vương miện được điêu khắc tinh xảo đội lên đầu cho Hải Đường sau khi búi gọn tóc của nàng lại. Nàng đứng dậy giang hai tay ra rồi nắm lại để phía trước bụng, thể hiện sự thanh nhã.

...

Trước quảng trường rộng lớn, tám thảm đỏ được trải từ ngoài đường đi thẳng tắp vào trong đại điện chính. Quan lại triều đình cùng các hậu cung đều có mặt rất đầy đủ để chứng kiến Quốc hôn này.

Nhạc trống tung lên rộn rã, hoa đỏ tung bay rực trời, cảnh tượng khí thế. Nguyên Ân trong bộ long bào với tông màu chủ đạo là đen và đỏ có họa tiết con rồng trông vô cùng uy nghiêm và quyền lực, với nét mặt lạnh toát. Ánh mắt theo cái kiệu lớn đang tiến tới ở ngay cửa thành kia.

Điều ấy khiến cho Du Lan, Huyền Trân và Hoàng Thái hậu đứng bên cạnh Nguyên Ân gần không ai thấu ngoài ông trời.

Kiệu hạ xuống. Đoàn người quỳ dưới chân Hoàng Đế, tiếng tung hô vạn tuế vang khắp trời. Chàng đợi bọn họ hành lễ xong, Nguyên Ân đã tiến tới bên

kiệu.

Hải Đường mỉm cười nhẹ nhàng bước xuống.

Giây phút nàng bước xuống phải khiến mọi người phải há hốc mồm, cả đoàn người xôn xao bỗng chốc lặng im như tờ vì khi thấy nàng, bởi ánh mắt màu đỏ đỏ nhưng thoáng chốc đã trở lại thành màu đen sắc sảo. Họ cũng phải công nhận nàng thật sự sắc nước hương trời không còn vẻ ngây ngô vô tư như thuở ban đầu nữa.

Nhưng người ta vẫn còn chút kinh hãi và lo sợ vì nàng vẫn còn mang danh yêu nữ ăn thịt và hút máu người. Chuyện một vị Hoàng Đế lấy một nữ nhân lập dị như thế khiến nhiều người lo ngại vì thái bình thượng thế của Ngũ Thiên Quốc.

Hải Đường nhìn Nguyên Ân mỉm cười khi đây là hạnh phúc của đời người con gái, tuy thanh xuân của nàng và Nguyên Ân còn rất tươi trẻ. Nàng sánh bước cùng chàng đi trên thảm đỏ với vẻ chậm rãi.

Nàng bình thân ngẩng cao đầu với ánh mắt sắc lạnh lướt qua từng người một. Du Lan và Huyền Trân lộ rõ sự khinh ghét nhìn nàng, vẻ mặt như bị ma ám vậy. Những phi tần còn lại thì có phở e dè. Chỉ có Đổng Vân với Từ Thiên là mừng rỡ thôi, còn Vương gia Từ Khuynh có chút thoáng buồn nhưng nhanh chóng nở nụ cười đầm đìa.

"Từ hôm nay và trở về sau, nàng đã trở thành chính thất của ta..."

Nguyên Ân nói giọng trầm thấp đủ để nàng nghe thấy, ánh mắt vẫn hướng về phía trước.

"Thiếp tin tưởng ở người, bệ hạ. Nói vậy có hơi ngượng miệng, ta chỉ muốn xưng tên với chàng thôi, Nguyên Ân à."

Hải Đường đáp lại với giọng đùa.

"Vậy thì nàng cứ gọi vậy đi, giống như lúc nhỏ chúng ta đã từng chơi với nhau ở núi Ngọc Vân đấy. Có vẻ tự nhiên gần gũi hơn!"

Cả hai cùng nhau bước vào trong đại điện. Nàng cùng Nguyên Ân tiến lên trên